

Anticooperació
**Quan el Nord
ajuda el Nord**
A FONS PÀGINES 1 a 3

Sabino Ormazabal
**L'esperit de la lluita
de la noviolència**
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N168

20 de gener de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'alcalde de Vic nega el padró a les sense papers recolzat pel PSC i ERC

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

El batlle Vila d'Abadal (CiU) diu que la política contrària a l'empadronament d'immigrants en situació irregular vol captar els electors de la Plataforma per Catalunya i evitar el seu creixement

ALBERT GARCIA

Diego i Zigor surten de la presó després de nou anys

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Diego Sánchez retira la seva foto penjada al local independentista La Barraqueta durant l'acte de benvinguda del 16 de gener

**Policies i feixistes
fan de proxenetes**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

**El terratrèmol
destapa la
'soga' financera
que ofega Haití**

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

**Skatalà i
Brams tornen
a escena
aquest 2010**

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Un informe jurídic denuncia que Amadeu Casellas ja hauria d'estar en llibertat

Segons es desprèn del seu expedient penitenciari, el Departament de Justícia no li ha deduït la suma de vuit anys de presó que va complir preventivament

AIXÍ ESTÀ EL PATI
· PÀGINA 9

**L'Estat vol
imposar el
cementiri
nuclear tot i
l'oposició a les
terres de l'Ebre**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Les suculent donacions econòmiques volen forçar que Ascò sigui la ubicació del cementiri de residus nuclears de l'Estat espanyol. El govern no sembla disposat a escoltar la veu de la pràctica totalitat de municipis i consells comarcals que s'hi oposen.

**Imputen
l'alcalde
i un regidor
de Mataró
per corrupció
urbanística**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

**El personal
d'ESSA Palau
aconsegueix
'tombar' l'ERO
que afectava
170 persones**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · UNA INFRAESTRUCTURA QUE ÉS LA QUE MOU MÉS DINER NEGRE I ON SÓN EXPLOTADES ENTRE 35.000 I 300.000 DONES

El negoci opac de la prostitució ja mou 18.000 milions d'euros anuals

'Jordi', l'excap policial del Grup 6 de la Brigada d'Informació imputat en la trama del Saratoga, va protagonitzar una fugida de la Guàrdia Civil esperpèntica el mes d'abril

H.R. i A.M.
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Diuivut mil milions d'euros anuals: aquesta és la xifra que mou cada any el negoci de la prostitució a l'Estat espanyol, l'import directe relatiu a les transaccions econòmiques directes per comerç sexual, exclouent la resta de la despesa implícita dels 3.600 bordells existents a l'Estat: salaris, proveïdors, serveis i lloguers en infraestructura. 18.000 milions d'euros com a volum real d'un negoci que és el que mou més diner negre en l'àmbit de l'economia submergida i on treballen entre 35.000 i 300.000 dones a l'Estat espanyol, segons les dades de l'Institut Europeu per la Prevenició i el Control del Crim, organisme dependent de l'ONU i ubicat a Hèlsinki. Altres fonts eleven a 400.000 les persones implicades, 360.000 de les quals serien dones.

Arran dels casos 'Saratoga' i 'Riviera' s'han destapat unes trames corruptes on hi estan implicats alts funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona i policies

Però, en la crònica no escrita de qui manega realment els fils opacs de la màfia de la prostitució, els darrers mesos han estat proclius a mostrar -només una mica- la punta de l'iceberg del negoci proxenet a Catalunya i la radiografia d'aquells que s'han enriquit i en-

Els amos de la prostitució a l'Estat espanyol

El negoci del proxenetisme i la patronal de l'explotació sexual

■ LES CARES DE LA ASOCIACIÓN NACIONAL DE EMPRESARIOS DE LOCALES DE ALTERNE

 Pablo Mayo Sanpedro O BARCO DE VALDEORRAS, 1951 President d'ANELA des de la seva fundació. Empresari de la construcció i propietari del Club El Romani (Sollana, València). Home de palla.	 J. Luis Roberto Navarro VALÈNCIA, 1953 Secretari general tècnic d'ANELA i cervell de la patronal. Líder ultradretà d'Espanya2000 i exdirector de l'Escola Militar de València. Gerent de Levantina de Seguritat i cap de seguretat de l'equip de futbol Levante UD.	 Manuel Nieto Marín TREBUJENA, 1950 Exfuncionari d'interior com a policia judicial a Barcelona i advocat. Ultraconservador i anticomunista es vanta de col·laborar amb l'Estat d'Israel. És el cervell de l'Ass. Catalana de Locals d'Alterne, associada a ANELA.	 Manuel Salazar Aguado GODELLA, 1958 Advocat, assessor de Levantina de Seguritat i soci del buffet jurídic de Roberto Navarro. Simpatitzant d'Espanya2000 i letrat habitual d'activistes feixistes. És el jove d'un alt militar espanyol implicat en el 23F.	 J. Felipe Roca Barrionuevo LLOC NOU D'EN FENOLLET, 1964 Responsable de màrqueting d'ANELA. La seva empresa Grupo Roca gestiona la imatge d'Espanya 2000, Levantina de Seguritat, diversos clubs i webs de pornografia. Va ser regidor del PP i es declara admirador de George Bush.	 Balbino García Caurel PONTERRADA, 1955 Propietari de diversos locals a Catalunya, viu a Bellvei del Penedès. Vocal d'ANELA fins el 2003. L'abril d'aquest any va pagar la fiança de 12.000 euros del tinent coronel de la Guàrdia Civil Alfonso López Rubio, implicat en una trama de narcotràfic i corrupció.	 Marcos Montoya Fdez. CIUTADELLA, 1968 Empresari propietari de cinc locals a les illes Balears i el País Valencià. Ha estat objecte de diverses operacions policials i ha estat en presó preventiva.	 Juan Rueda Salto ALBACETE, 1968 Empresari fundador d'ANELA. Copropietari del Club Changó, fins que va ser condemnat a dos anys de presó per la presència d'una menor als seus locals.
---	---	--	---	---	--	---	---

■ VOLUM DE NEGOCI

18.000 milions d'euros anuals només en transaccions econòmiques a canvi de prestacions sexuals
400.000 persones (360.000 dones) exerceixen la prostitució
3.600 clubs d'alterne i prostíbuls a l'Estat espanyol
29 clubs i locals associats a Anela als Països Catalans

FONT: Los amos de la prostitución en España (Cantarero, 2007) i AIP-Documentos TV

A.Mateu

cara s'enriqueixen impunement. La clausura dels dos bordells de referència de Barcelona, el Saratoga i el Riviera, tots dos a l'autovia de Castelldefels, ha destapat algunes claus d'un densa xarxa de societats mercantils i trames corruptes on apareixen alts funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona que amaguen expedients, policies corruptes que alerten d'operacions en curs o bu-

fets d'advocats sencers -com Corporación Legal. Fins i tot, hi estan implicats dirigents del PP que treien rèdit del negoci com a advocats dels interessos dels proxenetes.

De màfia en amunt

El cas dels propietaris del Riviera i del Saratoga és paradigmàtic de la riquesa acumulada. El propietari del Riviera

-una cadena que neix i s'expandeix amb el Pipo's d'Orihuela- és Antonio Herrero Lázaro, en llibertat des del setembre tot i haver estat acusat d'un delictes de proxenetisme, suborn i delictes contra els drets dels treballadors i relatiu a la immigració il·legal. Personatge sinistre, sempre vestit de negre i amb un característic monyo al cabell, professa un estil de vida digna de ma-

fiós -es trasllada amb tres cotxes Audi A8, dos dels quals operen com a escorta- i disposa d'una luxosa mansió a Mutxamel (Alacant), construïda amb el lucre resultant d'un proxenetisme que controla, almenys, 1.500 dones a tot l'Estat. Tanmateix, l'anomenat *Informe Navajas* (que rep el nom del fiscal de l'Audiència de Sant Sebastià) ja el va relacionar -durant la dècada dels 90- amb el general Rodríguez Galindo i el focus de corrupció permanent que era la caserna d'Intxaurrondo. Natural de Salamanca i d'origen basc, també és propietari del club Flower's de Madrid, clausurat recentment. A més, Herrero va protagonitzar la fracassada operació de bastir el macrobordell més gran de l'Estat a l'avinguda del Paral·lel de Barcelona, a l'històric Studio 54, rebatejat com a Scenic. Tot i negar que fos un prostíbul, el mateix dia de la inauguració, va ser clausurat per la Guàrdia Urbana, després de comprovar que havia construït il·legalment un passadís que unia l'antiga discoteca amb un hotel proper, que també havia adquirit per desenvolupar el seu negoci.

Els propietaris del Saratoga, al seu torn, són Raul Salcedo i José Carlos Ha-

OPINIÓ

L'anècdota (i la norma) d'una persecució desigual

Eva Fernández
Presidenta de la FAVB

El comerç sexual pot adoptar moltes formes i graus molt diversos de voluntarietat i d'autonomia en el seu exercici. Però l'alegalitat i la il·legalitat promouen les màfies i aquestes amenacen directament i d'arrel les democràcies, en el sentit que representen uns espais d'impunitat fora de qualsevol control social

polític. Ara -i tanmateix-, acaben incidint directament en la vida política i creant connivències. El cas italià és ben paradigmàtic.

Avui, la persecució de la prostitució té l'efecte pervers de situar les dones en posicions cada cop més vulnerables. Han tancat els espais on s'exercia la prostitució, se les escombra dels centres urbans cap a espais perifèrics solitaris i sense serveis o se les empeny a dependre de les xarxes

als clubs de carretera. L'exemple de França o de Suècia, que van optar per diferents graus de prohibició, són un bon exemple del que no volem: turisme sexual que creua la frontera cap als prostíbuls catalans o dones que exerceixen la prostitució en vaixells que es troben fora de les aigües jurisdiccionals, en una situació d'absoluta dependència i d'indefensió.

Malgrat la hipocresia dels discursos, la realitat és que les

dones que denuncien els maltractaments o la vulneració de drets per part dels seus explotadors es poden trobar -d'entrada- amb una ordre d'expulsió al damunt. I fins ara, no s'han dut a terme més que intervencions anecdòtiques contra unes xarxes que mouen milions i milions anualment i que contrasten amb l'assetjament quotidià i la multa sistemàtica de què són objecte les treballadores sexuals.

> Una baralla soterrada i incruenta entre dos models de màfia: l'impulsat per la patronal de nou encuny -controlada per l'extrema dreta des de l'organització ANELA- i la tradicional, representada pels proxenetes- de tota la vida. Al final, un negoci submergit de milions d'euros i, enmig, una trama corrupta d'espectre ampli formada per funcionaris municipals, policies corruptes i bufets d'advocats. El tancament, el mes d'abril passat, dels macrobordells Saratoga i Riviera de Castelletfons -prorrogat aquesta mateixa setmana per ordre de la titular del jutjat 33 de Barcelona, Elisabet Castelló- ha fet surar nous detalls de la màfia de l'explotació sexual a casa nostra. I mentre creix la persecució policial al carrer contra les treballadores sexuals més vulnerables, el negoci continua fent caixa i els seus responsables segueixen gaudint d'una destacable impunitat mediàtica.

, estirant del fil

zas Pérez. Les investigacions policials i judicials desvetllen, ara, que també estaven implicats en una xarxa internacional de tràfic de diamants provinent de Sierra Leone, en el blanqueig de capitals a partir de la compra de bitllets de loteria premiats i en la venda de vehicles de luxe i operacions immobiliàries amb el mateix objectiu. Els informes policials incorporats a la causa judicial també revelen l'existència d'una habitació per amagar les treballadores en cas de batuda policial. Tots dos bordells han estat objecte d'operacions policials reiterades, durant les quals habitualment es deteniïen dones estrangeres sense permís de residència. Segons els escrits de la fiscalia, les dones de tots dos bordells -prop de 200- eren tractades com "animals de càrrega" i obligades a prendre hormones per allargar una jornada laboral que arribava a les dotze hores.

Nous detalls sobre 'Jordi'

El sumari judicial obert i les investigacions en curs també han permès conèixer noves dades relatives al paper de l'inspector de la policia espanyola José Javier Martín Pujal, àlies *Jordi*, que va provar de treure beneficis personals del tèrbol negoci milionari de la prostitució. Martín Pujal no és pas un inspector qualsevol. Destinat a la comissaria de Sants a finals dels 90, posteriorment va destacar com a cap del Grup 6 de la Brigada d'Informació -bastió de la repressió contra els moviments socials entre 1996 i 2006- i va acumular un mínim de quatre denúncies per tortures.

El cap del Grup 6 va encapçalat la repressió contra els moviments socials entre 1996 i 2006 i va extorsionar els proxenetes per cobrar diners dels beneficis de la prostitució

Víctima de les seves pròpies pràctiques, *Jordi* va ser objecte d'un operatiu especial de la Guàrdia Civil, després que el director del Saratoga, Carmelo Sanz, interposés una denúncia contra ell, el 27 de juny de 2007, per suborn i amenaces. *Jordi* li va requerir "compensacions econòmiques" per aturar una investigació del Ministeri d'Hisenda contra el club per "blan-

queig de capitals". La Guàrdia Civil va ordinar un operatiu de pagament controlat per enxampar-lo *in fraganti* i, prèviament, va fotocopiar els bitllets que li havia de lliurar Sanz. Un cop fet el pagament, a les portes del bordell, agents de la Guàrdia Civil van donar l'alto per escorcollar el policia espanyol, que va demanar poder moure, abans, el seu Renault *Megane* aparcat sobre la vorera. *Jordi* va aprofitar el moment per iniciar una fugida accelerada pels carrers de Barcelona, que va cloure -després d'una conducció "negligent i temerària amb greu risc per la seguretat del tràfic"- quan es va aturar a la confluència de la Gran Via amb el carrer Entença. En aquest punt, *Jordi* -víctima d'un embús- va ser detingut. Durant el trajecte, però, els 3.000 euros s'havien esfumat i, sospitosament, no consten a l'atestat de la Guàrdia Civil.

Tanmateix, en la mateixa causa, *Jordi* està imputat per un altre acte d'extorsió al propietari d'un prostíbul del carrer Can Bruixes, a qui va detenir i va assegurar que, si pagava 10.000 euros, tot aniria bé. Els advocats amb qui havia fet conxorxa eren Àlex Garberí -advocat de l'Associació Catalana d'Empreses de Clubs d'Altern (ACECA)- i Fernando Martínez -membre del PP català, vicepresident del PP de Barcelona i president de la Comissió de Garanties.

En el moment de la detenció, *Jordi* ja era el nou responsable del Grup I de la Unitat Contra Xarxes d'Immigració i Falsificació (UCRIF, en les sigles castellà). Paradoxalment, a la seva taquilla de la comissaria de la Verdeda, s'hi van trobar les joies robades en el decurs d'una operació policial anterior contra la treballadora sexual Vasiliuca Estimescu, passaports decomissats i cocaïna. La taquilla també va aparèixer forçada poc després de la seva detenció. A les seves declaracions, *Jordi* va arribar a imputar cinc policies espanyols més en la trama corrupta (Andrés Otero, Iñali Landa, Manuel Melendo, Antonio Samper i Florentino Espinosa) i dos comandaments superiors: l'antic comissari de la UCRIF Luis Gómez i el responsable de la Secció Operativa d'Estrangeria Abúndio Navas. Però *Jordi* va dir més coses: que Navas -que també estaria implicat en operacions immobiliàries amb la màfia russa- li prohibia fer controls d'estrangeria al Riviera i al Saratoga sense una autorització prèvia seva; i també al Madam's de la Jonquera (regentat per Patricio Grant i on aparquen cada dia 600 cotxes provinents de França), al Kilómetro de Oro de Lliçà d'Amunt, a l'Estrella de Canet de Mar, al Privé de Salou o a l'Aribau64 de Barcelona.

Els empresaris de la prostitució de la patronal ANELA durant una llagostada al restaurant Salamanca de Barcelona

Una 'patronal' controlada per l'extrema dreta

Enmig d'aquest panorama, el 2001, sorgeix -com una peculiar patronal del sector per netejar la imatge- l'Associació Nacional d'Empresaris de Locals d'Altern (ANELA), controlada, impulsada i teledirigida per dirigents ultradretans encapçalats pel líder d'Espanya 2000 José Luis Roberto Navarro, àlies *El Cojo*, partit destacat en les campanyes xenòfobes contra la immigració al País Valencià. Un altre dels advocats de l'associació és Eduardo Arias -president de La Falange- i un altre membre de la directiva és l'advocat ultra Manuel Salazar, gendre del coronel Escandell, a qui s'atribueix l'autoria del ban sediciós del 23-F. Escandell va ser l'advocat del militar colpista Milans del Bosch.

L'ANELA, doncs, controlada per l'extrema dreta, aparentment advoca per la regulació de la prostitució en clau de "prestació de serveis" i els seus objectius coincideixen amb els interessos proclamats sovint per diverses administracions públiques, com l'Ajuntament de Barcelona, d'amagar la prostitució als clubs. Aquest discurs prorregulador patronal no és res més que una màscara i una tapadora d'importació de dones migrants per poder prosseguir amb una activitat milionària, com denunciava el periodista valencià Joan Cantarero, autor del demolidor *Los amos de la prostitució en España* (Ediciones B, 2007). En l'era de la globalització, i també del delictes, l'ANELA, fins i tot, es va plantejar obrir un macrobordell a Buenos Aires (l'Argentina), des d'on poder desplaçar dones en un règim similar al dels temporers agraris, per

períodes de tres mesos. Diversos col·lectius feministes i de treballadores sexuals fa anys que denuncien que aquesta falsa solució no suposaria res més que abocar les dones a les mans de les xarxes mafioses.

A Catalunya, la filial d'ANELA és l'Associació Catalana de Locals d'Altern (ACLA), de nou controlada per una policia: l'exfuncionari del Ministeri d'Interior, Manuel Nieto, conegut per una ideologia ultraconservadora, un anticomunisme visceral i un sionisme militant. Malgrat el discurs ofi-

d'Interior de la Generalitat Xavier Pomés i la unitat de la Guàrdia Civil encarregada de les investigacions per proxenetisme (UCO).

Segons les estimacions de Joan Cantarero, en l'inacabat debat sobre abolicionisme i regularització que arrossega la qüestió de la prostitució, la legalització implicaria -només d'entrada- millores laborals, drets socials i salut comunitària, a més d'una tributació en impostos de 2.880 milions d'euros en IVA i 1.124 milions d'euros en quotes de la seguretat social. En una conversa amb la DIRECTA, Cantarero afirma que, finalment, assistim a "la confluència de dos models de màfia que volen gestionar un negoci milionari de forma diferent: el de la patronal ANELA -que emmascara l'activitat com a *activitat hotelera* i el proxenetisme de sempre". Sigui com sigui, afegeix: "A casa nostra, les treballadores estrangeres són víctimes dobles: víctimes de les màfies que les exploten i víctimes de les actuacions policials. Uns les capten i les porten amb obligacions i els altres les detenen, empresonen i expulsen sense drets. Bufetades per totes bandes". I també víctimes de l'extrema dreta. Cantarero clou amb una reflexió sobre l'esclavitud del segle XXI: "No deixa de ser curiós que, mentre Anglada guanya una batalla racista contra l'empadronament a Vic, el seu amic Roberto Navarro i l'ANELA es lucrin explotant, fonamentalment, dones immigrants i defensin *importar-ne més*". "La hipocresia" és la condició fonamental, segons el periodista, "perquè la màfia segueixi actuant impunement i sense escrúpols".

Molts dels membres de l'ANELA han estat empresonats per delictes derivats del proxenetisme

cial, la doble moral opera dins l'ANELA: molts dels seus membres han estat imputats i fins i tot empresonats per delictes derivats del proxenetisme. El mateix Manuel Nieto, per exemple, mentre amb una mà proclama transparència, amb l'altra intercedeix per la màfia. Nieto va ser qui va intercedir davant Navas en nom del propietari del bordell de Can Bruixa perquè *Jordi* tornés part del botí extorquït. I ho va aconseguir parcialment amb la recuperació de 3.000 euros. Com a d'anècdota, cal destacar que l'ANELA va arribar a guardar, durant la seva cerimònia anual de lliurament de premis, el conseller

La Burxa
comunicació popular des de 1998

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

ECOLOGISTES CATALUNYA
en acció
Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

HERBOLARI
Venda de plantes medicinals, tèis, espècies i elaboracions artesanals
- Massatges (teràpèutics)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia...)
C/ Flassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42
herboribera@gmail.com

, impressions

Manuel Tapial · Activista pels Drets Humans i president de l'Associació Cultura, Pau i Solidaritat
opinio@setmanaridirecta.info

Sobre el debat de la immigració a Vic

El 13 de gener vaig assistir al ple de l'Ajuntament de Vic com a un oidor més a la sala contigua a la Sala de Plens habilitada per a l'ocasió. Desenes de mitjans de comunicació van cobrir un ple en el que no es va votar res sobre la nova norma d'empadronament, encara que tots els partits van posicionar-se al respecte.

Josep Anglada pot estar content. Els seus companys de taula en el consistori de Vic, exceptuant els dos regidors de la CUP i el regidor d'Iniciativa per Catalunya (que no Plataforma), li han posat una catifa vermella amb destí al Parlament assumint com a seves les tesis que, com bé deia en el ple el propi Anglada -criticant la nova norma d'empadronament destinada a immigrants per "insuficient"-, han definit des del seu origen el seu partit.

Escollar a Joan López, regidor d'ERC a l'Ajuntament i membre de l'equip de Govern, va estar trist per allò contradictori dels valors que defensa el seu partit. Definir Esquerra com a un partit d'esquerres del nou mil·lenni, o de la nova era, ha estat dantesca i un recurs fàcil per justificar allò injustificable davant de la posició que el tripartit ha mantingut des que es va conèixer la nova norma. L'esquerra del segle XXI no té res a veure amb el que defensa ERC a Vic, al meu entendre és integradora, solidària i fa de la defensa dels Drets Humans la seva bandera.

La posició del PSC, defensat l'ordre i la necessitat d'una convivència que ja existeix sense més problemes que els que els propis nadius podem generar, va estar més gustosa d'escollar, sobretot per veure com el portaveu s'entrebanca davant del seu propi discurs del que se'n podia veure una incredulitat absoluta davant del que estava llegint en un paper que perfectament podria haver escrit el germà petit de Le Pen.

El Senyor Alcalde ens va donar una lliçó de civisme venent-nos als ciutadans una idea avalada per una perspectiva de "necessitat manifesta" de posar ordre i fer ciutat a l'estil de com la reclama una part de la societat. La punta de llança del seu discurs

podríem dir que va estar el comentari -entemem-lo com a un reflex espontani i involuntari però que il·lumina l'origen d'aquesta norma- "al final no ens votarà ningú si no fem res".

Sense dubte, les posicions defensades el 13 de gener, en un ple més

digne d'un ajuntament d'un país com la Sud-àfrica de l'Apartheid o de l'Estat d'Israel d'avui en dia, reflecteixen un gir en les polítiques dels partits convencionals amb els que els ciutadans havíem après a identificar-nos d'alguna manera, cap a derives totalitàries gens aconsellables per a cap societat.

Últimament, hem pogut veure en els mitjans de comunicació, i gairebé en directe, com immigrants a Itàlia han estat disparats per organitzacions mafioses representades per empresaris, hem pogut contemplar el sorgiment de partits d'extrema dreta amb caràcter nacionalista que han organitzat les seves pròpies milícies com és el cas de la Guàrdia Hongaresa, que serveix als interessos del partit feixista Jobbik o, sense anar massa lluny, la censura de la llibertat religiosa que va suposar l'últim referèndum a Suïssa on es va prohibir la construcció de minarets.

Aquest últim episodi viscut a Vic hem de llegir-lo dins d'un context que pot ser interpretat de diferents maneres. Certament, Vic posseeix una composició social complexa on una quarta part dels seus habitants són d'altres orígens, entre els que jo mateix m'hi incloc. Aquesta composició en cap cas ha generat més problemes que els que qualsevol increment de població pot provocar, però el que sembla és que s'ha posat en evidència la falta de serveis, infraestructures i atencions especials que la immigració o l'augment de població poden demandar. Aquesta composició també ha generat riquesa en una regió que subsisteix del camp, de la ramaderia i de les indústries càrniques essent aquests "estrangers" mà d'obra barata i fàcil per a empresaris. D'això no se'n va parlar en el ple de Vic del 13 de gener.

El debat de la immigració per si mateix no és sa. Condiciona de tot dret humà a persones pel seu origen, les assenyalat, les criminalitzat. Ser immigrant és dur en qualsevol de les seves situacions; amb o sense papers i ara, a Vic, ser immigrant denotarà ser un sospitós permanent.

La preocupació dels partits de govern de la ciutat de Vic a partir d'ara hauria de ser si els seus fidels votaran a PxC en comptes de als succedanis que han sorgit en representació de CiU, ERC i PSC. En qualsevol cas, el que crec que es mereixen aquests partits pel fet d'haver-se acostat a tesis xenòfobes i racistes és perdre la representació municipal que els seus votants els han atorgat.

Es pot construir ciutat i aprofitar-se de la riquesa cultural que "87 nacionalitats diferents representen", no pot conviure com es feia fins ara a la ciutat de Vic, millorant el que es té i no buscant empitjorar la situació de les capes més dèbils de la societat, es pot integrar des de la cultura, la feina o l'oci i, en tot cas, tots tenim el dret a no voler formar part d'una societat que ens assenyalat, jutja i limita els nostres drets. Jo vull viure en una ciutat on "els gestors" sàpiguen veure oportunitats on existeix la diversitat i, sobretot, que sàpiguen gestionar-la sense ferir ningú i al costat de la gent.

Fenòmens com Anglada només es mantenen amb partits que fan de les seves teories arguments i, senyors, fent debat de la immigració, vostres s'han posat a l'alçada d'aquells del que, en privat, blasfemen.

Em nego a creure que els ciutadans d'una ciutat amb la història que té Vic recolzin que de la immigració se'n hagi de fer debat públic. Reflexionin i tornin al sentit comú de la societat plural com és la que representa Vic.

Lluís Basteiro i Eloi Badia · Enginyeria sense Fronteres
opinio@setmanaridirecta.info

El Fons de l'Aigua de la cooperació al desenvolupament... per al desenvolupament de l'empresa espanyola

El Fons d'Aigua i Sanejament per a Llatinoamèrica, 1.500 milions de dòlars compromesos per Zapatero, ja està en marxa.

Lamentablement, per tota una sèrie de motius, es pot afirmar que aquest Fons d'Aigua no pot ser considerat Ajuda Oficial al Desenvolupament. En primer lloc, malgrat que inicialment es va plantejar com un fons 100% no reemborsable, finalment també es desenvoluparà per mitjà de préstecs i crèdits; és a dir, més deute extern per als països receptors del Fons. A més, tot i que l'esperit inicial dels Fons era reforçar estrictament la

gestió pública de l'aigua, també s'ha considerat la participació d'operadors privats. Si durant el 2008 es va aprova donar, a càrrec del Fons, 300 milions d'euros al Banc Interamericà de Desenvolupament (BID), actor que s'ha destacat a la regió pel seu afany privatitzador, la situació ha empitjorat amb l'assignació de projectes d'aquest 2009. Sabíem que les multinacionals espanyoles estaven pressionant per a pessigar una part del pastís, i que no entenien que en aquests temps de crisi, aquest Fons no servís per a recolzar l'empresa espanyola... però no creïem que el Fons pogués ser tan

descarat a l'hora d'aplicar aquesta política.

El govern espanyol ha entregat a Aigües de Cartagena (AGCAR), del grup Aigües de Barcelona, a Cartagena d'Índies (Colòmbia), onze milions d'euros. No hi ha on perdre's: fons públics de la cooperació espanyola se'n van a les butxaques d'Aigües de Barcelona. Meravellós. Però no és l'únic cas. A Santa Marta (Colòmbia) li han tocat més de cinc milions d'euros a la rifa, per a un col·lector d'aigües pluvials inclòs en el programa d'obres de Metroguagua, el concessionari d'aigües de Santa Marta, un altre

operador mixt, en aquests cas en mans del Canal d'Isabel II, l'operador d'aigua de Madrid i que, actualment, està en ple procés de privatització. Feia temps que Metroguagua tenia compromesa aquesta obra i, vés per on, ha acabat trobant el finançament de la cooperació espanyola. Encoratjador.

En aquest context, doncs, ens han de resultar alarmants els prop de set milions d'euros entregats a Xile, un país on el 96% de la gestió de l'aigua està privatitzada. Així, davant de l'oportunitat que teníem per incidir en la situació de l'aigua a Llatinoamèrica, ens hem quedat amb les velles políti-

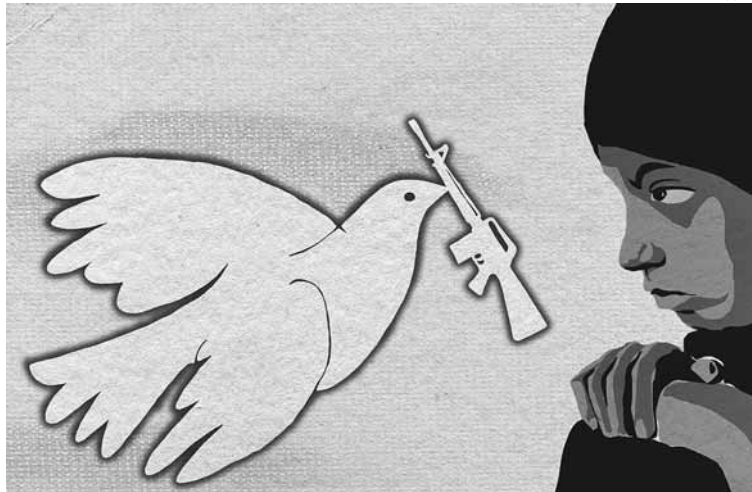
ques de sempre, les que van aixecar el poble a l'Argentina, a Bolívia, a l'Uruguai... exigint un nou model de cooperació que resolgués els autèntics reptes de l'aigua, així com un canvi de voluntat política, de l'econòmic al social, del mercantil a l'humà.

En definitiva, el Fons ha esdevingut, novament, una altra eina mercantil sota el paraigua de la cooperació. Un cop més, la cooperació es torna una eina per a la internacionalització de l'empresa espanyola, oblidant que l'objectiu era el desenvolupament humà i no els beneficis i dividends dels empresaris i accionistes.

Xavier Garí de Barbarà · Centre J. M. Delàs d'Estudis per la Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Obama és un Nobel però no un Déu

Comença un nou any i amb ell, el president Barack H. Obama complirà el primer any sencer al capdavant dels Estats Units. Alguns editorials de certs diaris han comentat sobre ell que políticament ha creuat un moment d'inflexió arrel de l'intent d'atemptat terrorista el passat 25-D. Iemen esdevé un nou front de lluita antiterrorista, i possiblement la regió vegi augmentada encara més la seva influència bèl·lica. En canvi, Obama acaba de rebre el Premi Nobel de la Pau a Oslo, amb tota la controvèrsia que això ha suposat. D'una banda, cal reconèixer que mai un càrrec polític tan important com el del President dels Estats Units d'Amèrica, havia esdevingut tan potent per a canviar, en tants pocs mesos, la situació de les relacions internacionals al món. Obama ha superat la bilateralitat del seu antecessor, i ha assolit un nivell acceptable de multilateralitat, tenint en compte que Bush no li havia deixat un panorama gens fàcil. Cal reconèixer en Obama que poques vegades s'havia arribat a una capacitat tan gran, i en tan poc temps, de lideratge no només dins els EUA sinó també fora de les seves fronteres (les multituds que Obama congregà a Praga, Berlín, París o Roma, i els seus discursos durant la campanya electoral, la nit electoral, en la presa de possessió, davant el Congrés, a Egipte, a Ghana...). Potser només Kennedy sigui un cas comparable dins els Estats Units. Però el que no havia passat mai és que, amb menys d'un any de govern, un president hagués aconseguit una distinció internacional de d'alt nivell com el Premi Nobel; i, a més, un guardó concedit als mèrits en matèria de Pau, que té una vinculació directa amb l'acció política de qualsevol governant, i més encara amb la del Coman-

dant en Cap de l'exèrcit més potent i armat del món. D'entrada, per tant, el Premi Nobel de la Pau, concedit a Obama, sorprèn per totes bandes. Aquesta concessió pot analitzar-se de dues maneres: una de més favorable, i l'altra menys. Aquesta última és clara: concedir un premi per l'acció política d'un governant que té davant seu quatre anys de govern, o potser fins i tot vuit, quan no ha complert ni el primer any, és il·lús, és desproporcionat. Algú diria, fins i tot, que és més un parany a la seva acció de govern d'ara en endavant, que no pas un esperó... Qui encara no ha pogut consolidar uns bons ideals i unes bones formes, pot ser que sobrevalorant-lo s'acabi ensorrant-lo. I entenc que el Comitè Nobel no devia tenir aquesta prioritat, però sí estic convençut que no ha calculat prou bé ni els efectes ni els riscos. D'altra banda, la concessió del Nobel a Obama pot ser analitzada, com de fet el Jurat va asseverar, com una motivació a

culminar el que fins ara tant clarament ha proposat el mandatari nord-americà. Es tractaria, per tant, d'una mena de forrellat que ajudaria a assegurar o garantir una mica "per la força", que Obama no es tirés enrere; que tingui, en conseqüència, el suport moral i l'autoritat internacional (que potser ja tenia, però ara amb l'afegit del Nobel), per no deixar defallir en el coratge necessari per afrontar els canvis profunds que esperen al món d'avui. El discurs d'Obama a Oslo no va decebre per la dignitat amb la que va acceptar les tradicions humanes de la lluita per la pau, que va portar-lo a una visió excessivament realista amb què el guardonat va afrontar el concepte de Pau. Des del punt de vista de la no-violència, i un concepte de Pau elaborat amb més rigor, la seva reflexió era ben rebutjable, ja que acceptava que la força violenta era també un ingredient possible en la lluita per la pau. Gandhi l'hauria contradit si hagués estat

present en el discurs del president. Malgrat això, Obama no és un Déu; és un president humà, i com a tal té grans potencialitats (bona part de les quals podríem reconèixer que explota ben satisfactoriament), però també té ombres davant les quals li és difícil escapar-se. Malgrat que des del punt de vista de l'utopia Obama hauria de prendre algunes altres decisions, el còmput global ens fa pensar que, en comparació al seu antecessor, l'actual president nord-americà s'apropa més a l'utopia pacifista que no pas Bush. Sigui com sigui, el Nobel d'Obama, amb el temps, a la inversa que en la resta dels altres guardonats, ens demostrarà si ha estat merescut o no. Esperem que sí però, malgrat tot, no oblidem que Obama no és Déu, i no serà mai perfecte... La qüestió rau més aviat en si s'apropa a la utopia o se n'allunya, tot i saber que no l'assolirà probablement ni ell ni l'humanitat sencera.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Espanya està abandonant el Sàhara

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Aminetu Haidar és una dona que no coneixia a-bans. Forma part d'una causa que s'intenta tapar, sobretot des de l'oficialitat espanyola, possiblement avergonyida per la responsabilitat històrica en aquest cas i, encara més, pels interessos comercials, de fronteres i monàrquics que els posicionen del cantó alauita. Per sort, aquesta causa pren certa visibilitat, a casa nostra, gràcies als comitès de suport als sahrauís que expliquen l'opressió dels marroquins, que protesten pel referèndum sempre postergat i que conviden la infància sahrauí a fer unes petites vacances fora dels camps de refugiats. Ara, la televisió ha ficat, al menjador de casa de tothom, aquesta dona de ferro que ha fet una vaga de fam per no voler-se deixar aixafar més. La major part de la ciutadania ha pogut entendre que les causes que la portaven a arriscar la seva vida havien de ser molt fortes, i llavors ens hem informat més sobre el cas, ens hem solidaritzat i hem vist el Marroc fer declaracions que, no només volen fer passar per bona la seva ocupació del Sàhara, sinó que argumenten bajanades que ens recorden la prepotència i l'opressió que exerceixen també altres nacionalismes amb estat. I com sol passar, ha estat un cas de divorci entre la població i els governants que teòricament els representen. Mentre que la ciutadania se sumava a pensar que cal fer el referèndum aprovat per l'ONU, l'Estat espanyol, igual que el francès i els EUA, apostaven per solucionar la incòmoda vaga de fam d'Haidar cedint a les seves aspiracions de ser reconegut com a sobirà administrador del Sàhara fins que hi hagi el referèndum, que més encara amb aquest reconeixement porta el camí de no poder-se arribar a celebrar mai. Vull creure que només ha estat una maniobra per enganyar el pervers règim alauita i que, en realitat, tots aquests estats que juguen a ser els germans grans de tots els altres estan ben determinats a posar Marroc al seu lloc a la primera, per exemple, en la cimera UE-Marroc de Granada els propers 7 i 8 de març amb la presència espanyola de l'UE. Espero no equivocar-me un cop més en les meves esperances vers el govern espanyol que suposadament ens representa, però que sembla que, per sobre nostre, es dedica a representar sobretot els interessos de les empreses espanyoles.

La MAT, la feina mal feta

Pep González Moreno, La Mota

Des que els ajuntaments de la MAT van exigir el soterrament entre Bescanó i Santa Llogaia, avalat pels estudis de tècnics, d'enginyers, economistes etc, la Conselleria del Sr. Castells es mostra molt nerviosa. Diu que no accepta el soterrament perquè no és possible. Però en canvi diuen que no tenen cap poder per decidir i ho han d'enviar a Madrid. Com quedem? Per fer un estudi i un debat a fons -fa anys que el territori el demana- no en volen saber res. Quan han d'exigir a REE -a qui pertanyia el Sr. Maure, actual director d'Energia nomenat pel Sr. Castells- s'acovareixen. Només podem fer recomanacions, nosaltres defensem el territori, diuen que tenen diàleg...? Barbaritats. Una infraestructura mal planificada, mal explicada, amagant dades, amb mentides continuades, amb clatellades des de el Síndic de Greuges... i encara ara diuen que no poden parlar amb el territori. A Catalunya Nord, pel tram soterrat -pagat en part per la UE- fan reunions amb plataformes cíviques, alcaldes... amb papers al davant, projectes... etc. Aquí, des de Santa Llogaia a la ratlla, quantes reunions han tingut? Cap ni una. Així, anem cap al naufragi absolut amb aquesta mediocritat. Encara hi ha molt de temps per córrer, per més que diguin que hi haurà apagades. Passaran molts anys -molts- perquè connectem els dos costats. Potser, molts dels que remenen ara les cieres no ho podran veure.

. EL CIGALÓ

"Costa viure de la il·lustració i poder trobar una feina"

Després de cursar estudis d'interiorisme i d'il·lustració, la martorellana Clara Tanit Arqué ha publicat el seu primer còmic, 'Wassalon', per mitjà de l'editorial basca Astiberri.

Xavi Martí

Quan et vas interessar per la il·lustració?

Dibuixar i pintar m'agradava des de petita i vaig anar a l'escola d'Arts Plàstiques de Martorell. Després, durant els estudis d'interiorisme, vaig fer il·lustració i, al projecte de final de carrera, vaig entrar en el còmic... el resultat és Wassalon.

Què s'hi pot trobar, a Wassalon?

És la història d'una rentadora, la Wassalon. És com una persona que no s'acaba d'adaptar al medi i a qui costa acceptar la seva condició de màquina enmig de persones. És la seva lluita per ser una persona, tenir un passat i una família. La Wassalon és un personatge adolescent.

Com ha estat el procés de publicar-lo?

Per casualitat. Un amic el va portar a Astiberri i, com que buscaven obres allunyades del còmic clàssic, me'l van publicar. Estic contenta, ja que és el primer còmic que he fet, ja el tinc publicat i m'ha obert portes. El problema és que, al nostre país, no hi ha cultura de consum de còmics, com a França, on sí que existeix.

Què pots explicar amb el còmic?

No sóc com molts dibuixants que necessiten dibuixar a tota hora tot el que veuen o pensen. Dibuixo quan tinc una història per explicar. El còmic és el mitjà que més m'agrada, però costa trobar una idea per treballar-hi molt de temps, ja que és una feina que t'aïlla... treballes molt sola. Costa viure de la il·lustració i trobar feina. Col·laboro en molts projectes i fanzines, però cobrar és molt difícil.

. EDITORIAL

El padró selectiu de Vic

La mesura que vol engegar el consistori vigatès -encapçalat per CiU, PSC i ERC- constitueix un atac contra el dret de la ciutadania de qualsevol persona. El padró, que és un element per administrar els recursos adequadament, no pot convertir-se en una eina de persecució contra les persones migrades en funció del seu origen, condició social o condició administrativa. L'Ajuntament de Vic vol fer creure que els nous criteris d'empadronament són una mesura per millorar la integració de la immigració, però de facto l'únic que farà és crear una bossa de persones de segona categoria. El fet de no estar empadronada portarà dificultats per fer ús de serveis públics com la sanitat o l'educació i per obtenir un permís de residència. L'Ajuntament pretén erigir-se com a policia i aplicar la llei d'estrangeria espanyola demanant el visat a les persones nouvingudes com a requisit per empadronar-les. Més enllà de la legalitat o no de la mesura,

cal discutir-ne el rerefons. En temps de crisi com els actuals, en què les dificultats per trobar feina o viure amb comoditat s'aguditzen, aquest tipus de discurs constitueix una manipulació, ja que pretén fer veure que les culpables són les persones nouvingudes, les víctimes la gent autòctona i la solució el control policial, tot i que els culpables són els capitalistes i els governs que s'erigeixen com a solució i les víctimes -i alhora la solució- som totes, indiferentment de si vam néixer a Nigèria, al Marroc, a Vic o a la Xina. Així, el pas de CiU -que s'apropa als postulats xenòfobs i d'extrema dreta de la Plataforma per Catalunya i de l'exmilitant de Fuerza Nueva Josep Anglada- fa que el discurs racista es difongui i arrelti entre alguna gent de Vic, que es veu avalada pel silenci de la majoria del sistema de partits i que, si abans se sentia cohibida pel rebuig social majoritari al racisme, ara comença a tenir amplis espais per la difusió de les seves tesis.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Parc de Collserola, parc natural?

Glòria Xancó
directa@setmanaridirecta.info

Després de molts anys de lluita per part dels ecologistes, per fi s'ha posat a exposició pública el decret que designarà Collserola com a parc natural. Quina casualitat que aquesta exposició hagi coincidit amb el període de vacances. No sé com s'ho fan, però les exposicions públiques sempre coincideixen amb les vacances. Ho deuen fer perquè, així, tenim més temps lliure per preparar les al·legacions. Aquest decret no només arriba tard, sinó que és del tot insuficient. Només cal mirar el mapa per veure que Collserola és un formatge de gruyère i que aquest decret, en lloc de tancar forats, encara en permetrà més. Sentireu dir que el parc ha augmentat en hectàrees. Sí, per poder dir-ho, hi han afegit una gran zona -que de moment no està connectada-, així, els números surten. De nou

fer referència al mapa, es veu com cada municipi ha mossegat els límits del parc tant com ha pogut; autèntiques queixalades que penetren dins del parc i que responen a interessos especulatiu, ja que uns terrenys dins del parc tenen molt menys sostre edificacions que no pas uns terrenys que pertanyen al parc. Una altra vergonya són els espais de regulació especial (ERE), uns terrenys que pertanyen al parc, però que queden en mans dels ajuntaments. És a dir, els ajuntaments decidiran què s'hi fa. Els ERE es troben a zones frontereres amb Barcelona o properes a urbanitzacions que permetran les seves ampliacions.

El decret queda totalment sotmès al Pla General Metropolità de 1976 (PGM), dissenyat per enginyers que preveïen un creixement exponencial de la població i que en cap cas pensaven en la conservació del medi natural. El PGM ha quedat del tot obsolet, però els polítics, tot i reconèixer-ho,

continuen aferrant-s'hi. El decret, per assegurar-se que no suposa una trava a l'hora de desenvolupar infraestructures i altres coses, deixa ben clar -en un dels seus punts- que s'admet la conservació, ampliació o nova construcció d'infraestructures, equipaments o instal·lacions i s'obren les portes a nous grans vials, com el que està previst al terme municipal de Sant Feliu de Llobregat per accedir a la fàbrica de ciment; una altra paradoxa, que es permeti perpetuar una fàbrica de ciment enmig d'un parc natural.

Bé, un decret que no servirà de gran cosa. Tot seguirà igual. O sí que servirà: perquè els polítics i polítics es puguin fer la foto i es puguin omplir la boca del meravellós parc natural de què gaudirà Catalunya gràcies a ells i elles, per lucrar-se -ja que el decret ja parla de la potenciació del turisme- i per silenciar les veus que defensen el parc des de fa molts anys.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, juntament amb la DIRECTA, publiquem el suplement especial *Expressió Directa 2010*, que parla del segon cicle de músiques crítiques que organitzem per segon any consecutiu i que es podrà escoltar al Centre Cívic La Farinera del Clot i a l'associació cultural El Brot. El primer concert serà el proper divendres 22 de gener, amb l'actuació d'Els Surfing Sirls, acompanyats amb The Neighbours Djs. Us hi esperem!

D'altra banda, volem explicar que estem canviant el procediment d'enviament de les subscripcions per Correus i que pot ser que això generi alguns retards i/o confusions fins que les persones que treballen a l'empresa postal -antic monopoli- s'acostumin al nou sistema. Per això us demanem disculpes i paciència i us recordem que, en el fons, tot ho fem per millorar la puntualitat en els enviaments.

Fins la setmana que ve!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

AQUIARA

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ

Xavier Blasco i Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

● **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

Ⓝ **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

Ⓞ **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Acomiadaments a una empresa
farmacèutica | PÀG. 10

Els operaris destrossen part de
l'Ateneu Santboià | PÀG. 11

Al·legacions al pla urbanístic
del Barça Park | PÀG. 11

La FAVB contrària al projecte
dels Jocs d'Hivern | PÀG. 11

VIC · EL CONSISTORI NO EMPADRONARÀ LES PERSONES MIGRADES QUE NO PRESENTIN UN VISAT

L'alcalde de CiU reconeix que competeix amb Josep Anglada per l'electorat xenòfob

La pugna entre administracions per la legalitat o no de la mesura destapa un lluita entre Vila d'Abadal i la PxC per aconseguir els vots de l'electorat racista de la capital d'Osona

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'equip de govern de l'Ajuntament de Vic, amb Josep Maria Vila d'Abadal (CiU) al capdavant, va anunciar, a les acaballes de l'any passat, un canvi en els criteris per l'empadronament de persones novvingudes. La mesura negaria el dret d'empadronament a les persones que no tinguessin la documentació en regla i, en conseqüència, els privaria de les prestacions socials que se'n deriven. L'Ajuntament de Vic, en una nota de premsa, ha assegurat que les persones que no tenen papers "tindran un període per normalitzar la seva situació". Tanmateix, Vila d'Abadal ha dit que compartirà la informació del padró "amb altres

Si no regulen la seva situació legal, el batlle diu que el consistori donarà les dades d'aquestes persones a la policia

administracions", com podria ser la policia, si no regulen la seva situació legal. L'anunci de la mesura ha aixecat polseguera i ha obert un debat molt ampli. Es tracta d'una pugna entre administracions per la legalitat de la mesura, però també d'una pugna entre CiU i la Plataforma per Catalunya per la captació de l'electorat xenòfob, tal com ha reconegut el mateix alcalde. Mentrestant, algunes veïnes de Vic afirmen que els mitjans estan trencant el silenciament que fins ara patia Josep Anglada, president del partit xenòfob PxC.

Una mesura xenòfoba i il·legal
Tement que aquesta mesura sigui imitada per altres consistoris catalans, di-

Els habitants de Vic conversen i passegen per la plaça on es munta el tradicional mercat de la ciutat

verses associacions defensores dels drets de les persones migrades i del món sindical han adreçat un manifest al consistori vigatà, on denuncien que els nous criteris d'empadronament són "il·legals, greument discriminatoris i contradictoris amb el Pacte Nacional per la Immigració", a més de criminalitzar les persones "pel seu origen, condició social i situació administrativa".

SOS Racisme afirma que "el fet de no empadronar una persona novvinguda fa que aquesta no pugui fer ús dels serveis d'acollida, de manera que queda en una situació d'*Apartheid* jurídic". Així mateix, afirma que "el padró és una eina per la gestió i la distribució dels recursos" i que no pot ser utilitzada per dur a terme una "cacera de les persones sense papers". La mesura no només ha estat titllada d'il·legal per part de les entitats de persones migra-

des, sinó també pel govern espanyol i per alguns sectors del PSOE-PSC, que afirmen que l'Ajuntament "està obligat a empadronar tota persona que resideix habitualment al seu municipi" -tal com diu la Llei de Bases de Règim Local- i que "n'hi ha prou amb la seva identificació i la demostració que viu a Vic". El que pretén fer l'Ajuntament vigatà, diuen, és fer complir la llei d'estrangeria espanyola i demanar un visat a més d'un passaport, una tasca que correspondria a la policia i no pas al consistori. Després de la polèmica suscitada sobre la presumpta il·legalitat de la mesura, Vila d'Abadal va anunciar que acataria "el que digués el govern espanyol", i, per saber si la mesura que vol endegar és legal o no, va encarregar un informe al bufet d'advocats de Miquel Roca i Junyent. L'informe, tot i el que han dit els *mass media*, no

ha aparegut enlloc. Només s'ha fet pública una consulta de l'alcalde al Ministeri de l'Interior espanyol, on s'afirma que, fins ara, el comportament no ha estat il·legal i es pregunta al govern si els nous criteris d'empadronament resten dins la legalitat vigent.

La pugna per un grapat de vots

En una entrevista a *Els Matins* de TV3, Vila d'Abadal va reconèixer que la mesura havia estat presa "tenint en compte els resultats de PxC". Va dir que "s'ha d'escoltar els votants de PxC perquè tenen part de raó", ja que "la gent no s'equivoca sempre", en el que significa una clara maniobra electoralista per captar vots del partit xenòfob d'Anglada. Vila d'Abadal, però, es va voler distanciar del candidat de PxC dient que, al contrari d'Anglada, ell no expulsarà ningú. La mesura ha obert

una pugna interna a l'interior de partits com el PSC. Així doncs, mentre Miquel Iceta o Maria Teresa Fernández de la Vega s'han posicionat en contra de la mesura, el PSC de Vic -membre de l'equip de govern- l'ha defensada com a "necessària per posar ordre i evitar els intents d'empadronaments fraudulents d'algunes persones". L'altre membre de l'equip de govern, ERC, dona suport a la política de l'alcalde, tot i que alguns líders de la direcció del partit com Oriol Amorós i Joan Riudor han volgut matisar aquest xec en blanc. Des de l'oposició, la PxC ha presumit de defensar una mesura similar -tot i que més contundent- al seu pro-

Iceta o de la Vega s'han posicionat en contra de la mesura, però el PSC de la ciutat de Vic l'ha defensada

grama electoral, que ja proposava de passar el passaport de la gent sense papers a la policia. Per una altra banda, ICV -que va formar part de l'equip de govern durant un any- s'ha mostrat contrària a una norma que "fa seguïdisme de postulats xenòfobs" i ha demanat al govern de la Generalitat un decret per evitar que Vic cometés una il·legalitat. Per últim, la CUP de Vic creu que la nova normativa d'empadronament "representa una forma de fer política més pròpia de l'extrema dreta que no pas d'uns partits que s'autoconsideren progressistes". Així mateix, ha demanat que no es converteixi una problemàtica social en un problema social i que es replantegi la mesura i es converteixi tota la població de Vic en ciutadana de ple dret.

, així està el pati

TERRES DE L'EBRE · LA CANC DIU QUE EL PROCÉS PER TRIAR LA UBICACIÓ DE L'ABOCADOR ES FA AMB PRESSES I QUE ÉS POC PARTICIPATIU

Les zones d'Ascó i Vandellòs s'han proposat diversos cops per acollir el cementiri nuclear

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

Les alarmes de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) es van disparar el 29 de desembre arran de la publicació al BOE de l'inici del termini per presentar candidats a acollir el Magatzem Temporal Centralitzat (ATC, en les sigles en castellà), més conegut com a cementiri nuclear. L'Associació de Municipis d'Àrees Nuclears (AMAC) va acabar de desvetllar les incògnites l'11 de gener, quan va anunciar la convocatòria d'una assemblea general el 27 de gener –tres dies abans que s'acabi el termini per presentar les localitats aspirants– per decidir quins pobles presentaran com a candidats a acollir l'ATC. La CANC veu amb molts recels l'anunci de l'AMAC, ja que aquest ens ha manifestat reiterades vegades la seva intenció de proposar la zona d'Ascó i Vandellòs per rebre l'ATC. Concretament, l'alcalde d'Ascó, Rafael Vidal Ibars, ha manifestat que, "si compleix el requisits", presentarà una sol·licitud. A part, l'Empresa Nacional de Residuos Radioactivos (ENRESA) és partidària d'instal·lar-lo a Vandellòs, per la seva situació estratègica en relació a les comunicacions –autopista, autovia, carretera nacional i instal·lacions ferroviàries–, el seu entorn –compta amb tres centrals nuclears en actiu al seu voltant– i els recursos humans –tots els tècnics qualificats en gestió de residus radioactius viuen i treballen a Vandellòs per les tasques de desmantellament de Vandellòs I. Tot i això, l'Ajuntament de Vandellòs s'ha pronunciat dos cops de forma oficial en contra d'aquesta possibilitat, cosa que deixa la població d'Ascó com a única candidata possible.

L'Ajuntament de Vandellòs s'ha pronunciat dos cops en contra de la construcció del cementiri en el seu terme municipal

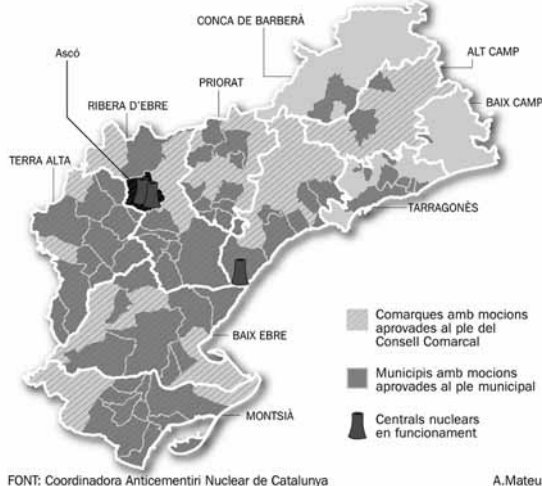
La resposta de la CANC ha estat contundent. El 16 de gener, va reunir més de 30 càrrecs electes (senadors, diputades, regidores i alcaldes) de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona de tots els partits polítics per remarcar que hi ha un rebuig clar a la ubicació del cementiri nuclear al territori. Sergi Saladié, portaveu de la CANC, va exposar els fruits del treball de la coordinadora des de 2006. Aquest grup ja ha aconseguit el posicionament oficial de 62 municipis i set consells comarcals de la zona de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona, que equivalen al 67% de la pobla-

Roda de premsa conjunta de la CANC i dels càrrecs electes de les formacions polítiques de la zona on es podria fer el cementiri

L'oposició al cementiri de residus radioactius

Municipis i comarques que han aprovat mocions contràries a allotjar l'ATC

FONT: Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya

A.Mateu

ció. També van aconseguir l'aprovació d'una resolució del Parlament de Catalunya on rebutjaven la instal·lació de l'ATC a tot el territori català.

El Ministeri d'Indústria ha fet una modificació força important a les bases del concurs de selecció de l'emplaçament de l'ATC. A la primera versió que van presentar el 2006, un dels punts més importants era la necessitat d'un consens territorial, però al decret llei que van aprovar a finals d'any, han retirat aquesta premissa bàsica. Segons denuncien la CANC i els diferents càrrecs electes, ara, amb l'aprovació per majoria simple d'una moció, n'hi hauria prou per tirar endavant unes instal·lacions que "compten amb el rebuig de tot un territori". Els anti-

nuclears també critiquen les dates i els terminis que s'han imposat, ja que "van iniciar el procés en plenes vacances de nadal i volen tancar-lo només en tres mesos". Fins i tot l'AMAC, defensora de l'ATC, creu que el procés és "democràticament pobre".

La CANC ha organitzat una assemblea oberta a Móra d'Ebre el dimecres 20 de gener, per començar a aglutinar forces i mobilitzar la població de la Ribera d'Ebre. També aprofitaran per convidar el president Montilla a assistir a l'assemblea perquè expliqui quines mesures ha pensat emprendre per evitar una candidatura catalana a allotjar el cementiri, tal com van aprovar el març de 2008 al Parlament. De fet, una altra de les pre-

ocupacions de la CANC és la passivitat del govern de la Generalitat, ja que, mentre altres governs autonòmics com el d'Andalusia o el de Castella-la Manxa ja han anunciat les estratègies que seguiran per impedir la instal·lació de l'ATC als seus territoris, el govern català no s'ha pronunciat en cap sentit i roman en un silenci absolut que fa témer el pitjor a la gent contrària al cementiri nuclear.

El silenci del govern català davant la possible instal·lació de l'abocador nuclear a les Terres de l'Ebre fa témer el pitjor

L'AMAC, per la seva banda, va fer una reunió amb els municipis de la zona nuclear d'Ascó, el 19 de gener, per fer-los una proposta de repartiment dels sis milions d'euros anuals que rebrien, sempre que aquests municipis donen suport a la candidatura d'Ascó. Els col·lectius i persones anti-nuclears van fer acte de presència amb una concentració a les portes del consistori asconenc, l'edifici on se celebrava la reunió.

No és 'la cultura del No'

Si la CANC s'ha caracteritzat per alguna cosa durant els quatre anys que fa que treballa contra la instal·lació de l'ATC, és perquè el seu discurs va més enllà de dir *aquí no* i opta per dir *així no*. Tot i admetre que, de moment, no hi ha una so-

lució clara pels residus radioactius, creuen que no es pot començar a parlar d'un cementiri nuclear sense, prèviament, haver pactat un calendari de tancament de les centrals nuclears que generen aquests residus radioactius.

La Coordinadora Anticementiri creu que no es pot parlar d'aquest cementiri si no existeix un calendari per tancar les centrals nuclears

Pel que fa a la seva ubicació, pensen que Catalunya –i més concretament, la zona d'Ascó i Vandellòs– ja pateix la concentració nuclear més elevada de l'Estat espanyol. Per tant, no creuen que unes comarques acostumades a recollir projectes i instal·lacions que han hipotecat i degradat les expectatives del territori hagin d'assumir més instal·lacions d'aquest tipus.

Amés, la CANC sempre ha apostat per un model energètic situat lluny dels interessos econòmics de les empreses, basat en l'eficiència (cogeneració), l'apropament dels punts de generació elèctrica als centres de consum (generació distribuïda), l'ús d'energies renovables i l'estalvi energètic.

Per què un cementiri nuclear?

Aquestes instal·lacions servirien per emmagatzemar els residus nuclears que ja no es poden abocar a les piscines col·lapsades de les centrals nuclears espanyoles i alguns dels residus que l'Estat espanyol va estar enviant a les plantes de tractament de residus nuclears de l'Estat francès des de 1974. El lloguer per guardar i tractar els residus enviats a França és de 250 milions d'euros fins a finals de 2010. A partir de 2011, suposarà un cost addicional de 60.000 euros diaris a l'Estat, fins que aquests retornin a instal·lacions espanyoles. L'altra gran motivació de l'Estat espanyol per construir l'ATC és poder allargar la vida útil per la qual van ser dissenyades tècnicament les centrals nuclears, tal com van fer el mes de juliol passat amb la central de Garoña. Les centrals nuclears compten amb unes piscines internes per emmagatzemar residus nuclears. Aquestes piscines tenen una capacitat per encabir els residus d'entre 20 i 25 anys de funcionament de les centrals, però el govern espanyol té previst perllongar les llicències de les nuclears fins als 40 anys, tot i que la seguretat de les instal·lacions nuclears és més que qüestionable i, per tant, necessita elevar la capacitat fins a les 6.700 tones de residus.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · CENTENARS DE PERSONES ELS DONEN LA BENVINGUDA

Diego Sánchez i Zígor Larredonda surten de la presó després de nou anys

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Han passat nou anys des d'aquella nit del 16 de gener de 2001, en què Diego Sánchez va voler presentar-se voluntàriament als jutjats de guàrdia de Barcelona per declarar i aclarir les informacions aparegudes a la portada de *La Vanguardia* aquell mateix matí -on s'inclouia la seva fotografia-, però no ho va poder fer. Diversos agents de paisà dels serveis d'intel·ligència espanyol el van treure de l'edifici dels jutjats i se'l van endur als calabossos policials. Després, va passar per l'Audiència Nacional espanyola i, finalment, va ser empresonat. Més tard, va arribar el judici i, mitjançant uns elements probatoris dèbils, va

Per mitjà d'uns elements probatoris dèbils, Diego va ser empresonat. Zígor va córrer la mateixa sort pocs dies després

ser condemnat a nou anys de presó pel delictes de col·laboració amb organització terrorista. Zígor Larredonda va córrer la mateixa sort pocs dies després. Durant tot aquest temps, han continuat manifestant el seu compromís amb la lluita per la independència, però els seus advocats han negat les acusacions dels delictes que se'ls imputaven.

Diego en una fotografia presa davant de Wad-Ras minuts després de ser alliberat

El 16 de gener, a primera hora del matí, amigues i familiars van voler donar-li la benvinguda a les portes de la presó de Can Brians, però la direcció del centre penitenciari ho

va voler boicotejar i el va deixar en llibertat abans de les 8 del matí, un horari fora de la legalitat. La seva mare i un amic van ser les dues úniques persones que ja l'esperaven i el

van portar fins a la presó de Wad-Ras perquè pogués visitar Laura Riera, la seva parella actual, amb qui ha tingut una filla. A les portes d'aquesta presó de dones, Rescat -grup de suport als presos i les preses polítiques catalanes- sí que va poder organitzar la benvinguda a Diego Sánchez, amb l'entrega d'un ram de flors, un esmorzar i una llarga ovació i l'obertura d'una ampolla de cava. Hi van participar una vuitantena de persones. Durant la jornada, es van convocar brindis simbòlics de benvinguda a una vintena de municipis catalans i, a la tarda, va arribar el moment de la retrobada més massiva. Més de 300 persones es van aplegar a la plaça de la Vila de Gràcia -tres furgons d'antidisturbis de la Guàrdia Urbana es van desplegar davant la seu del districte-, on es va fer esclatar una sonora traca pirotècnica, sota una pancarta on es llegia: *Diego Sánchez, benvingut a casa*. El ja aleshores expres polític va aixecar una copa de cava i va celebrar el seu alliberament juntament amb la resta de persones, en una plaça on també es podien veure diverses estelades. A continuació, es van viure els moments més emotius de la vesprada, quan Diego va anar caminant -seguit de centenars de manifestants- fins als locals de La Barraqueta i el Casal Popular, on -amb les seves pròpies mans- va retirar el marc amb la seva fotografia que hi havia penjat sobre la barra d'ambdues entitats. La fotografia de Zígor Larredonda serà retirada el 23 de gener, després del seu alliberament. Es preveu que Laura Riera abandonarà la presó a finals del proper mes d'agost. Encara restaran empresonades dues dones de l'esquerra independentista, Marina i Lola.

VALLÈS · REPRESSIÓ

L'ajuntament de Terrassa es persona en el cas de la pantalla

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

El consistori terrassenc ha anunciat, aquesta setmana, que es personarà com a acusació particular en el cas de la pantalla. El pas endavant dut a terme pel govern tripartit de la ciutat ha fet cas a les peticions públiques del PP, que exigia una resposta ferma de l'Ajuntament en relació a aquest cas. Cal recordar que la cadena Telecinco, que va coorganitzar l'acte amb el consistori, va declinar aquesta opció.

El 15 de gener, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT) i Alerta Solidària van recordar, a través d'una roda de premsa, que els serveis jurídics de l'Ajuntament havien elaborat un informe tècnic que "desaconsellava aquesta actuació però, malgrat tot, van tirat pel dret". També van denunciar la situació d'indefensió que pateix el company independentista detingut, ja que, tot i que s'han fet públiques parts de l'expedient, aquest encara no està tancat. Els dos col·lectius es van mostrar estranyats davant l'actitud de l'Ajuntament, que sense disposar de la totalitat de l'expedient "ha fet un pas endavant en la persecució política dels col·lectius de base de la ciutat". Així mateix, van tornar a organitzar un acte d'exaltació espanyolista de la mà d'una cadena que s'ha caracteritzat per la persecució de l'ús del català.

Els grups de suport al detingut mostren fotos de l'acte de Telecinco on surt gent fent el gest feixista

Durant la roda de premsa, es van fer públiques fotografies de l'acte organitzat per l'Ajuntament on apareixen joves amb els braços alçats fent la salutació feixista, cosa que, segons les organitzacions antirepressives, demostra que no es va tractar d'un acte "innocent".

Cal recordar que l'Ajuntament de Terrassa va actuar de forma similar en el cas de la bandera, l'any 2002, quan va denunciar dos joves per l'intent de despenjar la bandera espanyola i europea del balcó de l'Ajuntament. En aquella ocasió, tot i que un dels joves està complint condemna, la resposta popular de rebuig va provocar la marxa enrere del consistori, tot i que era massa tard perquè tingués repercussions legals. SAT i Alerta Solidària van advertir públicament l'Ajuntament d'aquest fet i, alhora, van anunciar que continuaran rebuïtant la simbologia espanyola arreu dels Països Catalans.

GIRONA · CALDRIA HAVER-LI RESTAT ELS VUIT ANYS DE PRESÓ QUE EL PRES VA COMPLIR PREVENTIVAMENT

Un informe penitenciari sosté que Amadeu Casellas ja hauria d'estar en llibertat

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

El pres anarquista Amadeu Casellas havia pres la decisió de començar una nova vaga de fam a partir del 20 de gener d'enguany, però unes informacions jurídiques inesperades han fet que hagi decidit aturar aquesta iniciativa. Tal com havia denunciat en innumerables ocasions el propi Casellas, els serveis jurídics penitenciaris mai li han restat de la pena que compleix tots aquells anys que ha estat reclus en situació de presó preventiva, o sigui, abans de ser jutjat. Segons s'ha pogut saber ara arran de la compilació de tots els seus expedients judicials, consta que, si sumem totes les causes en què ha estat incriminat, se li haurien d'anular els vuit anys que

ha estat en qualitat de pres preventiu. Els serveis jurídics del centre penitenciari de Girona, on es troba actualment, han pogut recuperar informàti-

Aquesta conjuntura ha fet que Amadeu Casellas hagi decidit aplaçar unes setmanes la nova vaga de fam

cament totes les dades referents als seus períodes de presó preventiva des de l'aplicació del nou Codi Penal i han computat una xifra propera als 1.000

dies. Així doncs, es tracta dels prop de tres anys se li haurien de manllevar directament de la pena que està complint. La resta, fins arribar als vuit anys, pertanyen al Codi Penal antic i són dades que no estan informatitzades, cosa que farà que la seva recopilació sigui més laboriosa i lenta. De totes maneres, només amb la deducció de la presó preventiva relativa a les penes derivades del nou Codi Penal, Amadeu Casellas ja hauria de quedar en llibertat. Aquesta situació -tot i l'escepticisme respecte a l'actuació de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries- ha fet que hagi decidit aplaçar la nova vaga de fam unes setmanes, a l'espera que es resolgui la conjuntura i amb la possibilitat de sortir definitivament al carrer.

El mes de març passat, un altre informe elaborat pel jurista de la pre-

só de Brians ja avançava que el pres anarquista hauria d'haver quedat en llibertat. Segons relatava el propi jurista, tot i les seves reivindicacions a través de queixes, cartes o vagues de fam, "no es pot negar que s'ha adaptat i ha complert el programa individual de tractament que ha acceptat voluntàriament".

Totes aquestes informacions arriben la mateixa setmana de la celebració d'una gran marató cultural multidisciplinària encaminada a aconseguir el seu alliberament. El 23 de gener, l'Ateneu Popular de Nou Barris serà l'escenari d'aquesta cita, que comptarà amb les actuacions de Juanito Piquete, Arnau Vilardebó, Color Humano i els Diablers de Sant Andreu -entre moltes d'altres- i amb el periodista Matthew Tree com a mestre de cerimònies.

, així està el pati

SABADELL · LES NEGOCIACIONS ENCAPÇALADES PER LA CGT I LA FTC HAN ACONSEGUIT QUE L'EMPRESA PRESENTI UN PLA INDUSTRIAL

ESSA Palau retira l'ERO que hauria afectat 170 persones gràcies a la pressió sindical

Pau Llonch Méndez
sabadell@setmanaridirecta.info

Després de molts mesos de conflicte i de cinc expedients de regulació d'ocupació (ERO), un d'ells en vigor des del mes de desembre passat, els treballadors d'Estampacions Sabadell SA han aconseguit un breu respir. A resultes de la pressió exercida per la convocatòria d'una vaga indefinida que havia de començar el 13 de gener, l'empresa ha decidit retirar el darrer ERO -el que feia sis presentat al Departament de Treball a principis d'any, en plenes festes nadalenques. I no només això: les negociacions del Comitè d'Empresa, integrat per membres de la CGT i FTC, ha acon-

Aquest nou ERO, el que feia sis, era una invitació perquè bona part de la plantilla deixés la feina

seguit que l'empresa presenti un Pla industrial, tal com reclamava des de feia temps. Segons Francisco Zapata, membre del comitè i de la CGT, l'empresa i els treballadors "ens hem donat un mes de termini per debatre aquest pla amb l'objectiu que assegurés la viabilitat econòmica del projecte empresarial".

La plantilla ha organitzat diverses manifestacions per pressionar en totes les negociacions dels diferents ERO

Motius per declarar la vaga

Aquest darrer ERO que ha estat retirat plantejava una reducció de jornada per 170 persones de la plantilla durant divuit mesos. Si tenim en compte que aquest darrer expedient es presentava mentre hi havia un altre expedient en vigor des de feia menys d'un mes -i que permet que l'empresa s'estalvi dues hores i 40 minuts de sou diari per

cada treballador, un cost que sufraga l'INEM i que els suposa la pèrdua d'un dia sencer de subsidi-, aquest nou expedient era poc menys que una invitació velada perquè bona part de la plantilla abandonés el seu lloc de treball, segons han comunicat els portaveus del comitè. Però la situació laboral de la plantilla, tot i aquesta darrera passa enrere de l'empresa, no deixa de ser

d'extrema fragilitat, i més encara si tenim en compte els retards reiterats en els pagaments de les nòmines de la plantilla -que s'han tornat a repetir de forma generalitzada aquest mes de desembre- i que l'empresa, a canvi de la retirada de l'ERO, també ha aconseguit establir un mes de termini per negociar un total de 50 baixes incentivades o amb retorn assegurat.

ARXIU

Aposta per la viabilitat

El fet que l'expedient s'hagi presentat el 4 de gener també és significatiu pels representants dels treballadors. Marcos, de la Federació de Treballadors de Catalunya (FTC), un sindicat amb una forta implantació i combativitat al Vallès Occidental, ha afirmat a la DIRECTA que "l'empresa ja ho va fer amb la presentació d'un ERO anterior, el mes de juliol passat, coincidint una altra vegada amb un període de vacances, per escanyar més la plantilla i evitar mobilitzacions". I Francisco Zapata, que s'ha congratulat per la decisió de l'empresa, també es mostra cautelós a l'hora de celebrar la retirada i afirma que "els treballadors i el comitè seguiran molt de prop els passos de l'empresa perquè, tot i la notícia, l'amenaça és constant". També ha volgut deixar clar que "si l'empresa hi torna, la resposta tornarà a ser contundent". Si més no, les declaracions i les mobilitzacions que s'han fet fins ara ho han estat. A la declaració que convocava la vaga indefinida, el Comitè d'Empresa afirmava que l'ambició de la direcció no té límits i que "no solament s'estan lucrant en aquests temps de crisi i es reparteixen bons milionaris, sinó que tampoc es veuen afectats pels diversos expedients de regulació que estem patint la resta de treballadors, amb enormes pèrdues econòmiques i consumint la nostra prestació per desocupació mentre s'omplen la boca amb bones paraules, recordant-nos irònicament que aquesta situació ha de ser suportada per tots".

CORBERA DE LLOBREGAT · L'EMPRESA ÉS PROPIETAT DEL BANC HOLANDÈS ABN-AMRO DES D'INICIS DE L'ANY 2007

La farmacèutica Labiana presenta un ERO

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'empresa farmacèutica Labiana (situada al polígon industrial de Corbera de Llobregat) ha fet efectiu un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que afectarà 70 treballadores de les seves plantes de Corbera i de Barberà del Vallès. L'ERO inclou l'extinció definitiva del contracte per 55 persones, més quinze treballadores que tindran una baixa temporal de 120 dies. La rescissió del contracte es farà en base a 30 dies per any treballat, amb un màxim de divuit mensualitats. Les mobilitzacions de la plantilla van fer que l'empresa -que al principi no volia negociar i havia ofert 20 dies per any treballat i 70 acomiadaments definitius- canviés d'opinió i negociés, just el dia que la plantilla havia de fer una jornada de vaga. La plantilla de 170 treballadores i els quatre sindicats representats al Comitè d'Empresa van acceptar l'acord. L'empresa ja ha avisat que aquest ERO es presenta per intentar sanejar la situació econòmica que,

d'uns anys ençà, està essent molt negativa i no descartat que, si la cosa no millora, es puguin presentar nous ERO. La plantilla recorda que, fa uns anys, el nombre de treballadores era molt més elevat (només a la planta de Corbera hi havia 200 persones) i que, des de la compra de la planta per part de Labiana, la plantilla s'ha anat reduint. Fonts sindicals de la planta creuen que tot això respon a una estratègia dels nous propietaris de la fàbrica per poder vendre l'empresa a una entitat de risc. Això ho intueixen, ja que en els darrers anys no s'han buscat nous productes i els que hi ha han quedat totalment obsolets, cosa que fa que no es puguin competir amb d'altres empreses del sector.

Un banc compra Labiana

Labiana va néixer el 1958 com una empresa farmacèutica amb capital català especialitzada en el camp de la veterinària. Al llarg dels anys, ha anat passant per diferents mans i per diferents fusions i escissions. El 2002, va comprar la fàbrica de Barberà i, el 2004, la de Corbera. Final-

Una pancarta crida contra els acomiadaments a l'empresa farmacèutica

ment, a inicis de 2007, Labiana va ser adquirida per la companyia holandesa ATC Corporate Services B.V. (que forma part del banc holandès ABN-AMRO). Amb la compra per part d'aquesta empresa, la direcció va canviar i van començar els intents per

reduir la plantilla fins arribar a la presentació de l'ERO. Actualment, a la fàbrica de Corbera, es fabriquen tot tipus de medicaments pel consum humà com ansiolítics, estimulants o somnífers. Labiana es fa càrrec de la producció dels medicaments i els ven

a diferents distribuïdors farmacèutiques, entre les quals destaca MEDA, una empresa sueca important que, durant els últims anys, s'ha caracteritzat per l'adquisició de diferents companyies farmacèutiques de l'Estat espanyol.

Problemes que vénen de lluny

La fàbrica que ocupa Labiana actualment fa molt anys que és a Corbera i, de fet, va ser la primera gran empresa que va arribar a la població (el municipi, a més, té poques firmes grans). La seva situació mediambiental privilegiada i la proximitat d'una riera van fer que la farmacèutica fos acusada d'abocaments il·legals per part de grups ecologistes del municipi. També es va denunciar la perillositat dels productes tòxics que hi ha a la fàbrica i la irresponsabilitat de desenvolupar l'espai com a zona residencial, com es va fer a finals dels 90. L'empresa va presentar al·legacions, ja que "es podrien contradir els interessos empresarials amb els d'habitatge". Actualment, just davant de la fàbrica, hi ha una escola bressol.

, així està el pati

SANT BOI · NO ES PODEN DEMANAR RESPONSABILITATS PELS DANYS PERQUÈ L'EDIFICI NO ESTÀ PROTEGIT

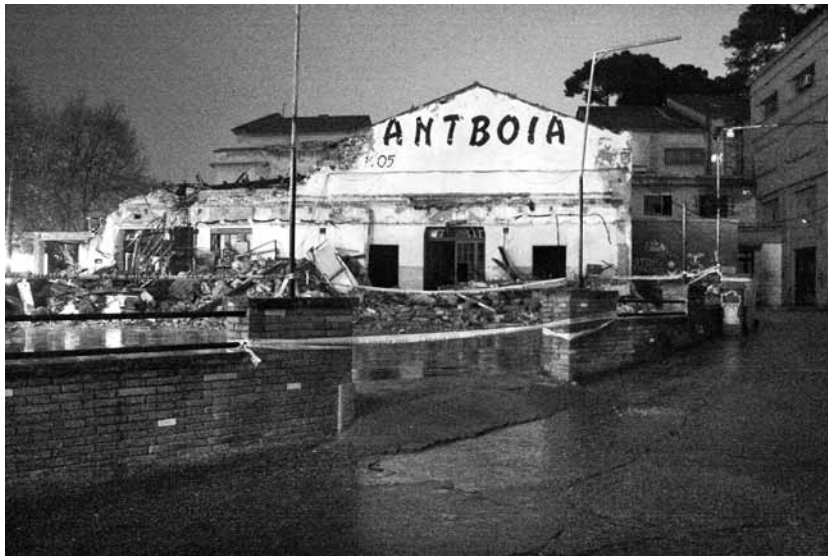
Destrossen part de l'Ateneu Santboià

Víctor Torres
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La promotora immobiliària Pichuki SL va enderrocar part del vestíbul de l'Ateneu Santboià el 12 de gener. La demolició va ser ordenada per l'Ajuntament de Sant Boi de forma improvisada, després de la caiguda, la setmana anterior, d'una biga i un tros de façana. Tot sembla indicar que el consistori només va obligar la propietat a garantir que no caiguessin més fragments de façana a l'avinguda Maria Girona, sense imposar més condicions. Un dels assumptes que no havien tractat és el de la retirada de la runa generada i la mesura presa per

La promotora que fa les obres va posar runa sobre la masia del segle XVII i, per culpa del sobrepès, una part del sostre va cedir

la promotora va consistir a dipositar-la tota sobre la masia del segle XVII i es conserva parcialment al soterrani del vestíbul. A conseqüència del sobrepès, una part del sostre va cedir i d'altres zones corren perill d'enfonsar-se. Ara, el vestíbul i el bar de l'Ateneu són dues zones de fàcil accés des del carrer, plenes de runa i

Així es com va quedar l'Ateneu Santboià després de les feines d'enderroc portades a terme la setmana passada

de ferralla i amb terres i sostres sobrecarregats.

Els experts en patrimoni asseguren que no es poden demanar responsabilitats pels danys causats perquè l'Ateneu no està catalogat com a Bé Cultural d'Interès, ni tan sols a nivell local. Aquest fet resulta estrany, tenint en compte la seva magnitud social i històrica i el fet que, a Sant Boi, hi hagi 51 edificacions protegides. La potestat per protegir un edifici recai, d'entrada, sobre el ple Municipal i és una mesura de vigència immediata.

La lluita es reforça

Després d'uns dies de commoció, molts santboians i santboianes han mostrat la seva disposició a mobilitzar-se en defensa de l'Ateneu, fet que es va evidenciar el 16 de gener al matí, quan una cinquantena de persones es va reunir als jardins per buscar una postura unitària davant la situació de perill imminent. "L'entrada a Sant Boi ja no tornarà a ser mai més la mateixa", afirmava una de les persones de més edat.

Després de la reunió, les persones concentrades van fer una mun-

tanya simbòlica de runa, bigues i ferralla a la plaça de l'Ajuntament i van fixar cinc pancartes a les tanques d'obra que envolten el vestíbul enderrocat, on es poden llegir consignes com *Prou destrucció, Seguim veïllant per l'Ateneu, o Pichuki S.L. CULPABLE, Ajuntament CULPABLE, població PASSIVA, Ateneu EN PERILL*. Quan la runa va estar ben amuntegada, es va procedir a tancar els forats que havien provocat les obres i a rehabilitar l'entrada històrica al teatre per poder utilitzar-la en futures activitats.

BARCELONA · LLUITA

La FAVB manifesta que la proposta de Jocs Olímpics és desencertada i inadequada

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La proposta de presentar la ciutat de Barcelona com a candidata a acollir els Jocs Olímpics d'hivern de l'any 2022 no ha estat ben rebuda per l'entitat que aplega el moviment veïnal de la ciutat. La Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB) ha emès un comunicat on manifesta que la iniciativa impulsada per Jordi Hereu és desencertada i inadequada. Segons la degana entitat veïnal, la candidatura per acollir aquest esdeveniment esportiu sembla l'enèsima repetició del mateix projecte que va tenir un cert èxit el 1992 i va representar un solemne fracàs amb el Fòrum 2004. Assseguren que "no constitueix cap resposta nova als problemes i reptes que té la ciutat" i reafirmen que no creuen que una "política de grans esdeveniments pugui substituir allò que ens cal en un moment difícil com aquest: polítiques de transformació reals orientades a resoldre els greus problemes socials i am-

Diuen que uns Jocs d'Hivern no es poden considerar cap model de ciutat

bientals que té la ciutat". Tanmateix, creuen que la política dels grans esdeveniments està lligada a l'impuls de Barcelona com a destí turístic, un model que "ha tocat sostre i que també ha generat problemes importants a determinades àrees de la ciutat". A més, arrodoneixen la seva postura incidint en que uns Jocs d'Hivern no es poden considerar cap model de ciutat sostenible ni cap contribució local a la necessària resposta davant del canvi climàtic.

L'acudit de Jordi Hereu

A banda de la rebuda entusiasta que hi va donar el soci de govern, Ricard Gomà (ICV), la resta de posicionaments van plantejar nombrosos matisos. El cap del grup municipal d'ERC, Jordi Portabella se'n va desmarcar i va dir que era moment de centrar la política municipal en "la millora dels barris" i el cap de l'oposició, Xavier Trias, s'hi va mostrar favorable, però amb l'exigència d'una "candidatura unitària" i d'una "estratègia conjunta del govern i l'oposició municipal". Els empresaris i la Cambra de Comerç -com era d'esperar- s'hi van mostrar clarament favorables, a l'espera de subleants contractes en obra pública de grans equipaments o infraestructures. L'oposició contudent només va arribar per part de la CUP, que va manifestar que el projecte de convertir novament Barcelona en seu olímpica pot implicar "una altra ofensiva urbanística que fomenti l'especulació i perjudiqui la cohesió i el teixit social dels barris de la ciutat".

VILADECANS · ELS ECOLOGISTES DENUNCIEN QUE EL PLA AFECTARÀ LES AUS I QUE DESTRUIRÀ ECOSISTEMES

Diverses entitats presenten al·legacions al projecte del Barça Parc

Víctor Torres
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Diverses entitats ecologistes han presentat al·legacions a la modificació puntual del Pla General Metropolità de Viladecans per encabir el projecte que el FC Barcelona vol fer just al costat de la reserva natural del Remolar-Filipines, al delta del Llobregat. La Plataforma Salvem Oliveretes i SOS Delta del Llobregat han presentat al·legacions que qüestionen la sostenibilitat i la necessitat d'urbanitzar aquesta zona del delta, ja que creuen que aquesta modificació serà un "punt d'atracció tant de gent com d'activitat i que crearà expectatives especulatives als terrenys del voltant". També al·leguen que es vol construir el Barça Parc en una de les zones humides més importants de Catalunya, fet que implicaria la destrucció dels ecosistemes, agressions a les aus migratòries (el 85% de les espècies d'aus que hi ha a Catalunya viuen al

delta del Llobregat) o l'explotació dels seus recursos.

Segons les al·legacions presentades, aquest projecte comportarà una gran aflluència de gent, fet que alterarà la tranquil·litat de la zona, a més de la contaminació lumínica i acústica que implicarà. Un dels problemes afegits és que l'àrea en qüestió no està protegida, motiu pel qual també es demana que la zona passi a formar part dels Espais Naturals del Delta del Llobregat. Altres al·legacions presentades han estat que no s'ha respectat el reglament de participació ciutadana municipal, la pèrdua de patrimoni natural i forestal o la poca conveniència de tramitar aquest projecte quan encara no s'ha concretat la utilitat del conjunt de zones urbanístiques del litoral de Viladecans. Les entitats Depana i Ecologistes en Acció també han presentat al·legacions al projecte.

Un conflicte que ve de lluny

Els terrenys on actualment es vol construir el Barça Parc fa molts anys que es són motiu de conflictes

Cap partit del consistori de Viladecans s'ha posicionat en contra del pla del club

entre diferents empreses, l'Ajuntament i entitats ecologistes de la zona. El 2008, el Barça va comprar uns terrenys en una zona integrada dins la Xarxa Natura 2000 (DIRECTA 160) i, poc després, va signar un conveni amb l'Ajuntament per uns

terrenys al costat de la zona per poder-hi ubicar el Barça Parc. La intenció del club esportiu és ubicar-hi un camp de futbol pel Barça B, un pavelló multifuncional, una zona comercial i, fins i tot, es parla d'un parc temàtic.

, així està el pati

MANRESA · MEDI

S'inicien les prospeccions per les obres de la C-37 a la riera de Rajadell

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Les treballs de prospecció arqueològica iniciats entre l'11 i el 17 de gener d'enguany a l'antiga traça d'una possible via romana a l'entorn de la riera de Rajadell han posat en alerta alguns grups ecologistes de la zona. Les prospeccions són exigides per l'empresa arqueològica Àtics en l'estudi d'impacte ambiental de l'avantprojecte de la C-37, l'últim traçat del futur eix Diagonal. Segons l'entitat ecologista Meandre, aquestes prospeccions resultaran en un informe valoratiu i unes indicacions a partir de les quals s'establirà l'actuació de l'empresa constructora. Meandre insisteix en la preservació d'aquesta via, ja que és l'entrada natural de la majoria de recorreguts a la riera de Rajadell. Si la valoració sobre aquest element arquitectònic i el seu entorn natural és positiva, podria implicar que el projecte definitiu inclogués una prolongació del pont sobre la via del ferrocarril i que es reduís l'impacte ambiental del macrotalús projectat, de dotze metres d'altura. A l'avantprojecte de la C-37, aquest camí consta com a "estructura viària EV1" i el mateix estudi d'impacte ambiental recomana l'aplicació de mesures correctores intensives que evitin qualsevol afectació directa.

GIRONA · LLUITA

Una projecció de vídeo recorda els tres anys de vida de la campanya Núria Lliure

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'assemblea de suport a Núria Pòrtulas va mobilitzar 200 persones a Girona el 16 de gener, on es va projectar un vídeo que recull els actes i manifestacions que s'han fet durant els tres anys de suport a la jove. La portaveu de la campanya va dir que el cas de la Núria "no és un fet aïllat", sinó que "forma part de l'estratègia de l'Estat contra tota aquella gent que vol fer trontollar les seves estructures". Pòrtulas va ser condemnada per l'Audiència Nacional espanyola a dos anys i sis mesos de presó, tot i que la sentència està a l'espera del recurs presentat per la defensa davant el Tribunal Suprem. Aprofitant el tercer aniversari de la detenció de la jove de Sarrià de Ter, l'assemblea està preparant unes jornades que inclouran una taula rodona sobre repressió el 6 de febrer i una manifestació el dia 7. L'organització ha fet una crida per fer el màxim d'accions descentralitzades durant els primers dies de febrer. L'acte va acabar a La Màquia, on va es va fer un brindis per donar la benvinguda a Diego i Zigor.

MARESME · EL JUTGE ADMET LA QUERRELLA PER DELICTES URBANÍSTICS I CONTRA EL PATRIMONI

Imputen l'alcalde de Mataró per desmuntar una fàbrica protegida i afavorir El Corte Inglés

Cugat Comas
maresme@setmanaridirecta.info

L'alcalde de Mataró sap a què s'enfronta des de la setmana passada. El socialista Joan Antoni Barón ha estat imputat pel jutge José Mateu per uns presumptes delictes d'ordenació urbanística i contra el patrimoni arquitectònic arran de la jugada de portar El Corte Inglés a la capital del Maresme i ubicar-lo just allà on volia l'empresa i no a l'indret on, en un principi, els partits mataronins havien pensat que es construiria. El solar escollit fa tres anys era ideal pel que fa a metres quadrats i situació, a cinc minuts del centre de la ciutat, però topava amb un problema: la presència d'una nau industrial farinera de mitjans del segle XIX protegida pel catàleg del patrimoni. No obstant això, no van voler considerar que això fos un escull i van acabar aprovant desmuntar la nau peça per peça per traslladar-la a uns terrenys agrícoles situats a la rodalia de Mataró. Ara, quan ja quasi no queda rastre de la nau, ha arribat l'acció de la justícia.

També s'ha imputat el regidor d'Urbanisme i home fort del PSC local, Ramon Basas, i una lletrada del consistori

A instàncies de la fiscalia, no només s'ha imputat l'alcalde Barón, sinó també el regidor d'Urbanisme i home fort del PSC local, Ramon Basas, i una lletrada d'aquest departament de l'Ajuntament mataroní, governat pel tripartit, amb ERC i ICV. Els delictes que se'ls imputen són contra l'ordenació urbanística que ha acabat fent possible la venda dels terrenys a El Corte Inglés i contra el patrimoni per haver desmuntat una nau protegida. La carambola política de tres anys quasi monotemàtics a la ciutat de Mataró ha acabat sense encaixar.

Panoràmica de la fàbrica de Can Fàbregas amb les excavadores fent feines d'enderroc i desmuntatge

Diferents parts de la fàbrica 'emmagatzemades' en un solar a l'aire lliure

Bassas i el Consell del Patrimoni Mataró feia anys que anava darrere d'El Corte Inglés i sembla que l'interès era mutu. Tota la classe política mataronina -tret de la CUP, que en renega- ha presentat aquesta multinacional com la taula de salvació davant la crisi tèxtil endèmica i econòmica actual amb l'argument que la nova infraestructura suposarà la creació de 1.000 llocs de treball. Quan el caprici de l'empresa va fer

que es fixés en el solar de Can Fàbregas, l'Ajuntament va tirar pel dret i va descatalogar l'antiga farinera, en contra el criteri del Consell del Patrimoni de l'Ajuntament i mentre la Generalitat mirava cap a una altra banda. El cas va donar més voltes arran de l'inici de l'acció legal contra l'operació urbanística i de l'escàndol públic que va suposar que es descobrís que els antics propietaris dels terrenys en litigi -els que havien venut

el solar a l'Ajuntament quan aquest ja sabia que El Corte Inglés només volia instal·lar-se allà- eren els tiets del regidor d'urbanisme, Ramon Bassas. La plusvàlua en la compra ronda el 700%.

De l'enderroc inicial, un cop descatalogada, es va passar a mantenir la catalogació i a proposar -per les esquerres de criteri existents en el si del govern local- que la nau es desplaçés peça per peça. La tardor passada, davant la remor causada només per una plataforma ciutadana i per alguna pregunta al ple municipal, va començar el desmuntatge, com si la fàbrica fos un trencaclosques. Des de llavors, les peces de la fàbrica catalogada i que es volia protegir dormen a la intempèrie en un solar agrícola.

Amb la data d'inauguració d'El Corte Inglés fixada i el solar ja quasi net, ha arribat l'ordre d'aturar les obres pendents

Amb la data d'inauguració d'El Corte Inglés fixada i el solar de més de 4.000 metres quadrats ja quasi net, ha arribat la decisió judicial d'aturar les obres que queden per fer-el subsòl de la fàbrica i la base d'una xemeneia auxiliar- i imputar els responsables polítics de tot l'afer. El PSC, totalment desemmascarat, presenta el cas com una disputa entre el sí i el no a El Corte Inglés i, per primera vegada en democràcia, un alcalde mataroní s'enfronta a una imputació judicial i a la demanda de dimissió quasi coral de l'oposició.

> Una plataforma ciutadana per aixecar la llebre

El fet que, més de tres anys després de l'inici de tot plegat, l'afer de Can Fàbregas hagi arribat a la via penal i es mantingui viva l'esperança de veure la fàbrica reconstruïda allà on sempre havia estat és mèrit de la Plataforma Salvem Can Fàbregas i de Caralt. Aquest grup ha estat el corc del govern mataroní des que aquest va decidir descatalogar la nau per poder oferir un solar sense obstacles a El Corte Inglés. La Platafor-

ma va convocar manifestacions i cassolades, va intervenir al ple municipal, va recollir signatures i s'ha organitzat des dels seus inicis com un moviment assembleari. Davant la solució del desmuntatge i el trasllat de la nau, van incorporar l'afegit "al seu lloc" a la seva reivindicació de salvar la nau. Arran de la querrela contra l'alcalde i el regidor d'Urbanisme, Núria Mantó -portaveu de la Plataforma Salvem Can Fàbregas- as-

segura: "Estem satisfets per la querrela, perquè diu el que fa tres anys que diem, que aquest trasllat no calia i que s'han malgastat molts diners i temps amb el que s'ha fet". En relació a la possible vinguda de la multinacional comercial, la Plataforma defensa que "Can Fàbregas s'ha de reconstruir allà on era, cosa que pot ser compatible amb qualsevol ús que es vulgui donar a la finca, fins i tot amb El Corte Inglés".

Quaderns d'Illacrua 02

MIRALLS | ENTREVISTA
Sabino Ormazabal:
 L'objectiu és el camí
 pàg. 4 i 5

PETJADES
Xarxa Veïnal,
 l'ànima de Ciutat Vella
 pàg. 6

DIRECTA 168
 20 de gener de 2010

L'anticooperació, quan el Nord ajuda el Nord

Totes les actuacions –des de les polítiques públiques o privades, fins a les actituds socials– que es promouen des del Nord però que tenen efectes perniciosos per al Sud són exemples d'anticooperació. Una teoria postulada pel coordinador de l'Observatori del Deute en la Globalització, David Llistar, segons la qual les accions que fem al Nord i que destrueixen el Sud tenen molt més impacte en termes econòmics, polítics, culturals i ambientals que les contribucions positives d'allò que anomenem ajuts Nord-Sud.

Manuel Torres
 afons@setmanaridirecta.info

A continuació, ens disposem a escatir alguns dels elements, mecanismes o instruments que tenen conseqüències negatives sobre el Sud global. Per fer-ho, desgranarem els diferents tipus d'anticooperació definits per Llistar (*Anticooperació. Interferencias Norte-Sur. Los problemas del Sur Global no se resuelven con más ayuda internacional*, 2009) i veurem l'enorme interconnexió entre aquests àmbits. I ho farem sense oblidar la finalitat d'aquesta nova teoria, que pretén conscienciar els diferents moviments, organitzacions no governamentals o institucions de govern de la poca efectivitat de les polítiques d'Ajut Oficial al Desenvolupament (AOD) per fer front a les desigualtats intrínseques de la globalització capitalista.

Les anticooperacions

Una de les esferes més paradigmàtiques de l'anticooperació és la *tecnoprodutiva*, que emergeix del propi sistema productiu de qualsevol economia capitalista. Pertanyen a aquesta esfera aquelles pràctiques basades en la maximització de recursos i la disminució dels costos i que poden tenir conseqüències nefastes com ara la deslocalització o bé la producció contaminant per mitjà d'accions que no consentiríem si es produïssin a casa nostra. Totes les tecnologies orientades a la producció que preveuen la construcció d'infraestructures per extreure recursos dels països que tenen matèries primeres són un bon exemple d'aquesta anticooperació. Ens referim, per exemple, a la construcció d'oleoductes o gasoductes que, sota el paraigua de l'ajuda al Sud, a més de transportar hidrocarburs, malmeten les terres i provoquen greuges a les poblacions.

La interferència *financera* permet que el Nord incideixi en els sistemes financers dels països empobrits, a través –per exemple– de transaccions de capitals lligats a fons de pensions, com els europeus. Aquesta dinàmica provoca desestabilitzacions i crisis als països receptors. En aquest marc, hi hem d'ubicar el deute

extern, que prové d'antigues negociacions amb antics governs dictatorials –com el de Mobutu al Congo o el de Videla a l'Argentina– i que, avui, és una palanca geopolítica. Els recursos que transfereix el Sud en concepte de pagament del deute extern són cinc vegades superiors a l'AOD i podrien ser utilitzats per satisfer les necessitats sanitàries i educatives de les poblacions. A part d'això, l'anticooperació financera també fomenta la desviació de dipòsits de les elits del Sud als bancs del Nord.

Els recursos que el Sud transfereix en concepte de pagament del deute extern són cinc vegades superiors a l'Ajut Oficial al Desenvolupament

També es cometien abusos en el marc de l'anticooperació *comercial* que, sens dubte, és un dels puntals de la globalització capitalista, ja que és una part intrínseca de l'expansió de l'empresariat transnacional. Les transaccions d'aliments i d'energia o les manufactures que acumulen els mercats mundials en són alguns exemples. L'exercici del *dumping* –és a dir, la pràctica comercial a través de la qual les empreses fixen preus inferiors per als béns exportats que pels mateixos béns venuts al país–, també és un exemple d'anticooperació molt estesa –especialment a la Unió Europea–, com els patents. Per la seva banda, els Estats Units encapçalen el rànquing mundial de patents, amb més de 150.000.

L'anticooperació *ambiental*, per altra banda, ha esdevingut una de les interferències que tenen més implicació en termes globals. Aquesta inclou totes aquelles activitats que malmeten el medi ambient, com l'escalfament global, l'exportació de residus o la biopirateria, és a dir: les pràctiques a través de les quals els investigadors i les empreses usen la biodiversitat dels països en desenvolupa-

ment de forma il·legal i els arrabassen els coneixements sense cap autorització. Les conseqüències de tot això, doncs, les pateix tota la població, però sobretot les poblacions del Sud. L'exportació de material informàtic vestida de transferència tecnològica seria un exemple clar d'aquesta anticooperació o, més a prop de casa, el consum excessiu de bestiar porcí alimentat amb soja transgènica procedent de l'Argentina o dels Estats Units. Per un cultivador de soja paraguaià, és trist saber que el mateix aliment que consumeixen els seus fills s'utilitza per alimentar porcs a milers de quilòmetres de distància...

Un altre tipus d'anticooperació que no resulta tan visible és la *diplomàtica*, segons defensa Llistar. A través de la pressió exercida per les ambaixades, els consolat, les oficines comercials i els sistemes d'espionatge, s'intenten doblegar les postures dels governs del Sud en funció dels interessos de l'emissor. A tall d'exemple, només cal recordar la visita a Algèria que va fer el cap d'Estat espanyol –Joan-Carles de Borbó–, fa uns anys, destinada a influir en la negociació sobre el gas algerià. És un fet comprovat que, sovint, els alt càrrecs polítics que viatgen a d'altres països o estats acostumen a anar acompanyats d'un grup d'empresaris sempre disposat a *invertir*.

A escala internacional, la pressió diplomàtica amb efectes negatius pel Sud és exercida per gran part dels països industrialitzats a través d'organitzacions internacionals com el Fons Monetari Internacional o l'Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic, en el marc del G-8 o del G-20 (on s'inclouen algunes economies en desenvolupament) –sense oblidar l'ONU, teòricament més multilateral.

Entre les accions que perpetuen els estats, hi ha una altra esfera de l'anticooperació que, malauradament, també té uns efectes nefastos. És l'anticooperació *militar*, definida per Llistar com el conjunt d'interferències Nord-Sud que impliquen l'ús de la violència o la possibilitat de desencadenar-la o intensificar-la. L'exemple paradigmàtic serien les ocupa-

cions armades que ha protagonitzat els darrers anys George Bush fill. Unes operacions que, a banda d'una destrucció humana i material incalculable, han representat la imposició dels valors neoliberals als països d'origen.

La teoria de les anticooperacions també recorda que dins l'esfera militar, s'hi inclou el subministrament de mitjans per l'exercici de la volència al Sud

La teoria de les anticooperacions també recorda que, dins l'esfera militar, s'hi inclou el subministrament de mitjans per l'exercici de la violència al Sud (armes i altra infraestructura). Com a exemple, podem citar la potència militar dels EUA, que tota sola representa la meitat de la despesa militar mundial. Aquest és un dels casos més esmentats, però n'hi ha d'altres menys coneguts, com el fet que l'Estat espanyol és el major exportador de municions a l'Àfrica.

Si bé ja hem dit que l'anticooperació militar també comporta influències ideològiques, la següent esfera descriu més àmpliament les interferències culturals, incloses a l'anomenada anticooperació *simbòlica*. Per convèncer milers de milions de persones que totes podem tenir una vida de cotxe i consum il·limitat al mateix temps i al mateix planeta, cal disposar d'un poder molt més subtil que qualsevol desplegament militar o diplomàtic.

En aquest context, el sistema educatiu i els mitjans de comunicació globals exerceixen allò que es considera un poder tou. La capacitat de traslladar representacions de benestar generades des de societats que viuen en l'opulència, al Nord econòmic, té una conseqüència indirecta: el manteniment subtil de l'*statu quo*. Són les manipulacions de símbols des del Nord que, en ser transmesos al Sud, afecten negativament la població. Llistar recorda que aquests símbols i valors són encapsulats en suports molt variats, com

les pel·lícules, telesèries, espots publicitaris, notícies o sermons religiosos, però també en estructures menys qüestionades, com els sistemes educatius, les carreres universitàries, els informes suposadament científics, etc.

En aquest univers simbòlic, són molt poques les veus amb capacitat per discrepar. Les grans agències de notícies marquen el criteri de noticiabilitat que segueixen la resta de mitjans. En l'àmbit acadèmic, també passa una cosa similar a través de l'autoreferència obligada (o menció obligada d'investigacions de determinats sectors acadèmics), que impedeix l'entrada de teories discrepantes que no respectin el codi adequat o que no passin pels canals establerts. Susan George ho explica molt millor al seu assaig *El pensamiento secuestrado* (2007), centrat en els poders a l'ombra que governen subtilment els EUA.

En la línia de les interferències de caràcter social o cultural, la gestió de la immigració mundial orquestrada des del Nord és un altre vessant de l'anticooperació, segons la teoria de Llistar. L'anticooperació relacionada amb el moviment de persones són tots els mecanismes aplicats des del Nord per filtrar selectivament les persones del Sud que siguin funcionals a les societats opulentes i, alhora, excloure la resta d'individus, independentment de les seves necessitats.

La capacitat de traslladar representacions de benestar generades des de societats que viuen en l'opulència té una conseqüència indirecta: el manteniment subtil de l'estatu quo

La denunciada selecció de la immigració permet que el Nord estalvi diners, ja que l'educació de les persones migrants ja ha estat pagada en origen pels països emissors (un fenomen relacionat seria la *fuga de cervells*). Per últim, però no menys important, les remeses que els immigrants envien als seus paï-

sos paguen un darrer peatge, el filtre del sistema bancari.

Solidaritats interessades

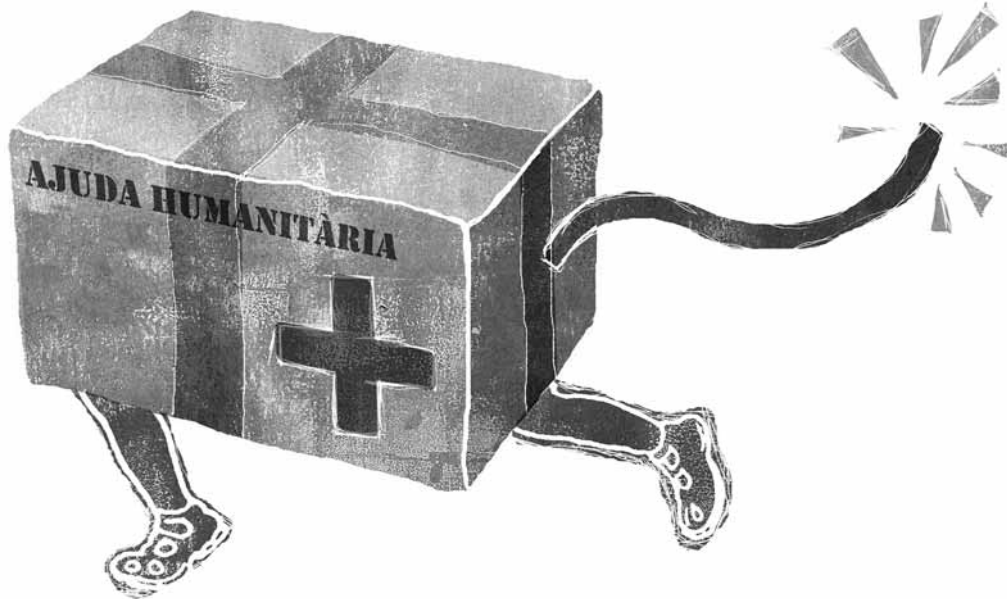
L'última de les esferes emmarcades en la teoria de Llistar representa una de les crítiques més agosarades, ja que examina minuciosament les polítiques d'ajut internacional, sovint poc qüestionades. L'anticooperació *solidària* és el conjunt de totes les actuacions d'ajut internacional al desenvolupament –o retòricament classificades com a cooperació internacional– que estan determinades per actors del Nord (agències estatals o semiestatals, fundacions empresarials i ONG) i que tenen uns resultats funestos sobre les poblacions del Sud. Llistar (2008) posa exemples com els ajuts condicionats als objectius comercials, geopolítics o d'imatge de la institució o el país donant. Les controvertides polítiques d'ajustament estructural que exigeix el Banc Mundial (mesures sobretot econòmiques que cal aplicar després de rebre un préstec de l'organisme internacional) serien un altre mètode vinculat a un ajut internacional que pot reportar conseqüències adverses pel Sud.

En aquesta línia d'anticooperació, s'hi inclou –d'una banda– la *solidaritat* entre estats o aquella que duen a terme les empreses per netejar la seva imatge a través d'una suposada responsabilitat social corporativa, però també la que desenvolupen algunes ONG en nom de la cooperació al desenvolupament.

No obstant això, s'entreu que Llistar no fa una crítica destructiva de tota la feina de les ONG. En canvi, sembla apuntar que l'impacte positiu que puguin tenir una minoria de projectes de qualitat que duen a terme algunes ONG és molt petit en relació a les anticooperacions –el conjunt d'interferències desestructuradores– dirigides des del Nord.

Arribats a aquest punt, és difícil plan-tejar-se com definir un projecte de qualitat d'una ONG. Alguns requisits mínims per evitar un impacte negatiu d'aquests projectes podrien ser: que les iniciatives que es portin a terme des del Nord parteixin d'un coneixement de les causes es-

IL·LUSTRACIONS:
Jordi Borràs

Explotació minera a l'Argentina
-
Foto: Arxiu

structurals de les desigualtats en aquells indrets; que comptin sempre amb una contrapart local al Sud (o un impulsor al Sud) per evitar que siguin projectes unilaterals i, alhora, que aconseguixin que el personal participant hagi assumit els diferents contextos culturals dels països receptors.

Però, això sol no garanteix l'èxit. L'antropòleg català Víctor Bretón ha fet un estudi sobre el moviment indígena a l'Equador dels anys noranta i la seva desmobilització, sobretot a la província de Chimborazo. Bretón conclou que, des del moment de la seva entrada, les ONG es van dedicar a promoure iniciatives interessants per als finançadors i van canviar la gent militant i activista per gestors de projectes.

L'impacte positiu que puguin tenir una minoria de projectes de qualitat que duen a terme algunes ONG és molt petit en relació a les antiooperacions

Amb la mostra de la seva experiència com a treballador humanitari a l'Àfrica, Hugo Slim (2007) també és summament crític amb algunes ONG, a part de recordar que el poder real d'aquests actors està en mans de les anomenades "vuit grans famílies d'ONG" (amb noms com Care, Metges Sense Fronteres o Creu Roja Internacional). Aquest cooperant no només es queixa de l'impacte ideològic de les ONG internacionals –que a través d'idees com els valors meritocràtics, la participació política o fins i tot la igualtat de gènere, importen automàticament patrons occidentals–, sinó que des-

taca que, en alguns casos, la injecció econòmica dels projectes del Nord enriqueix contractistes locals o altres actors econòmics i altera el balanç propi de cada país.

Les nou esferes que acabem de desplegar potser fan grinyolar la visió que tenim arrelada sobre la cooperació (aquella visió clàssica, segons la qual la cooperació es basa en desplaçar recursos com diners, tecnologia, aliments...) amb vocació solidària. I aquestes nou esferes de l'antiooperació –que, com hem vist, estan profundament interconnectades– també fan palès que hi ha tot un sistema paral·lel que impedeix que les relacions desiguals es transformin d'arrel. Per fer front a aquest sistema de doble tall, molta gent proposa que ens dediquem a sen-

sibilitzar i a fer pressió vers els més poderosos. Potser és l'hora de deconstruir tot un imaginari. No farien falta més diners per superar els problemes del Sud, sinó tot el contrari: menys ingressos pels importadors de flors de l'Equador o Colòmbia; menys beneficis per empreses com Gas Natural –que hauria de deixar d'importar gas d'Algèria o de Nigèria i invertir en energies renovables–; menys consum de carn porcina alimentada amb soja transgènica del Paraguai o l'Argentina; cap guany pels accionistes de La Caixa que inverteixen en operacions especulatives... El llistat no s'acaba...

Catalunya: cooperació o consum responsable?

El passat mes de novembre, la vicepresidència de la Generalitat va retallar més de deu milions d'euros de la partida destinada a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD) dels pressupostos de 2010. Com a resposta, les federacions que aglutinen les ONG de desenvolupament, de pau i de drets humans van anunciar que durien a terme accions, tot i que finalment se'n van desdir, després que el vicepresident Josep-Lluís Carod Rovira prometés "fer marxa enrere".

A Catalunya, l'ACCD centralitza la cooperació al desenvolupament a escala nacional i té entre els seus objectius la "construcció de la pau i l'acció humanitària" del govern català. A més de l'ajut directe a través de projectes que incideixen directament al Sud –titllats d'"assistencialistes" per alguns–, l'ACCD destina un 10% del pressupost anual a la sensibilitza-

ció sobre les desigualtats Nord-Sud. Un pas tímid que pot servir per contrarestar la tendència de l'*antiooperació solidària*, però que no és suficient. Per poder assolir una veritable transformació de les causes estructurals de les desigualtats Nord-Sud, la vocació d'aquesta agència i de tots els organismes d'aquest àmbit hauria de ser la sensibilització i la pressió directa al Nord i la denúncia de les polítiques i els mecanismes d'antiooperació.

Una part de la societat catalana també comparteix aquest parer. De fet, un estudi elaborat el maig de 2009 pel Centre d'Estudis d'Opinió i citat al bloc de Cicomunica (<cicomunica.blogspot.com>), constata que el 40,6% de la ciutadania catalana creu que, per generar desenvolupament als països empobrits, és més eficaç el consum responsable que donar diners de manera regular a la cooperació.

MÉS INFORMACIÓ

- Llistar, D. (2009) *Antiooperación. Interferencias Norte-Sur. Los problemas del Sur Global no se resuelven con más ayuda internacional*. Icaria Editorial. Col. Antrazyt.
- Llistar, D. (2008) *La antiooperación: Los problemas del Sur no se resuelven con ayuda internacional*. Web de Quiendebeaquien.org. Accessible a: <<http://www.quiendebeaquien.org/spip.php?article707>>.
- Slim, H. (2007) *White Toyota, White Aid*. Alnetnet blog. Accessible a: <www.alertnet.org/db/bloggers/12926>

Sabino Ormazabal: l'objectiu és el

Sabino Ormazabal (Sant Sebastià, 1953) participa, des de fa més de 25 anys, en diversos moviments socials –entre ells l'antimilitarista i l'ecologista– i sempre ha manifestat el seu compromís per l'acció no violenta. Va ser condemnat a nou anys de presó, acusat d'haver desenvolupat la desobediència civil per ordres d'ETA, dins del sumari 18/98 contra 52 persones, acusades de pertànyer a l'anomenat *entorn* de l'organització armada. Va estar tancat a la presó de Soto del Real, d'on va sortir amb llibertat sota fiança, fins que –el 26 de maig de 2009– el Tribunal Suprem, al mateix temps que confirmava la presó per 38 persones, va absoldre Sabino i unes altres set condemnades. Actualment, és membre de Bidea Helburu (*l'objectiu és el camí*), un grup compromès a recórrer un camí d'exploració, coneixement, debat i clarificació del que significa avui la no-violència activa. Amb el suport d'aquest col·lectiu, fa uns mesos que acaba de publicar *500 ejemplos de no violencia. Otra forma de contar la historia* (Ed. Fundació Manu Robles-Arangiz Institutua).

Jordi Garcia Jané
entrevista@setmanaridirecta.info

Hi ha qui assimila la no-violència a la passivitat. És realment efectiva la no-violència?

Es poden donar equívocs quan s'utilitza el terme no-violència de manera separada, considerada com la mera negació de la violència. Per això, els col·lectius d'acció no-violenta escriuen en una sola paraula l'expressió *noviolència*, amb un contingut semàntic que va més enllà del seu origen etimològic i que expressa un pensament constructiu, no negatiu, que la converteixen més en un repte a la passivitat que a la violència. Per això, l'adjectiu *activa* acostuma a acompanyar *noviolència*, perquè quedi més clar –encara– el que s'expressa, perquè precisament allò que no s'evita són els conflictes, sinó que s'intenta humanitzar-los.

–
“Necessitem una nova cultura militant que funcioni amb uns altres valors i una altra ètica, que no imiti els grans senyors de la guerra”

–
La no-violència activa ha estat i és efectiva en molts casos, conjuntures i indrets diferents, però no s'ha d'absolutitzar ni és una vareta màgica que serveix per tot i ho resol tot. Bidea Helburu aporta molts casos històrics i presents que ressalten la seva eficàcia davant la passivitat, la covardia i la submissió. Recopila 500 exemples que podien ser milers i milers més. A cadascú li toca reunir en el seu àmbit la seva pròpia aportació a aquesta forma de transmetre la història.

També hi ha qui està d'acord que la no-violència és èticament superior i que podria ser efectiva en cas que fos aplicada massivament i sistemàticament, però que la descarta perquè considera que, davant de règims cruels i molt repressius, exigiria que els seus protagonistes fossin

sants i màrtirs i això no és possible. Què respondries a aquesta objecció?

La seva pràctica s'ha desenvolupat al llarg de la història des de pensaments i pràctiques molt variades. La més coneguda és la que Gandhi va anomenar *Satyagrahah*, encara que també n'hi ha d'altres, com la filipina *Akkapka* o la latinoamericana *Fermesa permanent*, passant per la *Sarbodaya* del moviment Chipko, o les referenciades en les més antigues de la *no-col·laboració* d'Étienne de La Boétie o de la *no-resistència* de Tolstoi, fins a la més recent de *noviolència activa* de Jean Marie Muller. I totes s'han desenvolupat en situacions cruels i repressives, colonials i dictatorials, racistes i sexistes, en nombroses guerres i conflictes.

De totes maneres, la nostra aportació se cenyeix a l'avui i aquí del nostre país, d'Euskal Herria. Som incapaces de receptor res a ningú i menys a realitats alienes a la nostra pràctica i territori. Insisteixo que no hi ha respostes absolutes per tot i que no tot és fàcil de solucionar amb la no-violència. Però, com diu Muller, si es pot elegir entre un mètode o un altre, si podem experimentar el trànsit per un camí de no-violència davant d'altres camins que tenen una estratègia complementària a la violenta i que ja han estat transitats i han demostrat la seva ineficàcia, és preferible elegir el de la no-violència.

A la introducció, afirmeu que el llibre és una forma de rescatar una part de la història, però també podríem considerar que és una manera de reescriure-la, en la mesura que moltes de les lluites que documenteu no van ser concebudes pels seus protagonistes com a no-violentes ni es veien ells mateixos com a no-violents...

A la recopilació, trobem totes dues coses. Per un cantó, rescatem de l'oblit tot un bagatge ric i divers de resistències, lluites i exemples de no-violència que, si no es transmeten pels mateixos moviments socials, no es farà a través de cap text oficial i, llavors, les generacions joves es quedaran sense aquestes referències. Per l'altre, posem a disposició de qui vulgui un material que es trobava dispers i que dóna pistes per anar reescriuint la història des de la no-violència i a partir de l'aportació de les trajectòries i experiències viscudes per cadascú.

camí

Cercle de cadires per la pau

Què és Bidea Helburu i quines són les seves principals línies de treball?

Bidea Helburu és la confluència de persones amb idees i pràctiques diverses en l'antimilitarisme, l'ecologisme, el sobiranisme... a les quals ens uneix la filosofia i les accions no-violentes. Aprenem dels debats i dels testimonis personals i col·lectius que es transmeten, entre altres, a les Jornades de No-violència Activa, que enguany ja han estat les vuitenes.

Igualment, en aquest voler experimentar i caminar junts per la sendera no-violenta (*bidea* vol dir *camí* i *helburu*, objectiu), volem aportar i transmetre allò que aprenem, veiem i sentim i el llibre ha estat una manera de fer-ho. Estem oberts a d'altres col·lectius: formem part de Bartzart (juntament amb el col·lectiu *artista* ArtamugarriaK i Gernika Gogoratuz), mantenim el contacte amb la Internacional de Resistents a la Guerra (IRG), col·laborem a la marxa de les Converses de No-violència Activa per la transformació i la pau (www.no-violenciaactiva.org) i als cercles de cadires *Obrim camí a la pau*, una acció que es fa al bulevard de Donosti—des de fa dos anys i mig— cada primer dijous de mes i en què un grup de persones plural demana públicament que s'asseguin a enraonar els qui tenen responsabilitats polítiques per obrir el diàleg de nou.

MÉS INFORMACIÓ

www.bideahelburu.org

A la introducció, ja vam avisar que molts d'aquests 500 exemples que aportem—tot i ser accions pacífiques i fetes sense violència—no van ser concebuts des d'una estratègia de pensament no-violent. Per això la nostra proposta és passar de les accions aïllades noviolentes a estratègies noviolentes en el fons, la forma, el disseny, la planificació, l'organització, la resolució i els objectius.

—
“ETA ha de desaparèixer per raons pragmàtiques i per raons ètiques, perquè cadascú ha de posar de la seva part per evitar que hi hagi noves víctimes i perquè no es pot regalar més carn jove a l'Estat”

—
Ens podries explicar breument els criteris que heu fet servir per considerar una acció com a noviolenta i els dilemes amb què us heu trobat?

Explicitada abans la distinció entre tots dos conceptes, el que hem volgut ha estat no tancar-nos en una interpretació del que són accions pacífiques, per això el ventall és molt ampli. Ja avísem—a la introducció— que algunes accions poden no agradar a qui les llegeixi—fins i tot tampoc a la gent que les hem recopilades—, però les incloem perquè creiem que no es poden ocultar de la memòria social i que poden aportar alguna cosa al debat necessari de repensar les formes d'acció política i social. Confiam en el criteri propi de qui ens llegeix i a no caure en dogmatismes.

Al mateix temps, som conscients de l'existència de debats inacabats sobre quin tipus de tensió social es pot considerar no-violència, de si aquest tipus de pràctiques han d'estar sempre unides a l'espectacularitat, de si una acció contra les màquines pot ser considerada com a tal... i no tenim respostes clares per tot això.

Quines són les lluites no-violentes que, al teu entendre, han marcat més el País Basc i per què?

Creo que hi ha hagut tanta riquesa de lluites socials que no gos destacar-ne unes sobre les altres. Sí que es produeix una constant històrica en tot allò relacionat amb la negativa de ser reclutats per la lleva i el reclutament obligatori, uns fets que trobem documentats successivament des del segle XIV fins arribar als nostres dies, amb la insubmissió al servei militar. En aquest camí, hi ha hagut aixecaments, desercions massives, aixopluc als desertors i, al mateix temps, negativa de donar aixopluc a les tropes, desobediència civil...

Aquest fenomen, juntament amb les negatives constants a pagar les multes de les autoritats governatives, l'incompliment de prohibicions de tot tipus, les xarxes de solidaritat que s'han creat, les paròdiies imaginatives... Tot això ha creat un pòsit desobedient i ha forjat una forma de rebel·lia que s'ha transmès de generació a generació.

Per destacar un fenomen que ha estat clau, hi ha la creació d'*ikastoles* en ple franquisme, quan per llei es prohibia l'èuscar i, tot i així, algunes mestres la desobeïen—ja als anys 40— i es van arribar a ensenyar l'idioma de forma clandestina a les seves pròpies cases. Això, amb el temps, va formar una xarxa àmplia que va culminar amb la legalització de les *ikastoles* a finals dels anys 60.

Penses que és possible concebre una estratègia exclusivament noviolenta per aconseguir la independència del País Basc?

No sé si és possible, però seria desitjable. D'una banda, perquè una de les raons principals—excusa o no—perquè la majoria social i política basca no aplegui els seus esforços en un camí comú transitable pel seu conjunt és l'existència d'estratègies militaristes que curtcircuïten possibles avenços unitaris. Eliminem, doncs, aquesta nosa—tot i sabent que l'Estat continuarà desplegant la seva pròpia violència—i vegem si hi ha camí per recórrer, almenys per arrencar un procés democràtic de decisió sobirana.

D'altra banda, també seria bo perquè necessitem una nova cultura militant que funcioni amb uns altres valors i una altra ètica que no imiti els grans senyors de la guerra, que defensí el

dret de la vida, que obri portes i finestres a la imaginació i a la participació social de baix a dalt, que no concebi la carcassa nacional per construir amb més policies, exèrcits, fronteres, ciutadanes restrictives o formes organitzatives verticals. La noviolència pot aportar molt a un procés de transformació i independència.

—
“La no-violència activa ha estat i és efectiva en molts casos, conjuntures i indrets diferents, però no s'ha d'absolutitzar ni és una vareta màgica que serveix per a tot i ho resol tot”

L'existència d'ETA impedeix obrir aquesta via?

Tota la maquinària estatal i tota la cultura política basca d'aquests llargs anys ha pivotat al voltant del fenomen de la violència: l'extensió del dolor i del patiment, la militarització existent i les constants vulneracions de drets humans; un gran nombre de les lleis, normes i pressupostos que s'aproven; la correlació de forces i les aliances atípiques que es formen; les energies que es perden, atrapats en un cercle de repressió-anti-repressió mentre altres van imposant el seu model de societat; la distorsió de la política i dels polítics, de les formes organitzatives a adoptar i d'on es prenen les decisions, del poc marge que queda a la diferència; el concepte d'enemic imposat a qui tan sols és adversari...

A aquestes alçades, cadascú hauria de saber si ajuda o destorba, però el que és clar és que no pot ser que noves generacions sucumbixin a una estratègia que està finita. ETA ha de desaparèixer per raons pragmàtiques i per raons ètiques, perquè cadascú ha de posar de la seva part per evitar que hi hagi noves víctimes i perquè no es pot regalar a l'Estat més carn jove que vol imitar els seus germans grans, perquè la joventut és el futur de qualsevol poble.

Xarxa Veïnal, l'ànima de Ciutat Vella

El centre històric de Barcelona és un dels epicentres de l'especulació urbanística, que afavoreix el turisme massiu i promou la construcció d'hotels però que, sovint, castiga la qualitat de vida del veïnat. Per fer front a aquesta dinàmica, ja fa més d'un any que diferents entitats del districte 1 van activar la Xarxa Veïnal de Ciutat Vella.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Barcelona comença a Ciutat Vella. El districte 1 ofereix tota la dualitat d'una gran metròpoli. Entre el carrer Escudellers i la plaça de Sant Jaume, hi ha dos mons. I passa el mateix quan transitem del Palau del Mar fins a l'interior de la Barceloneta, o bé passem pel carrer de les Tàpies des de la llarga avinguda del Paral·lel. Els contrastos socials converteixen el centre històric de Barcelona en un espai de realitats atomitzades on només hi ha el nexa de l'especulació, la interculturalitat i el turisme massiu. A mesura que ens hi submergem, ens adonem que les polítiques d'equipaments i de transport cobreixen els gustos dels visitants, però no les necessitats de la gent que hi viu, castigada per l'encariment dels preus i per la manca de serveis bàsics.

Ciutat Vella és, segurament, comparable al barri del Carme de València o al Barri Vell de Palma. Però el seu potencial l'ha erigit en el paradigma de la turistificació i d'un model de ciutat-façana que prioritza l'oci i el consum acrític, en lloc de satisfer les demandes de les persones que hi resideixen.

Els punts calents

Això és Ciutat Vella, reflex de la lògica en què s'ha instal·lat la Barcelona postolímpica i que un moviment d'entitats malda per contrarestar. Fa anys, alguns episodis ja van posar a prova aquest nivell de resistència, com el desallotjament del Cinema Princesa el 1996 o la lluita per salvar el carrer Carabassa de l'especulació l'any 2000. Però, sobretot, han estat tres circumstàncies les que han permès cohesionar la lluita contra la voràgine predatora que malmet l'equilibri social del districte.

Primer, la polèmica per les obres en l'anomenat Forat de la Vergonya, epicentre de l'especulació del sòl del primer tram del segle XX. Després, les protestes pels casos d'assetjament immobiliari al carrer Robadors i, més endavant, el 25 de setembre de 2008, la inauguració de l'Hotel Barceló a la rambla del Raval. Una obra faraònica construïda enmig d'un paisatge de pobresa i de mancances estructurals, allà "on els pistolers de la burgesia van assassinar l'anarquista Salvador Seguí, el Noi del Sucre". Així ho denunciava la Coordinadora contra l'especulació del Raval el dia en què un centenar de veïns i veïnes van rebutjar la construcció de l'edifici argüint que simbolitzava "els violents processos urbanístics, econòmics i polítics amb què el poder es carrega la fesomia tradicional del Raval". Aquesta protesta va donar lloc, l'11 d'oc-

tubre d'aquell any, a la constitució de la Xarxa Veïnal de Ciutat Vella.

Salvant la fragmentació que viu el districte, aquesta plataforma d'entitats treballa –des d'aleshores– per afrontar les problemàtiques que posen en perill la qualitat de vida dels seus barris (la Barceloneta, el Gòtic, el Raval i Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera). Un xarxa condicionada per les polítiques excloents però que, no obstant això, ha aconseguit coordinar els sectors més implicats amb el futur social de la zona.

Contrapoder

Gràcies a aquest contrapoder, s'han paralitzat projectes tan agressius com l'edificació dels entorns del Palau de la Música, on la seva fundació havia acordat, amb l'Ajuntament, construir un hotel i diversos espais allà on el veïnat havia reclamat equipaments i un centre de cultura.

La Xarxa Veïnal promou experiències d'autoorganització perquè Ciutat Vella esdevingui un entorn inclusiu i just

L'altra victòria són les activitats que apropen el petit comerç, el treball autòton i les iniciatives comunitàries a peu de carrer. Una recuperació de la via pública que, a més de servir per recuperar la memòria històrica, esdevé un altaveu contra els perjudicis que ocasionen els plans urbanístics actuals, que avantposen els interessos hotelers i també dels grans comerços a l'habitatge protegit, tant necessari atesa la concentració de joves, persones immigrades, ancianes i d'altres col·lectius amb pocs recursos econòmics.

A la Xarxa veïnal, s'hi troben associacions com la FAVB, el col·lectiu V de Vienda, l'Espai Social Magdalenes i entitats dels diferents punts del districte que coincideixen en la denúncia contra la destrucció del patrimoni històric i humà que afecta les quatre barriades. Totes elles promouen experiències d'autoorganització perquè Ciutat Vella esdevingui un entorn inclusiu i just, capaç de congeniar gent d'origen i procedències diverses, malgrat l'impacte que provoquen els interessos especulatiu sobre les persones i el medi, com ha passat ara amb la recent inauguració de l'Hotel Vela. Una prova més de l'ofensiva privatitzadora contra la qual lluiten desenes de veïns i veïnes, compromeses amb l'objectiu de mantenir l'escala humana i sostenible del districte 1 de Barcelona.

Protesta veïnal el dia de la inauguració de l'Hotel Barceló, a la rambla del Raval
Foto: Arxiu Diego Ibarra

Rebaixes? No abarateixis el somni

Tornen les rebaixes. I potser tornem a pensar, encara enmig de la crisi, si no ens podem permetre una alegria: sortir a comprar, emular les *estupendes* de les revistes de tendèn-

cies i, sobretot, no deixar escapar totes aquestes gangues que anuncien la televisió, els llums de Nadal i els grans rètols publicitaris que ens trobem a tots els carrers.

Educació per l'Acció Crítica (edpac.cat)
bonviure@setmanaridirecta.info

És clar que ens mereixem una alegria, però de veritat és aquesta la que volem? Què busquem quan anem de rebaixes? Estem disposats a dedicar-li tot un diumenge o la meitat dels dies de festa? Quant val el nostre temps? Què és el que ens dóna gust? Tenir més? Participar en la competició embogida promoguda pels grans magatzems? Guanyar el primer premi a la compra amb més descompte, per inútil que ens resulti? Poder comparar les nostres troballes a la feina? Estar guapíssims? Enlluernar algú amb aquell embolcall que anirà a engrossir la ja desorbitada xifra de deixalles que generem habitualment?

D'entrada, per contrarestar els missatges que ens bombardegen sobre tot el que ens estalviarem comprant a les rebaixes, un experiment interessant podria ser sumar els diners que no gastarem si no comprem res que no tinguéssim previst, més el temps que no dedicarem a mirar i remirar per assegurar-nos que trobem el millor preu (a tot això, senyores i senyors, s'han d'incloure primeres, segones i terceres rebaixes!), més l'espai que no ocuparem amb trastets i trastets de tota mena. El saldo d'aquesta suma,

que en la nostra imaginació és perfectament calculable, el podem reinvertir fàcilment regalant (i regalant-nos) idees, sentiments i propostes d'allò que ens vingui de gust, que ens faci sentir acompanyats i que ens faci créixer... més que cap taló o plataforma!

Consumidores conscients i felices

No cal torturar-se gaire amb aquestes decisions, que a la vida ja patim prou estrès i frustracions per coses que importen de veritat. No obstant això, potser convé preguntar-se, abans de llançar-se a comprar o, si més no, en el moment de treure la cartera: realment ho necessito? Realment em fa il·lusió? Realment és una ganga? En definitiva, en comptes de deixar-nos arrossegar per les masses de consumidors compulsius que aquests dies omplen les nostres ciutats i pobles, proposem-nos a gaudir del passeig i explorar una nova faceta: la de consumidors conscients i felices.

Com a pistes concretes, abans de sortir de casa, des de l'Oficina de Consumidors i Usuaris aconsellen "pensar fredament les nostres necessitats, elaborar llistes de compra per diferents tipus de productes i vincular cada llista a un presupost fix". I, un cop ens hi posem, tenir

foto: Robert Bonet

poden reduir és el preu: la qualitat i els nostres drets com a consumidors no són rebaixables! Per acabar amb el que recomana l'OCU, un recordatori en relació a la roba: no és el mateix un producte rebaixat, que ha de ser de la temporada i ha d'haver estat a la botiga com a mínim un mes, que un saldo, que és una peça d'una temporada anterior.

Primer, cal mirar què tenim a casa i què podem intercanviar amb altra gent, compartir, deixar o regalar. Per què no organitzar un petit mercat amb familiars, amigues, gent del barri o d'arreu?

Els millors consells, però, els del sentit comú de tota la vida: en aquest cas, mirar primer què tenim a casa i què podem intercanviar amb altra gent, compartir, deixar o regalar. Per què no organitzar un petit mercat amb familiars, amigues, gent del barri o d'arreu? Aquí sí que trobarem oportunitats úniques, diversió assegurada i cost econòmic zero. Potser, un cop fet l'intercanvi, ens adonem de tots els diners i, sobretot, de tots els neguits que

"Fetambamor"
Disseny de la Lola (del 3er 1a)
Passeig dels Artesans (Voracasa)
100% cotó reciclat
Rentar amb cura

"Màfia divina"
Importat per Nomimporta & Thetimat
Made in NewSlaveryLand
100% petroli
Rentar i llençar

ens podem estalviar: les espentes, les cues, els canvis de temperatura entre l'infern de l'emprovador i el cru hivern del carrer, els nervis, els controls de seguretat, els clàssons, el tracte atabalat i desconsiderat i, sobretot, la cara de ximple que et pot quedar després de segons quina compra. Per exemple, en arribar a casa i treure de la bossa tres samarretes amb inscripcions estúpides en anglès, d'aquelles que, a més, posen els pèls de punta per l'electricitat que desprenen en passar pel cap i pels colors impossibles. Adquirides, això sí, pel fantàstic preu de dotze euros (2.000 peles!), que no et tornaran per molt defectuoses que t'adonis que són a la llum del seny recuperat.

Finalment, altres propostes per anar introduint-se en la gran aventura de la compra conscient són aquestes: mirar quines botigues tens properes, optar pel comerç just, triar establiments que et mereixin confiança, xerrar amb els botiguers i les clientes expertes, llegir les etiquetes dels productes i esbrinar què hi ha al darrere del que et venen (qui ho ha fet, on o en quines condicions). I, si no ho entens o no ho veus clar, sortir de la botiga, pensar amb calma, anar a prendre una xocolata amb la teva millor amiga o amb la millor mirada desconeçuda que et creuï pel carrer i decidir amb serenitat i bon humor.

Desbordaments metropolitans

foto: Albert Garcia

Ivan Miró
fotografia@setmanaridirecta.info

“Una reapropiació visual de l’espai”, afirma un dels habitants de La Carboneria. “O una ruptura simbòlica de la realitat”, matisa. Un grafit immens, excessiu, cobreix les quatre plantes de l’edifici okupat a la cantonada del carrer Urgell amb Floridablanca. És un arbre descomunal, de branques retorçades i arrels superlatives, més un rizoma que no una jerarquia. “Potser significa el desig d’arrelar en l’entorn quotidià del barri”, segueix el nostre amic. “I, a la vegada, simbolitza una natura que desborda i irromp en l’asfalt metropolità”. En tot cas, el mural que abraça la façana del centre social és una interpel·lació. Pintat el cap de setmana que se celebrà l’aniversari del projecte, hi participaren una vintena de persones. Fer els esbossos, penjar-se amb els arnesos i les cordes, delimitar-ne els contorns, donar vida al gris. Grafiters amb experiència, estudiants de belles arts, també profans que s’atreïren en aquesta acció directa “com una de les belles arts”. En el seu procés de creació, la comuni-

cació amb el veïnat s’intensifica. Detura les presses rutinàries, invita a la paraula. És l’oportunitat per a l’intercanvi d’opinions. Uns expressen rebuig, alguns es meravellen, n’hi ha d’altres a qui la sorpresa els desperta la curiositat per saber què s’amaga rere el mural. Sopadors, biblioteca, botiga gratis, *jams literàries*, cicles de cinema, jornades d’agroecologia, tallers de *pilates* o d’enquadernació, implicació en lluites socials. Això s’hi amaga, o aquestes són les parts d’un cos que inaugura una nova pell. Abans del mural, a l’edifici s’hi despleguava una pancarta que afirmava: “la crisi són els rics”. Avui, l’arbre descomunal, que sembla un pop que tot ho abraça, desperta l’interès del transeüant, el convida a interrogar-se sobre les altres formes de vida que resisteixen i travessen la crisi. “En una ciutat on es criminalitza l’expressió lliure, fer un mural d’aquestes dimensions ha estat tot un plaer”, digueren els muralistes. Sota l’arbre, s’hi ha estampat un atiadador, aquell utensili per a incitar el foc, la llar, el forn. Qui el subjecta és “l’acció col·lectiva”, qui li insufla aire és “la desobediència”, qui apunta és “l’assemblea”. El foc, la brasa, el forn? “L’autogestió”.

—
*“En una ciutat
on es criminalitza
l’expressió lliure, fer
un mural d’aquestes
dimensions ha estat
tot un plaer”,
digueren els
muralistes.*
—

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

GRUPS MEDIÀTICS

El 2010, homogeneïtat i de pagament

Enguany algunes previsions auguren una concentració mediàtica en grans grups i el pagament pels continguts a la xarxa

Xavier Blasco Piñol

S i bé la gran varietat de mitjans de comunicació que tenim a l'abast actualment pot fer l'efecte que se'ns ofereixen multitud de punts de vista diferents, sembla que la tendència, aquest 2010, anirà en la direcció contrària. És a dir, es consolidarà la concentració de mitjans en mans de grans grups mediàtics, que controlaran les influències que emmotllen i condicionen les nostres visions. Si més no, això és el que conclou el periodista Joe Flint en un article a *L.A. Times* que prediu les tendències en el camp mediàtic d'enguany.

L'any 2009 encara cuejava el debat de si és més important el contingut o la distribució. Segons Flint, per les grans corporacions mediàtiques, va quedar clar que el que es veia a la pantalla tenia més valor que posseir la mateixa pantalla. El periodista exposa que els continguts, però, no valen massa si aquests titans mediàtics no saben com treure'n rendiment econòmic i que "hi ha un consens general que diu que posar contingut gratuït a Internet pot no haver estat la idea més brillant". I és que, l'any passat, amb la recessió econòmica, 150 diaris nord-americans van haver de tancar per aquest "error de càlcul".

Un exemple de per on aniran els trets és la guerra oberta entre News-Corp i Google. Rupert Murdoch ja ha anunciat que els seus mitjans digitals seran de pagament i que impedirà que Google i d'altres agregadors de notícies indexin els seus continguts. De fet, Murdoch ja ha començat a

aplicar aquestes restriccions: un rotatiu del seu conglomerat, *Standard Times*, ja ha abandonat la gratuïtat a la xarxa i el magnat ha prohibit a l'agregador de notícies NewsNow que continuï enllaçant continguts de Times Online.

Pel que fa a les concentracions en grans grups, als EUA, Comcast Corp. -la proveïdora més important de serveis televisius de cable dels EUA- ha adquirit NBC Universal i, a Europa, també s'estan duent a terme fusions. L'entrada de Mediaset, l'imperi mediàtic de Berlusconi, al Grupo Prisa a finals d'any (Telecinco i Cuatro) n'és una mostra. El següent pas és que Antena3 i LaSexta també s'alliïn.

> Llaços de solidaritat amb els encausats del diari 'Egunkaria'

L'Audiència Nacional espanyola va reprendre, el 12 de gener, el judici contra Martxelo Otamendi, Iñaki Uribe, Xabier Oleaga, Txema Auzmendi i Joan Mari Torrealdai, responsables del diari basc *Euskaldunon Egunkaria*, l'únic que es publicava íntegrament en euscar, i que va ser clausurat fa prop de set anys per aquest tribunal d'excepció. Als encausats, que van ser torturats durant les detencions de 2003, se'ls demanen penes de presó d'entre 14 i 26 anys per "pertinença a ETA", tot i que la mateixa fiscalia va sol·licitar l'arxiu definitiu de la causa el juny passat per manca de proves. Aquest atac greu a la llibertat d'expressió s'agreuja amb la celebració, aquests dies, d'un judici que té com a fonament únic l'acusació popular de les associacions espanyolistes Asociación de Víctimas del Terrorismo (AVT) i Dignidad y Justicia. Durant la vista que es va celebrar el 13 de gener, el fiscal Miguel Ángel Carballo va preguntar al pres José Luis Álvarez Santacristina *Txelis* si ETA havia participat en la creació d'*Egunkaria* i aquest va ser rotund: "(ETA) mai ha promogut cap tipus de diari", va afirmar. Coincidint amb el procés -que prosseguirà els dies 25, 26 i 27 de gener, tot i que no se sap quan conclourà-, el director del rotatiu clausurat, Martxelo Otamendi, ha començat una gira de solidaritat amb els encausats i a favor dels drets i llibertats. El periodista visitarà, fins el 22 de gener, diferents punts dels Països Catalans com Reus, València, Barcelona, Palma i Girona. Recordem que el rotatiu *Berria*, el diari que des del juny de 2003 cobreix l'espai comunicatiu que va deixar *Egunkaria*, té 24.000 accionistes i 20.000 lectors de mitjana. www.egunkaria.info.

ALBA GÓMEZ

EL DISCURS DELS MASS MÈDIA

Els mitjans justifiquen l'ocupació militar d'Haití en un exemple de 'doctrina del xoc'

Les imatges del desordre provocat pel terratrèmol i les mostres de solidaritat legitimarien ingerències estructurals al país caribeny

XBP

La cobertura mediàtica de la crisi humanitària que viu Haití s'està duent a terme minut a minut i des de tot el món. La imatge que se'n deriva és la del país més pobre d'Amèrica patint els efectes del terratrèmol devastador del 12 de gener i la solidaritat mundial davant d'aquest drama.

'El País' amaga la solidaritat cubana

Una solidaritat que, en el cas cubà, *El País* va amagar, segons denuncia el periodista Pascual Serrano a

Rebelion.org. El 15 de gener, el diari va publicar un quadre d'ajuda "financera i equips d'assistència" en el qual no s'esmentaven els 344 metges cubans que fa dotze anys que col·laboren a l'illa caribeny i que van ser els primers d'oferir cobertura sanitària.

Una estratègia per fer canvis estructurals a Haití

Més enllà de la impressió que fa la utilització d'infants a les imatges que il·lustren el que passa al país caribeny, el relat de la solidaritat amb un país desgraciat pot fer que Haití es converteixi en un nou

exemple del que Naomi Klein anomena la *doctrina del xoc*. És a dir, el trauma que suposa aquest terratrèmol pot fer que la societat haitiana accepti mesures que, en condicions normals, serien inadmissibles i que, a més, aquestes mesures siguin legítimes als ulls del món. No es tracta de frivoltitzar ni de menysprejar els grans esforços que s'estan duent a terme, però la imatge paternalista dels tres presidents nord-americans -Clinton, Bush i Obama- assumint la tutela del rescat i els ajuts econòmics que envien les empreses transnacionals fa sospitar que, més enllà d'una bona acció, hi

ha un màrqueting polític i una estratègia per implantar canvis estructurals en un país devastat.

Justificació de l'ocupació militar

A banda de la gran presència militar, la mediatització de la població haitiana desesperada com a *saquejadora* ha fet que proliferin les empreses militars de seguretat privades que ofereixen els seus serveis a Haití -com la Internacional Peace Operations Association, entre d'altres-, davant les possibilitats de negoci que hi veuen, segons denuncia el periodista Jeremy Scahill.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

6

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrena

EIXIDA.WORDPRESS.COM

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

La Falcata

TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casc Antic - Lleida
www.lafalcata.cat

Tens una idea de negoci?

Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
C. Premà, 15, la plenta - Bon 93 338 81 62

Teteria Malea

cooperativa autogestionària

vine a compartir les nostres intencions

c/ Riego 16
Barri de Sants (Bcn)
Obert de dimarts a divendres
Dimarts i caps de setmana
tancat el matí

, espai directa

Aquest Nadal, omple't lo pap amb la Directa

Ruta gastronòmica 2009

La necessitat i el plaer estan units íntimament a la cuina tradicional i les festes són unes bones dates per gaudir d'un bon tiberi. Per això, aquest Nadal, per cada subscripció que aportis a la Directa, et convidem a dinar al bar que t'agradi més de la llista que et proposem. Perquè sabem menjar bé i, dels àpats, en podem fer una festa, subscriu una amiga o un amic, la veïna o la família i aprofita per trobar-te amb elles tot degustant un menú allà on et vingui més de gust, mai més ben dit. Endinsa't en la creativitat, l'originalitat i la riquesa de la cuina catalana i experimenta la joiosa forma d'evasió amb què ens captiva.

B-12: Cafeteria ecològica i 100% vegetariàna. Especialistes en cerveses artesanals catalanes. - Menjar i cultura popular i alternativa. Esmorzars, dinars, sopars, tapes, sucus naturals, cafè de comerç just, pastissos casolans, menús per a colles... Dilluns a dimecres 08:00-21:00, dijous i divendres 08:00-23:00. Dissabte i diumenge obert per a colles amb reserva prèvia.

B★12
CAFE BAR VEGÀ

SLÀVIA: La cafeteria Slàvia és un escenari privilegiat per observar el quefer diari de la capital de les Garrigues, i un punt de referència cultural a les terres de ponent. A més, ofereix música en viu.

Passeig del Terrall, 14Les Borges Blanques · Lleida · Tel. 973140972
info@slavia.cat · http://slavia.cat

C. Rutlla 147. Girona
972 911 333. cafebar-b12@riseup.net
www.b12cafebar.org

TERRA: Des del cor de Benimaclet, a la comarca de l'Horta, el Centre Social-bar Terra contínuem (i ja van 10 anys) alimentant i construint resistències! Cuina valenciana, casolana i ecològica a un dels punts de trobada i treball dels moviments socials de la ciutat de València. Obert: dilluns, dimarts i dimecres: de 12 del migdia a 12 de la nit; dijous i divendres de 12 a 1:30 h.; dissabte: 19:30 a 1:30 h.

Baró de S.Petrillo 9, Benimaclet
València. www.elterra.org

ES PINZELL: Es Pinzell és un bar d'ambient tranquil, per gaudir tant dels nostres sopars de pa amb oli i tapes com de la nostra àmplia varietat de cerveses d'importació, i acabar fent una bona gerra de pomada! Obert de dimarts a dijous de 20h a 1h i divendres i dissabte de 21h a 3h

C/ de les Caputxines, 13,
Palma telf. 971 227 361

MÀQUIA: La Màquia vol ser un espai de trobada i relació dels moviments socials i combatius de Girona. Hi trobaràs un servei de bar, xarxa sense fils, uns sopars boníssims, un espai de debat i crítica social. Obert de dilluns a dijous de 18h a 12h divendres i dissabte de 18h a 01h

c/Vern 15-17 bxs 17004,
972-205363 Girona
www.lamaquia.org info@lamaquia.org

EL BROT: Associació cultural amb exposicions, xerrades, actuacions... encarregada de gestionar el bar del Centre Cultural La Farinera del Clot. Especialista en entrepans i tapes vegetariànes. Obert de 10h a 22h de dilluns a divendres.

Gran Via de les Corts Catalanes 837:
932 324 423, Bcn. elbrot@riseup.net

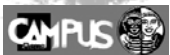
LOGO ATZUCAC: La Taverna Atzucac és un punt de trobada i d'esbarjo per al

jovent compromès, inquiet, combatiu... Es tracta d'una cooperativa creada fa més de 11 anys, on hi podreu degustar productes de la terra. Horari restaurant: de dilluns a divendres de 13h. a 15:30h. Horari taverna: de dimecres a diumenge de 18h. a 23h. i dissabte de 18h. a 3h.

El Carreró, 31 baix 08301 Mataró
937 551 638 taverna@atzucac.net
www.atzucac.net

EL CAMPUS: El Campus és una taverna-bar, amb vocació d'associació cultural. Es tracta d'un espai intercultural de relació i intercanvi, situat al centre de Reus, i gestionat per la cooperativa Mahlik SCCL. Obert tots els dies de la setmana a partir de les 18h.

C. Sant Llorenç 11, Reus; 977 319 553
info@campusreus.org
www.campusreus.org

MALEA: Cooperativa autogestionària especialitzada en l'elaboració d'esmorzars i berenars casolans i ecològics. A més a més, podreu degustar els nostres tès i infusions d'arreu del món. Obert de dimarts a diumenge. Dimarts i caps de setmana tancada al matí.

C. Riego 16, Sants, Bcn, 93 331 20 30
teteria-malea.blogspot.com

LA TORNA: Ateneu independentista i popular de la Vila de Gràcia, va néixer el 1996 com espai de lluita, trobada i compromís per fomentar la dissidència, la resistència i la transformació social. Està integrat per persones que militen

a l'esquerra independentista, als moviments socials i al teixit veïnal i ens definim com un espai públic no estatal.

C. Sant Pere Màrtir, 37, baixos. Vila de Gràcia. Dijous 19h-00h. Divendres i dissabte 18h-01h www.ateneulatorna.cat

I si no pots participar a la ruta gastronòmica, elegix entre un d'aquests regals: Tens 5 títols editorials i un dvd a elegir!

LLIBRE-DVD PALESTINA
Un documental en què els i les protagonistes són palestines, que mostren la seua veu, les vivències i demandes, malauradament plenes d'injustícia i d'esperances, d'un ampli ventall de sectors de la societat palestina.

LOT DE LLIBRES ICÀRIA
Repensar la política (Más Madera). El principi de precaució (Más Madera). Economía solidaria (Más Madera). De pronto el Dr. Leal (Nadhari narrativa). Continuar la historia (Antrazyt)

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distri-vinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fàbra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **PROBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimón Asprer, 11 1er | Ateneu Libertari Paqueta · Pg Marimón Asprer, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Libertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El RACO Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITAL DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 21 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 526. **MATARÓ:** Llibreria Rubafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 91 | Quiosc Arrozit · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RISES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romero · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria India · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estàpera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ANTILLES · EL GRAU DE DEVASTACIÓ DESPRÉS DEL TERRATRÈMOL ÉS FRUIT DE L'EMPOBRIMENT QUE PATEIX EL PAÍS DES DE FA SEGLES

Haití, terreny abonat pel desastre

Iolanda Fresnillo. Observatori del Deute en la Globalització Barcelona

Gairebé una setmana després del terratrèmol d'Haití, les imatges i informacions que ens arriben continuen sent desesperançadores. El que les Nacions Unides ja ha qualificat com el pitjor desastre que ha hagut d'afrontar mai, ara, suposa la reconstrucció de tot un país. Tot i que és lògic que l'atenció se centri a revertir la manca de recursos per assegurar la supervivència i el benestar de la gent afectada, no podem oblidar que les decisions que es prenguin en aquests moments definiran, en bona mesura, el futur de la població haitiana. I també cal entendre que el grau de devastació que ha assolit el terratrèmol a Haití és fruit de la situació d'empoobriment que pateixen des de fa no dècades, sinó segles. La vinculació entre els nivells de pobresa d'un país i el nivell de destrucció d'un desastre natural no és cap novetat i es repeteix cada cop que assola un país del Sud.

Invasions i ingerències occidentals

A Haití, la debilitació de l'Estat no ha estat un fenomen natural. Tot i que va ser un dels primers països d'Amèrica Llatina que va aconseguir la independència, ha patit una llarga història d'invasions i ingerències occidentals fins a l'actualitat. En efecte, des de 2004, les tropes de les Nacions Unides ocupen el país sota el mandat de la MINUSTAH. Durant els darrers sis anys, el poble haitià ha viscut un creixent procés de militarització, juntament amb una forta repressió dels moviments estudiantil i camperol i continuades violacions dels Drets Humans perpetuades per les (mal)anomenades forces de pacificació.

La ingerència política i la presència militar han anat acompanyades de la imposició del model neoliberal, sota la tutela de les Institucions Financeres Internacionals (IFI). Com denunciava Eduardo Galeano, a Haití, "qualsevol càrrec de quarta categoria del Fons Monetari Internacional (FMI) o del Banc Mundial (BM) té més poder que el president". Les polítiques d'ajustament estructural que

Panoràmica dels edificis del centre de la ciutat de Port-au-Prince arrassats per la força del terratrèmol

han imposat aquestes institucions han anat debilitant el paper de l'Estat, fins a la raquíta expressió que té en l'actualitat. La privatització dels serveis públics, que ha condemnat bona part de la població a l'analfabetisme i la desatenció sanitària, ha anat acompanyada d'una aposta cega pel lliure comerç. Si l'any 1972 Haití tenia un 98% d'autosuficiència de cereals, l'any passat importava el 82% dels cereals que consumia la seva població. La liberalització dels mercats va permetre l'entrada massiva d'aliments importats, cosa que va desestructurar la dèbil economia agrícola haitiana, encara convalescent dels excessos del passat sucrer colonial. L'aposta recent per la producció d'agrocombustibles va acabar adobant el terreny a la

crisi alimentària que va patir el país el 2008. Durant els darrers anys, aquesta aposta per un model agrícola exportador també ha provocat un èxode del camp a la ciutat important i un creixement insostenible de la capital. Les dèbils estructures que es va trobar el terratrèmol de la setmana passada als ravals de Puerto Príncipe són conseqüència directa d'aquest model imposat al poble durant dècades.

El deute extern del país s'inicia amb el control francès i s'engrandeix amb el dictador Duvalier

La supeditació de la política econòmica haitiana als dictats de les IFI no només s'explica per la pressió dels països occidentals, sinó per la imposició del mecanisme del deute extern. A Haití, aquest deute s'inicia amb el que imposen des de França com a preu pel reconeixement de la independència del país. I s'engrandeix amb el llegat de les dictadures dels Duvalier. Tant els préstecs atorgats al país per les IFI com les polítiques de cancel·lació de deute han anat acompanyades de condicionalitats, és a dir, de l'aplicació d'aquest model neoliberal.

El juny de 2009, es va acordar un alleugeriment del deute d'Haití, que havia comportat, entre d'altres, l'aplicació de normes de liberalització comercial al país. Aquest acord havia de reduir uns 1.200 milions de dòlars del deute d'Haití, però, en aquests moments, el país encara té un deute extern de 645 milions de dòlars. La meitat d'aquest deute és amb el Banc Interamericà de Desenvolupament i amb l'FMI i l'altra meitat és amb governs com l'Estat espanyol, amb qui manté un deute comercial de prop de 30 milions d'euros. Malgrat el compromís de l'Estat espanyol de cancel·lar part del deute d'Haití, en el marc dels acords internacionals del mes de juny, aquesta cancel·lació resta pendent. Països com França o Itàlia han anunciat cancel·lacions de deute com a resposta al terratrèmol, en canvi, ni les IFI ni l'Estat espanyol no han donat cap senyal en aquest sentit.

Què es podria fer?

La resposta de la comunitat internacional davant el terratrèmol a Haití ha estat immediata i aclaparadora. Amb tot, és important que els recursos d'emergència i reconstrucció siguin deslligats d'interessos comercials dels donants i que no generin més endutament, és a dir, que siguin en forma de donacions i no de préstecs. El govern espanyol hauria de renunciar a l'ús d'instruments com els crèdits FAD, uns fons reemborsables i lligats a la compra de béns i serveis

espanyols, utilitzats en emergències similars com les de l'huracà Mitch a Centre-Amèrica o el tsunami al Sud-est asiàtic. A més de no generar deute nou, els governs i les institucions financeres internacionals haurien de cancel·lar de forma immediata i incondicional el deute extern il·legítim d'Haití. Aquesta cancel·lació hauria de ser el primer pas pel reconeixement i la restitució dels deutes històrics, ecològics i socials que els països del Nord tenim amb Haití.

Finalment, tal com afirma Jubileu Sud, "és el moment que els governs que formen part de la MINUSTAH, les Nacions Unides i, especialment, França i els Estats Units revisin aquestes polítiques tan llunyanes de les necessitats de la població haitiana". En aquest sentit, la primera d'aquestes revisions hauria de ser substituir l'ocupació militar per forces civils de solidaritat per retornar la sobirania al poble haitià. Camille Chalmers, membre de Jubileu Sud, activista per la cancel·lació del deute extern des de fa dècades, haitià i damnificat per l'huracà, aquests dies ens escrivia: "Ara és l'hora d'una gran onada de brigades de solidaritat amb el poble d'Haití, un ampli moviment de solidaritat de poble a poble que faci possible vèncer l'analfabetisme, les crisis ambiental i sanitària, reconstruir una nova ciutat i un nou medi rural basat en la sobirania alimentària i destruir els llaços de dependència i la militarització".

INICIATIVES DES DE LA SOCIETAT:

QUI DEU A QUI? Article: "Organitzacions socials demanen al Govern que respongui a la tragèdia d'Haití amb suficients recursos no reemborsables i cancel·lant el deute extern del país caribeny amb l'Estat espanyol".

www.quiendebeaquien.org/spip.php?article1699

JUBILEU SUD, Solidaritat i respecte a la Sobirania Popular: Haití ens crida.

www.jubileusuramericas.org. Adhesions a haiti@jubileusouth.org

HELP HAITI: drop the debt. www.avaaz.org/en/haiti_drop_the_debt/

Solidaritat amb el poble d'Haití, **VIA CAMPESINA.** www.viacampesina.org

Seguiment de la crisi, **WWW.CANALSOLIDARI.ORG**

Ajuda d'emergència FEDERACIÓ CATALANA D'ONG PER AL DESENVOLUPAMENT.

Llista d'ONGD federades que han obert comptes corrents

d'emergència humanitària per Haití: www.fcognd.org/DOCUMENTOS/Llista%20federades%20emerg%C3%A8ncia%20Hait%C3%AD.pdf

, roda el món

TANZÀNIA • LA LLUITA PANAFRICANISTA D'UN EXLÍDER ESTUDIANTIL I EXINTEGRANT DE LA GUERRILLA CONTRÀRIA AL RÈGIM DE MOBUTU

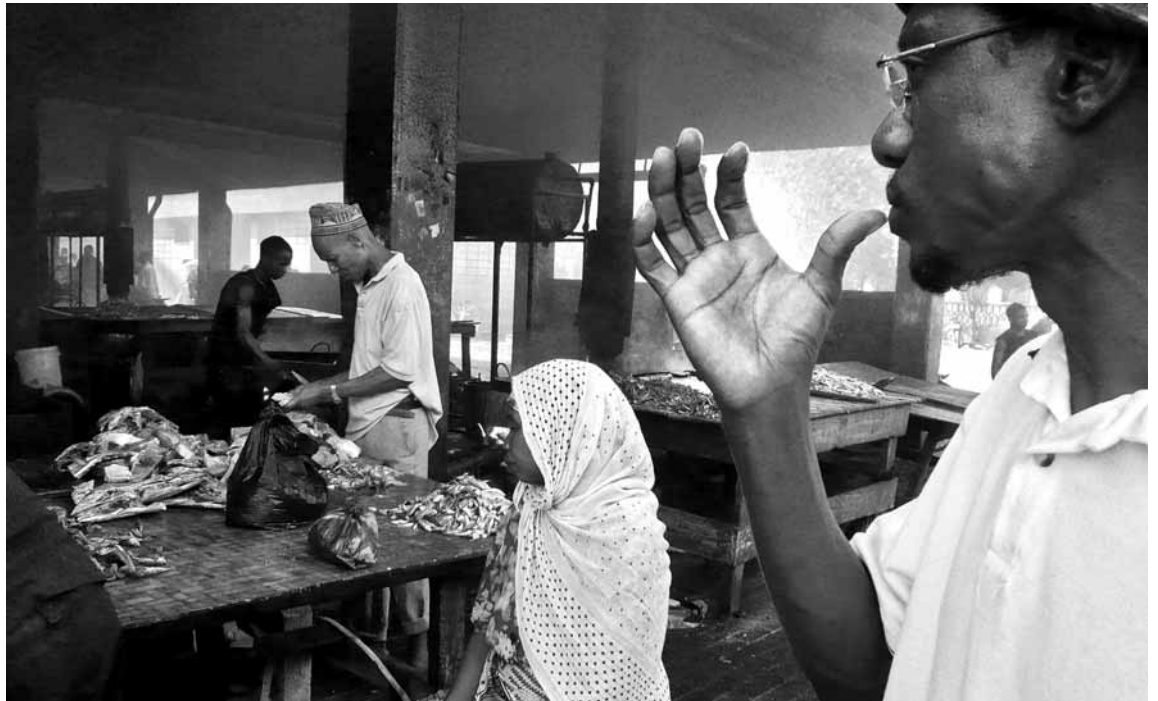
Bukuku, una història africana

Sere Corsi
Dar es Salaam

38 anys acabats de fer. Suficients per haver viscut les restes de l'*ujamaa* -la via africana al socialisme impulsada per Julius Nyerere- i haver passat la joventut entremig dels grans canvis dels anys 90. Bukuku se sent una mica com la Tanzània -o potser tota l'Àfrica- que hauria pogut ser, que hauria hagut de ser. Africà en tot i per tot, amb la seva història -feta de fantasmes d'avantpassats i d'aventures continentals- encara per explicar i mantenint incòmode el seu somni invencible d'un futur radiant pel seu país, comença a explicar amb el seu art musical des del principi, o des d'abans i tot. El seu pare era un sindicalista congolès col·laborador de Lumumba, la seva mare una ugandesa filla de pescadors. Es van conèixer en alguna riba del llac Tanganika i, una mica més tard, ell se la va endur a Tanzània rere el somni de Nyerere i la seva *ujamaa*. "Per sort, el meu pare va morir abans de la declaració de Zanzibar de 1992, quan es va establir la tornada al neoliberalisme", diu Bukuku. Bukuku, hereu únic i obstinat d'aquests ideals -cap altre dels seus set germans es va interessar per la política- es va convertir aviat en un dels líders de les protestes estudiantils dels anys 90. Mentrestant, de nit, tocava en un dels primers grups de hip-hop de la de Dar es Salaam (la capital), els Peasants Wheelers.

El pas per la guerrilla

Però aviat es va cansar dels seus companys de banda i les seves lletres sobre el panafricanisme sense sortir del bar. L'any 1996, va decidir llançar-se amb cos i ànima a l'aventura congoleesa al costat del llavors tinent rebel Laurent Kabila contra el règim de Mobutu Sese Seko. No es va quedar molt de temps a la primera línia, ja que aviat el van enviar com a quadre polític al nord -a la província d'Ituri- perquè s'ocupés del conflicte ètnic entre Hema i Lendu, que feia impossible l'avenç de la guerrilla a la zona. Encara que va estar pocs anys a la guerra, van bastar per enterrar ben al fons l'època de músic i líder

Bukuku, a la dreta de la imatge, durant una visita al mercat de la pesca de Dar es Salaam

La mateixa joventut que va impulsar les 'revoltes del pa' del 2008 és la que ara marxa d'Àfrica per buscar feina

estudiantil a Tanzània. "Em despertava cada dia amb un mal de cap terrible, era com tenir una ressaca eterna", recorda Bukuku. Quan Kabila va arribar al poder, el conflicte ètnic de l'Ituri ja podia quedar sense resoldre i, a ell, el van posar

a treballar a la Secretaria del Moviment Panafricà a Kampala. I així fins que Museveni -el dictador d'Uganda- va utilitzar el moviment per perpetuar el seu propi poder i Bukuku va ser l'únic que s'hi va oposar. En aquest moment, va sentir que ja havia donat massa part de la seva vida als turments del panafricanisme i, esgotat, va tornar a Tanzània. Era l'any 2005. Va marxar al sud per treballar a Mtwara, a la frontera amb Moçambic, on un germanastre li havia trobat una feina com a consultor en una empresa de transports. Aviat, però, avorrit, va tornar a Dar es Salaam, on -fins ara- practica l'art que li surt millor: el d'arreglar-se-les. Salta de feina a feina i passa les nits al bar *Mnaji-moyo* (*L'arbre de coco*) on, juntament amb els amics del barri, impulsen la se-

va candidatura a regidor sota les sigles d'un petit partit situat a l'esquerra del panafricanisme oficialista.

Futur?

"L'única variable realment desconeguda del futur africà és la irrupció dels joves", explica Bukuku mentre la seva mirada torna a brillar. De fet, la joventut és qui va impulsar les revoltes del pa del febrer i el març de 2008 contra l'augment del preu dels aliments. La mateixa joventut que ara se'n va. Alguns cap a Europa -creuant de qualsevol manera Uganda, el Sudan i Egipte-, d'altres cap a Sud-àfrica a través de Moçambic. Tot i que, ara, la majoria troba feina a Dubai, el nou Eldorado. Això és el que va fer la germana petita de Bukuku, de 29 anys, que va anar-hi per des-

patxar en un supermercat per 300 euros al mes, en lloc dels 80 que guanyaria a Tanzània. És una altra jove que se'n va. "Avui emigren de la mateixa manera que la gent de la meua generació es va fer marinera per poder veure món i, al mateix temps, tenir sempre alguna cosa a la butxaca: o anaven a Tailandia o el Vietnam per fer de mules dels narcotraficants -sempre per 'una sola vegada'- i mai més han tornat. Alguns estan complint cadenes perpètuas en alguna presó asiàtica i, de molts altres, senzillament no se'n sap res". Si no fos per la política, Bukuku assegura que potser "hagués fet el mateix". I és que la seva addicció sempre ha estat la revolució. I, com diuen els zapatistes: "Hi ha mals dels quals és bo no curar-se mai".

S'acosta el Fòrum Social Mundial de Madrid

Deu anys després del primer Fòrum Social Mundial celebrat el gener de 2001 a Porto Alegre, sis ciutats del món, entre elles Madrid, se sumen a un calendari vertiginós de trobades, debats i alternatives per celebrar i continuar la defensa de posicions i estratègies contra les polítiques neoliberals i per consolidar vincles entre els moviments socials mundials i locals.

Del 28 al 31 de gener, Madrid acollirà la tercera edició del Fòrum Social Mundial, que es farà al Centre Social Patio Maravillas, a l'Institut Lope de Vega i al paranimf de la UCM. Praga, Bruno i Usti nad Labem són les altres ciutats europees, totes elles de la República Txeca, que celebraran el Fòrum Social entre els dies 29 i 30 de gener. Durant tot l'any 2010, el procés del fòrum passarà per diverses ciutats del món de manera descentralitzada i la convergència de tot aquest treball de debat, reflexió i coordinació culminarà a Dakar, el Senegal, durant el Fòrum Social Mundial 2011.

Entre els temes de debat que es proposen als tallers de Madrid, hi trobem: crisi i alternatives globals, medi ambient, energia, economia social i comerç just, educació, salut, moviments socials, feminisme, migracions, lluita sindical, estat i lluites polítiques i memòria històrica. LAIA GORDI

EL PERÚ · LES 'PALLAQUERAS' VIUEN DE LES RESTES D'OR QUE REBUTGEN ELS MINERS D'UN POBLE SITUAT AL SUD DEL PAÍS

Les escombraires de La Rinconada

Albert González Farran
El Perú

La Rinconada -un poble situat al sud del Perú, prop de la frontera amb Bolívia- no respon, ni de bon tros, al vell mite d'Eldorado. És un lloc desconegut on, en temps remots, l'or revestia les parets de les cases i el terra dels carrers, on els avantpassats inques fins i tot menyspreaven aquest valuós metall de tant que n'hi havia. No. La Rinconada no és Eldorado, per molt or que hi hagi dins les seves muntanyes. Perquè, precisament, a La Rinconada, l'or ha originat una ciutat caòtica. És un centre poblat que pertany al municipi d'Ananea i que està situat a uns 6.000 metres d'alçada. Fa mig segle, era un lloc tranquil, amb un grapat de miners que tenien el seu negoci de forma ordenada i discreta. Però la greu crisi econòmica que va arrasar el Perú els anys 90 va provocar una febre per l'or que va atreure desenes de milers de pobladors (la majoria camperols) de tots els racons del país. Ara, La Rinconada té una població flotant de més de 30.000 persones, totes vinculades al mateix negoci. I, és clar, aquesta allau ha fet que el poble es descontrolï i que s'hagi convertit en el que ara és: un caos social.

El negoci de l'or ha fet que el poble es descontrolï i que s'hagi convertit en el que és ara: un caos social

No hi ha carrers asfaltats (la pols i el fang estan a l'ordre del dia); els índexs d'alcoholisme i delinqüència són elevats (només hi ha una desena de policies que no s'atreixeixen ni a sortir de la seva caserna); la contaminació és alta (es registren altes dosis de mercuri en l'ambient que no s'atreixeixen ni a sortir de la seva caserna); la contaminació és alta (es registren altes dosis de mercuri en l'ambient que no s'atreixeixen ni a sortir de la seva caserna); no existeix servei d'aigua corrent ni de telefon fix i els problemes d'energia elèctrica són freqüents; la falta d'higiene és quotidiana (la gent llença cada dia 30 tones d'escombraries allà on pot i orina i abandona els seus excrements allà on vol); els prostíbuls il·legals contribueixen al tràfic de dones, els nens no creixen pel fred i la majoria de famílies resideix en minúscules cabanes de calamina que de vegades el vent destrueix. Vist tot això, sembla

ALBERT GONZÁLEZ FARRAN

El 'pallaqueo' consisteix a seleccionar manualment les roques que encara presenten restes d'or provinents dels rebuigs de l'extracció minera

que a ningú li vindria de gust passar les vacances a La Rinconada.

Escombrant les mines

La condició humana és tan complexa que, de vegades, entre tanta misèria, s'escolen petites espurnes de sensibilitat. I algunes d'elles tenen forma de dona. Són les *pallaqueras* de La Rinconada, mestresses, mares de família i, fins i tot, àvies compromeses que se situen a l'últim graó de la cadena productiva de l'or. Són les últimes persones beneficiades per aquest recurs mineral tan preuat. El *pallaqueo* consisteix a seleccionar manualment, amb l'ajuda d'un petit rastell, les roques amb les últimes relíquies d'or que es poden trobar entre els rebuigs dels miners en l'extracció. Les dones, habitualment, són les que duen a terme aquesta tasca. S'organitzen en grups de treball i acumulen en sacs el que recol·lecten durant el dia. Netegen aquest material, l'esmicolen i després el duen als molins locals perquè en separin l'or en tota la seva puresa. Moltes vegades, el que en treuen és ínfim i, amb sort, arrebeguen deu euros en una jornada. Però això els serveix per sostenir les seves famílies.

La seva tècnica de treball no és tan

senzilla com sembla. Ser *pallaquera* és gairebé una opció de vida. Suposa estar disposades a agenollar-se a llocs remots de la serra (sovint exposades al perill de caure o que una roca les fereixi greument) per remenar entre les restes de les pedres que els miners no volen (i que anomenen *escombraries*).

De la mina a l'abisme

La Rinconada és la segona zona minera més gran del Perú. Cada dia s'excaven 1.500 tones de material de l'interior dels turons, de les quals només se n'extreuen quatre d'or. 400 contractistes treballen cada dia per foradar uns pujaols que amaguen milions de quilos de mineral. Ningú sap amb certesa fins quan hi haurà or per alimentar els seus projectes (alguns apunten que, com a mínim, hi ha 50 anys més de treball a La Rinconada), però la veritat és que l'activitat encara és frenètica. Mentre les mines estiguin operatives, les *pallaqueras* continuaran existint. Cada contractista es fa còmplice d'una activitat que no està formalitzada i que implica un risc molt més alt que el que corren els propis miners als foscos subterranis. Però, amb el temps, s'ha anat guanyant en humanitat i les *pallaqueras*, a

més de fundar grups organitzats, ja duen el seu propi uniforme i disposen de cascos i eines per treballar amb més seguretat. La duresa de les seves condicions laborals (el fred, l'alçada, les ubicacions perilloses on han de treballar) obliga aquestes dones (algunes d'elles d'avançada edat) a consumir pal·liatius en forma de tabac, coca mastegada o petites dosis d'alcohol pur. I és que no és gens fàcil passar més de sis hores diàries arrossegant bosses de pedres per camins impossibles.

Flor de María és una de les *pallaqueras* que treballa a La Rinconada. Viu a Cerro Lunar -un poblet situat uns metres més avall- i cada dia s'ha d'aixecar a les 5 del matí, organitzar la seva responsabilitat com a mare i unir-se a la resta de companyes per encarar una dura jornada laboral. "El treball que fem és ben difícil, estem molt castigades, i això fa que ens mostrem receloses davant de qualsevol desconegut", comenta Flor de María.

L'ajuda dels teixits

L'entitat Red Titikaka, amb seu central a Puno (capital del districte), té una oficina a La Rinconada, des d'on ha impulsat projectes socials per pal·liar el tre-

ball infantil, prevenir els contagis sexuals entre els adolescents i, recentment, també per oferir sortides dignes a les *pallaqueras*. Entre les accions que emprèn, destaca la de buscar noves possibilitats laborals que treiguin aquestes dones del *pallaqueo* o, almenys, que les alliberin d'anar cada dia a les mines.

Entre les seves alternatives, hi ha la de teixir roba amb llana d'alpaca. Després de diversos cursos de capacització, algunes d'elles ja s'han fet un forat al sector tèxtil i, fins i tot, han començat a comercialitzar els seus treballs al mercat de Juliaca (el més important de la zona). Rut Vilca, mare de quatre fills, de moment està combinant el *pallaqueo* amb aquesta activitat. Quan fa massa fred, es tanca a la seva casa a teixir *chuyos*, *ponchos* i *chompas* per altres miners i pels seus familiars. "En dues hores, sóc capaç de teixir una peça sencera", assegura Rut mentre mostra, satisfeta, algun dels seus treballs.

Es veu que La Rinconada, lluny de ser Eldorado peruà, està oblidada per les administracions locals i nacionals. Però també és cert que, en aquestes condicions tan extremes, apareixen es-cletxes de llum.

PUBLICITAT

ESTAS FIESTAS REGALA ALGO ÚTIL

REGALA

periódico quincenal de actualidad crítica
Diagonal

REGÁLTE/REGALA UNA SUSCRIPCIÓN ANTES DEL 31 DE ENERO

→ Recibirás de forma gratuita una fantástica bolsa DIAGONAL

→ Y participarás en el sorteo de una bicicleta DAHON BORDWALK D7

Más info: www.diagonalperiodico.net

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

El retorn dels clàssics

Dues formacions històriques dels ritmes combatius catalans, Brams i Skatalà, tornen a l'escenari l'any 2010 per defensar les seves velles cançons

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Probablement, algú ho veurà com una operació comercial en temps de vaques magres per la indústria musical. D'altres pensaran que es tracta d'una concessió a la nostàlgia més o menys tolerable. I els més joves, que no van tenir ocasió de veure'ls en directe, ho estaran esperant amb candeletes. El cas és que, el 2010, serà un any de retorns en l'àmbit del rock combatiu i l'ska català. Dues bandes emblemàtiques de l'escena, Brams i Skatalà, han decidit tornar a la càrrega amb dues gires on recuperaran els seus èxits de sempre. Es tracta de retorns limitats en el temps, justificats per dos aniversaris -vintè aniversari de la formació Brams i vint-i-cinquè d'Skatalà- i d'una ocasió -no direm única, perquè mai se sap- de tornar a veure en directe dues bandes que han fet història.

La gira Brams 2010 s'allargarà durant la primera meitat de l'any. Va començar el 30 de desembre a Mallorca i acabarà el 5 de juny a Berga, coincidint amb la Patum. El 2010 es compleixen 20 anys de la formació del grup i cinc de la seva dissolució: el 7 de maig de 2005, la banda de Francesc Ribera *Titot* s'acomiadava dels escenaris a la ciutat de Berga amb un concert davant de 10.000 seguidors incombustibles. *Titot* explica el retorn amb aquests arguments: "El fet que el 2010 es compleixin els 20 anys del naixement de Brams és una excusa com una altra. En realitat, el que passa és que ens moríem de ganes de

CARLES RODRÍGUEZ

Integrants de la formació barcelonina Skatalà en una foto de l'any 2005

tornar". El cantant explica: "Tots els meus records amb Brams són positius. Probablement, la memòria és selectiva i vas oblidant els moments d'amargor, d'angoixa o de molta feina. Però un motiu per tornar és que tots els que vam formar part del grup en conservàvem un bon record. Si vam decidir aturar-nos el 2005 va ser, precisament, per no fer-nos pesats ni sobreexplotar la banda ni encarcarar-nos".

Brams no ha volgut que la gira de retorn interferís en la resta de projectes actuals dels seus membres, per la qual cosa ha limitat la gira a la primera meitat de l'any 2010. Això també ha tingut repercussions a nivell geogràfic: "En tres mesos no podem tocar tres o quatre cops a Osona, per exemple. Hem intentat compensar la gira a nivell territorial.

Vam començar el 30 de desembre a Mallorca, coincidint amb la Diada". A Molins de Rei, el proper 30 de gener, faran el primer concert de la gira per Catalunya.

Repertori 100% Brams

El repertori de la gira, diu *Titot*, "serà 100% Brams i no farem cares B". "Anirem a barraca. El que passa és que també vam anar bastant a barraca durant l'últim concert i tampoc volem reproduir-lo íntegrament. Per això, un 20% de les cançons són temes que no apareixen al disc en directe *Sempre més* (2006). No farem versions". I les cançons que Brams cantava fa 20 anys, continuen sent reivindicables? "Bé, a veure... hi ha cançons com "L'hermafrodita" (Ara sóc hermafrodita / m'ho faig jo mateix / tinc un cony i una tita) que,

XAVIER MERCADÉ

'Titot' apareix en primer pla i al darrera es pot veure els altres integrants de Brams

de vegades penso... on tenia el cap quan ho vaig escriure? Diguem que hi ha alguns temes que si els hagués de fer ara, doncs, no els tractaria de la mateixa manera, o potser no els faria. Ara tinc 42 anys, llavors en tenia 22... Malament aniríem si tingués al cap al mateix lloc, no hauríem avançat gaire".

carro. El darrer disc d'Aramateix només va sortir un cop a Catalunya Ràdio, en un programa de sardanes".

Els pares de l'ska

Si el retorn de Brams coincideix amb el vintè aniversari del naixement de la formació, el d'Skatalà també té com a excusa una efemèride per celebrar: els 25 anys del naixement de la primera banda d'ska catalana. Skatalà es van formar l'estiu de 1985 i se'ls considera els genuïns introductors del reggae i l'ska als Països Catalans. El seu retorn als escenaris és una bona oportunitat pels seguidors de sempre i les noves generacions que no els han vist mai en directe. La gira d'Skatalà comença el 26 de març a la sala La Mirona de Salt, en el marc del Black Music Festival. De moment, el grup no ha fet públiques més dates, però sí que se sap que la gira estarà limitada a deu concerts, que s'allargaran fins el mes de novembre. És més que probable una actuació a Barcelona: fa cinc anys, amb motiu del vintè aniversari de la fundació del grup, la banda ja va oferir una gira que va tenir un dels seus punts àlgids en un concert a la sala Apolo.

A la nova gira, el grup oferirà els clàssics de sempre, extrets de la maqueta *Fent d'aquí* i dels discos *Borinot*, *borinot* i *Un de nou*. La formació del grup serà la mateixa de la darrera gira: Pitu i Quique a les veus, Iñaki al baix, *Xungu* a la guitarra, Peñia a la bateria, *Maniac* a la guitarra, Prats i Nacho Romero als vents i Joan Díaz als teclats.

El grup de Titot celebra els vint anys de la formació Skatalà es torna a reunir per festejar el quart de segle

A l'hora de parlar de la situació actual de la música catalana i del cas que se li fa als mitjans de comunicació, *Titot* parla clar: "Crec que, en aquesta matèria, la situació ha anat a pitjor. Recordo que, amb els primers discos de Brams, podíem muntar una promoció més o menys digna. Ara és gairebé impossible. Els mitjans del règim, que són els massius -aquells que acabes llegint, sentint o veient encara que no vulguis- no contemplen que nosaltres existim. El gran fracàs és que els mitjans de comunicació públics catalans s'han apuntat a aquest

> Aturada indefinida de Redbanner

El primer concert de Brams a Catalunya, el proper 30 de gener a Molins de Rei, també coincidirà amb el que serà el darrer concert de Redbanner després de dotze anys ininterromputs d'intensa activitat política i musical. El 2009 ha estat un any intens pel grup de Molins, que ha presentat el seu darrer treball discogràfic, *Una altra història*, amb una bona sèrie d'actuacions arreu dels Països Catalans, l'Estat francès i Itàlia. El grup també ha realitzat un videoclip de la cançó "1979. Cinturó Roig" i ha afrontat el context de crisi en el sector de la música amb un treball constant.

En aquest darrer concert, de prop de 70 minuts, Redbanner repassarà les cançons dels seus quatre discos i comptarà amb col·laboracions especials a l'escenari. Després, el grup farà -per primera vegada- una aturada indefinida, que defineixen com "un punt i a part". El concert tindrà lloc al Pavelló Esportiu de Molins de Rei.

GIRA BRAMS 2010

Molins de Rei (30 de gener).
Mont-Roig del Camp (6 de febrer).
Les Borges Blanques (20 de febrer).
Verges (27 de febrer).
Sant Joan de les Abadesses (6 de març).
Barcelona (13 de març, sala Apolo, festa de Racó Català).
Vinyols i els Arcs (20 de març).
Sant Llorenç de Morunys (2 d'abril).
Cardedeu (9 d'abril).
Vilanova de Bellpuig (10 d'abril).
Manlleu (7 de maig).
Porqueres (15 de maig).
Berga (5 de juny).

LIBRES

Anarquisme, una cultura de resistència

Investigació sociològica de la transmissió dels ideals llibertaris

Estudiar la formació del pensament llibertari i detectar les seves formes de transmissió intergeneracional són els dos propòsits principals del llibre de Raúl Ruano Bellido *Sociología i anarquismo, análisis de una cultura política de resistencia*, una de les virtuts del qual és la metodologia utilitzada.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

El fet que bona part dels textos que aborden l'anarquisme estiguin escrits per persones que -d'alguna manera- han estat o estan implicades en aquest moviment, sovint, produeix la sensació que la idealització constant, el relat passional i subjectiu o la interpretació excessivament esbiaixada de la realitat impera més del desitjable en els estudis llibertaris. Òbviament, aquesta consideració crítica ràpida no és generalitzable ni oblidada l'existència de treballs històrics de qualitat, sense els quals no hagués estat possible arribar al grau de coneixement que tenim ara. D'altra banda, entre les publicacions recents sobre el tema, destaquen aquelles que, com *Antropología i anarquisme* (coordinada per Beltrán Roca i editada el 2008), superen la barrera de l'autoreferencialitat per obrir-se a nous enfocaments o les que, com *Sociología i anarquismo*, adopten un mètode d'anàlisi.

En aquest sentit, doncs, la primera

virtut de l'estudi de Raúl Ruano rau en la seva pròpia estructura. Una estructura que -a partir de l'exposició del pensament de figures històriques com Bakunin, Kropotkin o Anselmo Lorenzo- li ha permès, d'una banda, articular la gènesi de les idees-força que tradicionalment nodreixen l'anarquisme i, de l'altra, explorar la projecció i l'evolució d'aquestes idees en el context de l'Estat espanyol a través del testimoni directe de persones que van viure la dècada de 1930 i de joves que -el 2003- participaven dins el moviment llibertari, tant a col·lectius i ateneus com al moviment okupa.

La història des de baix

La segona virtut d'aquest llibre es troba en l'intent de traspassar al camp de la sociologia i dels estudis llibertaris la sensibilitat que historiadors com E.P. Thompson -i l'escola marxista anglosaxona en general- reclamen a l'hora d'abordar la concepció de la història com un exercici de coneixement multidimensional i "des de baix". És a dir, des de les classes populars.

Per aquesta escola d'historiadors, la vida quotidiana, les maneres de pensar, de viure, de lluitar o de resistir seran tan importants en qualsevol estudi com el treball, l'economia o les relacions socials de producció i explotació. No cal dir que, en aquesta direcció, la riquesa que ofereix l'anarquisme no solament és immensa, sinó que aviat du a pensar que -en realitat- aquesta *multidimensionalitat* és constitutiva de l'imaginari àcrata o, fins i tot, que és la seva pròpia carta de naturalesa. Per això, el que es reflecteix més i de millor manera a les pàgines de *Sociología i anarquismo* és el caràcter de cultura popular de l'anarquisme en tant que "cultura de resistència". Una cultura que, com a tal, és creativa i que, de fet, es concep a si mateixa com una forma de vida.

En aquest sentit, no deixa de ser significatiu que l'anarquisme com a "forma de vida" i la necessitat d'una "educació integral" de les persones siguin els punts en què més coincideixen els autors analitzats i les persones entrevistades al llibre de Ruano. Al cap i a la fi, elles són les que possibiliten que els ideals llibertaris tinguin una transmissió intergeneracional i que l'anarquisme pugui continuar sent una afirmació de la vida en un món que cal transformar.

HOMENATGE

La memòria present de Pablo Díez

IV Premi Literari i III Premi de Fotografia en record del conductor

FRANCESC GARCIA BERNADI

Fotografia premiada feta per Francesc García Bernadí, treballador de TMB

La Plataforma Pablo Díez està fermament convençuda de mantenir viva la memòria d'aquell conductor d'autobús de Transports Metropolitans de Barcelona que es va suïcidar després de ser acomiadat per l'empresa, acusat sense proves de quedar-se l'euro i deu cèntims d'un bitllet ordinari, el 31 de març de 2004. El record continua molt present, tal com demostra la convocatòria del IV Premi Literari i el III Premi de Fotografia que porten el seu nom.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Queda ben clar que la temàtica no és lliure, sinó compromesa. En el cas del certamen literari, els textos s'han de cenyir a l'assetjament laboral, a l'abús de poder o al propi cas de Pablo Díez. Les fotografies, en canvi, tenen un ventall de possibilitats més ampli: les lluites socials. En ambdues categories, hi ha dos guardons, un dels quals es destina a una persona treballadora de TMB. El termini s'acaba a finals de febrer i el lliurament de premis es farà a la FAVB el 25 de març, coincidint amb l'aniversari de la mort de Díez.

Denúncia d'una injustícia laboral

Una altra de les iniciatives que la Plataforma ha fet servir per denunciar l'actuació de la direcció de TMB en tot el procés és el llibre de l'autora Carmen de Celis, titulat *La otra cara de TMB*, publicat el 2006 i del qual ja s'han hagut de fer dues edicions. El document indaga en totes les decisions preses per un equip directiu que va provocar un drama a partir d'una simple denúncia d'una passatgera feta el 21 de gener de 2004. Alhora i després del tràgic desenllaç, aquest mateix equip directiu va

intentar espolsar-se tot tipus de responsabilitat, una actitud que encara manté, tot i que legalment ha quedat demostrat que l'acomodament va ser del tot impropedient.

Cinc anys després, però, la política empresarial dels Transports Metropolitans ha canviat poc. Fins i tot els Premis Pablo Díez en són un testimoni fidel. Justament, una de les imatges guardonades amb el II Premi de Fotografia lliurat l'any passat va ser una instantània de Francesc García sobre la coneguda lluita i vaga dels 2 dies, on es veuen diversos treballadors topant amb la Guàrdia Urbana mentre intenten entrar a l'Ajuntament de Barcelona.

Premis Pablo Díez 2010

IV Premi Literari.
III Premi de Fotografia.
Fins el 27 de febrer.

+ INFO

www.pablodiez.com

monverd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics
c/Àvila 7175 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

Catalunya
gen. 2010
Economia sostenible
Núm. 113 Gener '10
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

**Llibreria
Distrivinyes**
Llibre polític, crític...
Editorials: Virus, Vosa,
Txalaparta, Hiru, El Jonc...
c/de l'Or, 8 (Plaça del Diamant)
08012 Gràcia, Barcelona
Teléfono 933 683 901
distrivinyes@yahoo.es

Ajudan's a sembrar idees i a collir realitats!
Fes-te soci de l'Era
Rebràs trimestralment per correu la revista
Agrocultura, el butlletí d'Esporus (en format
electrònic si tens correu-e) i la informació
dels cursos i altres activitats de l'associació.
l'era espai de
recursos
agroecològics
TRUCAN'S! Tel. 93 878 70 35 · www.associaciolera.org

, expressions

CINEMA

Infància radical

'Allà on viuen els monstres', un film sobre el conflicte permanent entre l'infant i el món ordenat i racional dels adults

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Probablement, algú recordi aquell deliri fet cel-luloide anomenat *Being John Malkovich* (1999) o el film *Adaptation* (2002), que a l'Estat espanyol es va conèixer com *El ladrón de orquídeas*. D'altres tindran més presents les diverses produccions d'un altre deliri, *Jackass*. El creador de tot plegat és el director cinematogràfic i fotògraf Spike Jonze, que acaba de signar una pel·lícula sorprenent, fantàstica, entranyable i emocionant: *Where the Wild Things are*, o *Allà on viuen els monstres* en la seva versió catalana.

Where the Wild Things are pren com a punt de partida un llibre infantil de 1963, escrit i dibuixat per Maurice Sendak. En només nou fases i amb una sèrie d'il·lustracions capaces d'incendiàr la imaginació de qualsevol lectora, Sendak -que ara ha col·laborat amb Spike Jonze en l'elaboració del film- explorava la infància com a estat silvestre, una experiència anòmala entre la insularitat permanent i la tensió amb el món adult entès com l'univers de l'ordre i el control i, alhora, destí inevitable de tot infant.

Bella monstrositat

El pròleg de la pel·lícula és tota una lliçó pràctica de bon cinema en dotze minuts, però el que és veritablement prodigiós és el món de fantasia creat per Jonze en una illa entre el paradís i l'infern -més d'una hi trobarà resonàncies de *Lost*- habitada per un seguit de personatges monstrosos que no són més que la representació física d'aquells instints més radicals -salvatges, en algun cas- de la mainada. La creació d'aquests monstres, memorables per la seva

profunditat i els seus matisos, ha anat a càrrec de la companyia de Jim Henson, creador dels *Teleñecos*. Més enllà de la trama argumental -bàsica, pràcticament inexistente-, el film s'articula a partir de les relacions que s'estableixen entre els diferents monstres i Max, un nen que, fugint d'una dinàmica familiar angoixant, acaba perdent-se en un món fantàstic on, de cop i volta, haurà d'assumir responsabilitats que li eren alienes.

Tot plegat s'esdevé en un paisatge de somni -o de malson, ja que la foscor que impregna gran part de la pel·lícula és més que explícita. Es tracta d'un país on, si convé, cauen nevades o tempestes, apareixen deserts inescrutables del no-res, cal crear boscos frondosos o fondejar costes agrestes i inexplorades. Tot depèn de la tensió emocional del moment i de l'intercanvi vital entre els diferents personatges. Probablement, la virtut artística més gran del film és la capacitat de Jonze per crear un món fantàstic completíssim del no-res -potser una mena de versió tètrica del país de les meravelles d'Alicia- en 100 minuts escassos de metratge. La banda sonora -elaborada per Karen o cantant de Yeah Yeah Yeahs- incrementa la bellesa de tot plegat.

El conflicte de créixer

Diuen que *Allà on viuen els monstres* ha patit pressions constants dels grans estudis per rebaixar el seu contingut -el muntatge s'ha allargat durant un any i mig-, però el resultat final continua essent memorable. Jonze ha explicat: "No és la pel·lícula que hauria fet Hollywood. Als grans estudis, tracten els nens com si fossin números, però són persones i, com a tals, tots són diferents. No hem de ser condescendents". Aquesta pel·lícula, sens dubte, no ho és: ni

Where the Wild Things Are

Director: Spike Jonze.
Actors: Max Records, Catherine Keener.
Guió: Spike Jonze, Dave Eggers.
Basat en el llibre homònim de Maurice Sendak.
EUA, 2009.

amb la canalla ni amb el món ordenat i ple de normes articular pels adults.

Hi ha qui ha definit *Allà on viuen els monstres* com una pel·lícula sobre la infància més que una pel·lícula per la mainada. En tot cas, la diferència del film de Jonze amb el cinema convencional per infants que acostumen a produir els grans estudis és que l'autor es pren el fet de ser xaval com una cosa molt seriosa. Al mateix temps, la pel·lícula excel·leix a l'hora d'abordar el procés de créixer i els conflictes que se'n deriven i és capaç de retratar moments memorables d'aquesta batalla perduda que, inevitablement, ens aboca a totes cap al món adult.

ARTS PLÀSTIQUES

Les Recicletades i les manualitats creatives

La companyia Metromàtic ha ampliat els horitzons artístics. Sense deixar de banda els muntatges escènics de petit format, ja fa temps que ha començat a fer *recicletades*. Tot un concepte que engloba tallers de manualitats per canalla a partir de materials de rebuig.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Les possibilitats són infinites i hi ha propostes per totes les edats. A partir d'aquí, amb palets xinesos, rotlles de paper de vàter i de cuina, caixes de supermèrca i 10.000 andròmines més de contenidor, comença el taller de creació. Amb l'ús de pintura i molta imaginació, Metromàtic presenta diverses opcions per convertir aquests objectes en quelcom útil. Pots per posar-hi els llapis i retoladors, disfresses, caixes de records i molinets. També tenen diverses *recicletades* temàtiques on el concepte de reciclatge és molt present, com el taller *De la brossa, fem festa grossa*, orientat a fugir del consumisme nadalenc i construir regals i decoracions amb materials que, a primera vista, ens poden semblar dignes d'anar a parar

directament a la brossa. La companyia deixa molt clar el perquè de tot plegat: "Recicletades convida a trencar la inèrcia consumista i a retrobar el plaer de crear amb les pròpies mans a partir d'allò que tenim a l'abast, tot adquirint nous aprenentatges i desenvolupant l'autonomia i el fer sostenible". I remarquen que treballen amb deixalles perquè són materials als quals "absolutament totes les persones tenen accés".

Recicletades

Tallers creatius per canalla.
Cia Metromàtic.
Més informació:
<http://tallers-de-reciclatge.blogspot.com/>
<http://www.metromatic.net>

ARTS ESCÈNIQUES

Pa Sucat i la història d'en Tòfol

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

No és fàcil mantenir una trajectòria de més de 20 anys en el món dels espectacles infantils. La companyia Pa Sucat és una d'aquestes *rara avis* que, de tant en tant, ens sorprenen amb nous muntatges o amb una proposta més de la saga d'en Tòfol, un personatge creat el 1992 i que mai s'esgota, o això sembla de moment. A través dels titelles, el món d'en Tòfol es desenvolupa als entorns d'una masia, amb el seu amic ànec collverd i tot de fets estrafolaris com la troballa del peixater: un pingüí despistat que pesca dins una caixa de sardines. Un univers que manté una

certa calma però que trontollarà, aquesta vegada arran de l'arribada de la Tina, una aviadora jove i intrèpida que, finalment, s'endurà el pingüí a un lloc més adequat. Un espectacle que combina dosis d'acció, humor i tendresa per connectar amb un públic que queda enganxat des de la primera escena.

En Tòfol i la Tina

Cia Pa Sucat.
Durada: 60 minuts.
Gènere: Titelles.
Més informació:
<http://www.pasucacat.com>

Daniel Bensaïd: pensant la revolució a contratemps

ARXIU

Daniel Bensaïd ens va deixar el 12 de gener. Nascut el 1946 a Toulouse, va ser un dels fundadors de la Jeunesse Communiste Révolutionnaire (JCR), el 1966, i de la Ligue Communiste, el 1969, que va ser rebatejada com a Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR) el 1973, després de la seva il·legalització. Bensaïd va ser dirigent d'aquest partit i també de la IV Internacional fins a començaments dels anys 90.

Josep Maria Antentas
expressions@setmanaridirecta.info

En la figura de Daniel Bensaïd hi convergien l'home d'acció, el dirigent polític i un reconegut intel·lectual. Animador dels fets de maig de 1968, va romandre fidel al seu compromís revolucionari, contràriament a d'altres noms il·lustres de la seva generació convertits en "rebels penedits". Precisament, la darrera vegada que va visitar Barcelona, el 2008, va ser per participar en un acte sobre el Maig del 68 on, a mode de reivindicació militant, va mostrar el seu rebuig als intents tant de "liquidar-lo" com d'"edulcorar-lo" i reduir-lo només a la seva dimensió cultural. "Rellegir el 68 com un moviment de modernització cultural té una funció molt clara: despolititzar-lo", ens recordava.

Greument malalt des dels anys 90, va dedicar les seves energies al treball teòric. En un moment de capitulacions i desconcert per l'esquerra, la seva, va ser una de les veus incorruptibles de referència internacional. Va emprendre una intensa tasca de renovació del pensament marxista -autor d'una obra de més de 30 llibres- i de recerca de convergències entre diferents tradicions crítiques al front de la revista *Contre-Temps*.

Lectura innovadora de Marx
Bensaïd va fer una lectura innovadora i revitalitzant de Marx. La seva

obra més significativa, *Marx l'intempèstif* (1995), juntament amb el seu volum complementari *La Discordance des temps* (1995), ofereix una interpretació de Marx allunyada del determinisme i el científicisme dogmàtics a partir de tres crítiques: crítica de la raó històrica, de la raó econòmica i del positivisme científic.

L'estudi de Marx continuaria amb obres com *Passion Karl Marx* (2001) -una cuidada biografia de Marx basada en la seva correspondència amb Engels, on buscava "posar en escena l'esperit crític d'una època insistint en les ressonàncies entre la globalització d'aleshores i d'avui"- i amb estudis dels escrits de Marx sobre la qüestió jueva, el robatori de llenya o la Comuna de París. El seu últim llibre, *Marx mode d'emploi* (2009), és una introducció amena a Marx, amb il·lustracions del dibuixant Charb, que "no pretén restablir el veritable pensament d'un Marx autèntic", sinó "proposar un dels manuals d'ús possibles" d'un pensament que és "no un punt d'arribada, està clar, sinó un punt de partida i de pas obligat que demana ser superat".

Marcat per autors singulars i heretges, l'univers bensaïdià va estar format per noms tan dispars com Marx, Lenin, Trotski i Benjamin, Peguy, Blanqui o l'últim Derrida, fet que va configurar un pensament molt particular.

Benjamin, sobre qui publicà *Walter Benjamin Sentinelle Mesiani-*

que (1990), destaca en les influències de Bensaïd, que recull la seva lectura no determinista de la història, entesa com un camí de ramificacions i bifurcacions de desenllaç incert. D'aquí la seva simpatia -expressada en diverses obres- per la figura del talp, "metàfora de qui camina obstinadament, de les resistències subterrànies i de les irrupcions sobtades", i la seva preocupació per replantejar una estratègia revolucionària pel segle XXI, partint d'una concepció del compromís polític com una "aposta raonada sobre l'esdevenir històric" i la revolució "no com a model o esquema prefabricat, sinó com a hipòtesi estratègica i horitzó regulador".

Ponent habitual als debats del moviment antiglobalització, sovint va polemitzar amb autors com Negri i Holloway i es va dedicar -amb obres com *Éloge de la Politique Profane* (2009)- a l'estudi de les "transformacions espacials i temporals de l'activitat política" i de les categories polítiques de la modernitat.

La memòria, la transmissió i l'herència van ocupar gran part dels seus escrits i les seves preocupacions militants. Convertit en una autoritat moral i intel·lectual, va actuar de transmissor i de pont entre dues èpoques distintes i va participar activament en la construcció del Nou Partit Anticapitalista (NPA), acompanyant el pas de la LCR al nou projecte.

A la seva autobiografia, *Une lente impatience* (2004), Daniel Bensaïd assenyalava, tot mirant enrere: "Ens hem equivocat de vegades, fins i tot sovint i sobre força coses. Almenys, no ens hem equivocat ni de combat ni d'enemics". Un combat pel qual la seva obra és un llegat valuós i estimulant.

A LA CANTONADA

GASTRONOMIA

Mengem merda?

Roger Sánchez Amat

El fenomen del qual he parlat alguna vegada en aquesta columna adquireix dimensions preocupants quan protagonitza articles i inspira plomes tan ben dotades com la de l'Albert Sánchez Piñol. Sincerament, que un servidor en parli, doncs, pot tenir certa repercussió, bàsicament en cercles familiars i d'algunes amistats que compleixen el deure moral de llegir-me, a més d'algun lector atret per la gastronomia. Però, quan en parla l'autor de *La pell freda*, la cosa canvia. I més encara, pels durs termes en què ho fa.

"Menys quatre, mengem merda", resumiria l'essència d'un article -publicat a l'*Avui* el 14 gener- que haurien de llegir els cuiners professionals i les escoles d'hostaleria de la ciutat. L'alegria que sent Sánchez Piñol pel reconeixement actual sembla superada per les rialles provocades per una afirmació: la cuina catalana és la millor del món. I ens mostra, indignat, el contrast existent entre la restauració elitista -elevada a "cims memorables"- i la "trista realitat de la cuina popular catalana". Així doncs, clar i concís. No s'està per orgues. I li dono les gràcies, ja que reflecteix a la perfecció una sensació compartida, encara, per no gaire gent. Poca. I em temo que encara menys dins el ram. La desídia s'ha establert a moltes cuines professionals.

Realment, als establiments populars s'estan servint viandes difícils de deglutir i de païr. Si l'escriptor parla d'amanides de plàstic, de bistecs-espardenya, de patates "fregides en oli de

motor" i confon setrills de vinagre i ampolles de vi, nosaltres podríem afegir-hi altres esgarriances, com la misteriosa afició al tomàquet fregit de pot -el *Solis*- i el seu gust delator (tan difícil és fer una salsa digna?). O el misteriós complot secret per convertir bars i restaurants en centres dispensadors de colesterol i, així, torpedinar la salut de les classes populars. O l'estranya aversió que té el gremi de restauradors als estòmacs dels habitants de la ciutat (tant costa desgreixar els plats?). Per no parlar de paelles delictives, pastes que més aviat són pasterades, peixos que semblen suro i purés dignes de reformatoris de postguerra. Ben bé, si el mestre Pla -que fa unes dècades repasava carrinclonament les vulgaritats innovadores- aixequés el cap, no dubtaria a introduir-se al món de la droga per evadir-se de tanta misèria moral. I per acabar, que Sánchez Piñol es preguntí si encara hi ha llocs on es cuini escudella -plat proletari i pagès, plat de plats- té delictes, però encara ho és més si tenim en compte que ens costaria enumerar cinc restaurants on trobar-ne.

Tinc la sort de viure aquest problema des del mateix ram i, per tant, defujo de visions romàntiques i poc pràctiques. Així doncs, donar bon menjar i bon servei a bon preu no és gens fàcil. O el producte és barat -i, sovint, de dubtosa qualitat-, o es tira de preparats, congelats i pols vàries, o s'explota la família o, directament, els treballadors, majoritàriament immigrants. Massa condicionants en un món de pocs escriptors on impera la llei del màxim benefici.

, agenda directa

BADALONA

Dijous 21 de gener
Concert: The Casualties
 21 h. Estraperlo
 C. Isidre Nonell, 9
 Presentació del darrer treball del grup,
 We Are All We Have

BARCELONA

Dimecres 20 de gener
Jornada: Finances ètiques i cultura de pau
 De 9 h. a 19:45 h, al CCCB
 C. Monteleagre, 5

Dijous 21 de gener
Presentació del llibre de Joan Ventura: 'El darrer viatge del Quico Sabaté i els seus quatre companys'
 19:30 h. Fundació d'Estudis Llibertaris (FELA)
 C. Joaquin Costa, 34

Dijous 21 de gener
Xerrada: 'La situació de les presons a Alemanya'
 20:30 h. CSO La Gordíssima
 C. Pons i Gallarza, 10
 Organitza: Barrio, revista vecinal de Trinitat Vella

Divendres 22 de gener
Presentació del llibre: 'La ciutat i la memòria democràtica'
 18 h. Centre Cívic Pati Llimona
 C. Regomir, 3
 Llibre editat pel col·lectiu Desafectos

Divendres 22 de gener
Jornada: Guillem Agulló, la lluita continua!
 Ateneu Popular de les Corts
 C. Joan Gamper, 8-10

Debat i reflexió al voltant dels grups armats dels anys 1960-1980 a Europa

BARCELONA
 del 23 de gener al 20 de febrer
CICLE DE XERRADES

CSO LA REVOLTOSA.
 C. Rogent 82, baixos. El Clot.

Després de més de dos anys d'okupació -i després de passar un judici el novembre passat- el Centre Social Ocupat i Autogestionat La Revoltosa continua -en plena formació- oferint les seves activitats habituals al barri del Clot i organitzant-ne altres de noves, com l'interessant cicle de xerrades al voltant dels grups de lluita armada que van emergir a Europa a partir dels ideals i els fets de Maig del 68.

El cicle comptarà amb la participació de persones que van pertànyer a grups

armats com la RAF a Alemanya, Action Directe a França o el MIL a Catalunya i serà presentat el 23 de gener per Servando Rocha, autor d'un estudi sobre l'organització anglesa Angry Brigade.

La possibilitat de conèixer vivències i d'establir un debat a partir del testimoniatge directe que oferix aquest cicle de xerrades tracta d'anar més enllà de la mera curiositat històrica per intentar proposar una reflexió profunda que ens ajudi a comprendre el present, a partir de l'anàlisi d'un passat que, en realitat, és recent. En

paraules dels organitzadors del cicle: "Volem comprendre les victòries, els errors i les derrotes, però sense jutjar-les; volem que ens serveixin a totes com una autocrítica solidària. No volem caure en la mitificació del que va ser la lluita armada, sinó intentar veure més clar com van ser, amb totes les diferències i punts en comú, fent una anàlisi de contextualització del moment, les formes internes d'organització i les pràctiques. De tot això, en traurem les nostres pròpies armes".

Dissabte 23 de gener: Introducció + Angry Brigade, amb Servando Rocha, 18h.
Dissabte 30 de gener: RAF + Moviment 2 de Juny, 18h.
Dissabte 6 de febrer: Primero de Mayo i GARI, 18h.

Divendres 12 de febrer: Action Directe amb Hellyette Bess, 19:30h.
Dissabte 13 de febrer: MIL i OLLA, amb Ricard de Vargas, 18h.
Dissabte 20 de febrer: Azione Rivoluzionaria, amb Jean Weir, 18h.

Més info: <http://www.revoltosa.squat.net/>

Divendres 22 de gener
Concert: Els Surfing Sirls
 22 h. La Farinera del Clot
 C. Gran Via, 237
 Festa de presentació del segon cicle de músiques crítiques Expressió Directa.
 Entrada lliure.
 Organitza:
 La DIRECTA i el centre cultural La Farinera del Clot

Divendres 22 de gener
Xerrada-debat: 'Crònica de la Marxa a Gaza: quina és la solució per Palestina?'
 19:30h. al local d'en Lluita
 C. Encarnació, 44
 Amb Maria del Mar Fernández, participant a la Marxa per la llibertat de Gaza, una de les vaguistes de fam contra el bloqueig de Gaza i Manel Ros, activista d'En Lluita i participant a la Marxa.

Dissabte 23 de gener
Festival pro llibertat de Amadeu Casellas
 21:30 h. Ateneu Popular Nou Barris
 C. Portlligat, 11-15
 Hi haurà paradeta de la DIRECTA

Dissabte 23 de gener
Sant Antoni: Festes Alternatives
 17 h. Gimkama
 18:30. Xocolatada
 19:30 Cabaret
 21:30: Concert
 Barri de Sant Antoni

Dissabte 23 de gener
Jornada: Contra l'Europa dels Estats i el Capital
 Casal de Joves de Gràcia
 C. Gran de Gràcia, 190-192
 Més info: www.endavant.org

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Fòrum Social Català:
 necessitem persones voluntàries que ens ajudin a fer-ho possible a Barcelona els dies 30 i 31 de gener.
 CONTACTE: finances@forum-socialcatala.cat

Intercanvi adhesius polítics i sindicals d'arreu del món
 CONTACTE: Àlex
 679 20 39 28
alexrv70@hotmail.com

Vols participar en un grup de Teatre Social?
 Vine a l'Ateneu de

Gramenet del Besòs!
 CONTACTE: Eu
soylaeu@gmail.com

Intercanvi dos lectors de Cd per punxar -CDJ
 100 Pioneer nous - per material fotogràfic.

CONTACTE: Francesc Richart
maskoni@hotmail.com

Canvio classes de QuarkXPress per classes de Joomla o altres gestors de pàgines web.
 CONTACTE: Roger
qsabata@gmail.com

Vols aprendre sobre decreixement i metodologies participatives? Vine al grup d'autoaprenentatge col·lectiu a la Universitat Lliure La Rimaia.
 CONTACTE:
andrea@moviments.net

A l'Espai Obert, donem una desena d'olles i cassoles, plats i altres estris de cuina i també exemplars de la revista *Polèmica* des del seu inici de. Fins el 25 de gener.
 CONTACTE:
 C. Violant d'Hongria, 71, 1r, Barcelona.
 De dill. a div. de 18h. a 22h.

> EL TEMPS

DIJOUS 21

Després de cinc dies continuats de plugims i pluges, a la costa de Barcelona, Girona i Tarragona es veurà el sol. Temperatures a l'alça.

DIVENDRES 22

L'ambient primaveral s'imposarà a totes les comarques. Al vespre els núvols avançaran per les comarques d'Alacant i València.

DISSABTE 23

Tornaran els ruixats i les tempestes. El cel s'anirà cobrint a mesura que passin les hores i les pluges es generalitzaran a última hora del dia.

DIUMENGE 24

L'ambient plujós es mantindrà, també al País Valencià i Ses Illes. Les temperatures aniran baixant a les comarques de Girona.

DILLUNS 25

Continuarà la pluja i les temperatures seguiran baixant. La cota de neu es situarà en els 800 metres a Girona i Barcelona.

DIMARTS 26

Els termòmetres seguiran baixant i tornaran les glaçades i la neu a diverses comarques de Barcelona i Girona. S'haurà de seguir dia a dia.

Diumenge, 24

Activitats a Can Masdeu

11:30 h.-14:30 h. Taller de dansa: Bhangra
12 h. Ruta per Can Masdeu
16 h. Taller de reproducció de (algunes) plantes medicinals
16 h. Xerrada-debat: 'Neocolonialisme vs pirateria a Àfrica'
C. Sant Llätzer s/n

Fins el 24 de gener

Teatre: 'M de Roig, paraules d'avui'

Brossa Espai Escènic
C. Allada-Vermell, 135
Espectacle basat en textos de l'escriptora Montserrat Roig

GIRONA

Divendres 22 de gener

Campanya: 'Egunkaria' Lliure!

20 h. Casa de Cultura de la Diputació de Girona
Acte amb Martxelo Otamendi
Plaça de l'Hospital, 6

GRAMANET DE BESÒS

Divendres 22 de gener

19:30 h. Lokal Social Krida
Presentació del documental 'Obrint l'esquerda'
C. Sicília, 97

LLEIDA

**22 i 23 de gener
JORNADA SOBRE LA
NOVA CANÇÓ I CONCERT**

Amb el títol històric *Ens calin cançons d'laura* (ens fan falta cançons d'ara), Lleida acollirà unes jornades commemoratives del cinquantè aniversari del naixement de la Nova Cançó.

Els actes programats tindran lloc els dies 22 i 23 de gener a l'Institut d'Estudis Ilerdencs (C. Antic Hospital de Santa Maria) i se centraran en l'estudi dels deu primers anys de la Nova Cançó.

El divendres 22, a les 22:30h., el cantant Quico Pi de la Serra farà un concert al Cafè del Teatre de L'Escorxador (C. Roca Llaudador, 4).

GIRONA

**Dissabte 23 de gener
FÒRUM SOCIAL CATALÀ**

El 23 de gener se celebrarà el Fòrum Social Català de Girona. Enguany, disset entitats gironines -com la Plataforma per la Pau, la Intersindical Alternativa de Catalunya, Càrites o l'Associació de veïns de Sant Narcís, entre d'altres- s'han ajuntat per organitzar la trobada. Els debats del fòrum se centraran en aquests temes: la ciutat que ens imaginem, la privatització de la sanitat, passos cap al desarmament. També es faran tallers sobre xarxes lliures de telecomunicació. El fòrum està obert a tothom i durarà tot el dia, a partir de les 9:30 del matí a la Universitat d'Educació i Psicologia de Girona (plaça Sant Domènec).

Més info: fscatgirona.blogspot.com

FÒRUM SOCIAL CATALÀ - GIRONA
Un altre món ja és possible

Tallers Democràcia Salut
Xerrades Nord-Sud Pau
Exposicions Educació Gènere

Lloc: UdG, Facultat d'Educació i Psicologia (Campus Barr Vell Plaça Sant Domènec)
Dia: dissabte 23 de gener de 2010
Hora: 9.30 - 20h.

COMARQUES GIRONINES
Info i programari: www.fscatgirona.blogspot.com

Dimecres, 27 de gener

Documental: 'La fuga de Segovia'

21 h. Associació Cultural Popular Aramateix
C. Montserrat, 3-5
Recordant els 71 anys de l'entrada de les tropes franquistes a la ciutat el 1939
C. Montserrat, 3-5

**L' HOSPITALET
DE LLOBREGAT**

Dissabte 23 de gener

Concert antirepressiu amb:

OPINIÓ PÚBLICA

+ STEEL BOOTS

+ JUEGO SUCIO

+ TACHITA DE COLLBLANC

CSO La Astilla

Av. Vilafranca, 22

Tots els beneficis es destinaran a pagar una multa imposada a un company després d'un partit

Dissabte 23 de gener

Festa de presentació del festival LET'S

21 h. Salamandra, 1
Av. Carrilet, 235

QUATRETONDETA

Dissabte 22 i diumenge 23 de gener

Primera Festa de l'Oliva

Espectacles, sopars i concerts
(veure cartell)

2a Festa de l'oliva

divendres 22 de gener
18h. TALLERS (sopa, maigades)
21h. SOPAR VEGETARIÀ
22h. ENCONTRE DE TROBADORS
Uch Nalle (Madrid)
Carmen Ferrando (Madrid)
Os Borda (Benassat)

dissabte 23 de gener
18h. CERCANT (L'Arca i els gironines...)
19h. XERRADA COL·LABORACIÓ (per vacants i feines)
20h. SOPAR POPULAR (Per partit Benassat)
21h. DISCOTECA (C. Caprellots i Sabor)
22h. CÀBARET I CONCERTS
La Buena Compania (Escorxador de Madrid)
ESCAK AL REI (sota L'Escorxador-Vall d'Albaida)
MIXADA (pubk oca de La Sabor) per continue

QUATRETONDETA'10

REUS

Dijous 21 de gener

Cinema: 'Chanson pour Amine'

20 h. Centre de Lectura
C. Major, 15

STA. M. DE PALAUTORDERA

Dissabte 23 de gener

Primer Mercat d'Intercanvi

De 11 h. a 18 h.
Plaça Major

TERRASSA

Dijous 21 de gener

Presentació del llibre d'Agustí Bartra

'La fulla que tremola'

19:30 h. Amics de les Arts i Joventuts Musicals
C. Sant Pere, 46

PALMA DE MALLORCA

Dijous 21 de gener

Campanya: 'Egunkaria' Lliure!

20 h. Can Alcover- Espai de Cultura
Acte amb Martxelo Otamendi
C. Sant Alonso, 24

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

17 de gener
19h. MANIFESTACIÓ A LA PLAZA DE LA PAU

18 de gener
10h. MANIFESTACIÓ A LA PLAZA DE LA PAU

MANIFESTACIÓ
19h. MANIFESTACIÓ A LA PLAZA DE LA PAU

Organitzat per: CAMpanya CONTRA L'EUROPA DE L'ATUR I LA PRECARIETAT, LA CIUTAT LA BARRERA

BARCELONA

Dijous 28 DE GENER

MANIFESTACIÓ

CONTRA LA

TROBADA DE

MINISTRES

DE TREBALL DE

LA UNIÓ EUROPEA

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Mikhael Manekin EXOFICIAL DE L'EXÈRCIT ISRAELIÀ I MEMBRE DE BREAKING THE SILENCE

“Un ‘lobby’ ens intenta fer creure que la situació als territoris palestins és de color de rosa”

Mikhael Manekin té 30 anys i viu a Jerusalem. Va ser tinent de l'exèrcit israelià al sud del Líban i a Cisjordània entre 1999 i 2002 i és un dels directors de l'associació Breaking the silence, una ONG creada i mantinguda per exsoldats de l'exèrcit. L'associació recopila testimonis de soldats sobre les pràctiques immorals de l'exèrcit—com l'ús indiscriminat de la força contra població civil durant l'atac a Gaza el desembre de 2008, el llançament de bombes de fòsfor a zones civils i les humiliacions i els atacs més diversos contra els Drets Humans als territoris ocupats—en un intent de sensibilitzar la societat israeliana—fortament militaritzada—i la comunitat internacional.

Andreu Jerez
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què vas decidir entrar al projecte Breaking the silence?

Després de quatre anys a l'exèrcit, ja no podia més. Ja no volia entrar més en combat. Em vaig allistar a l'exèrcit perquè, socialment, està considerat com una bona escola. Vaig créixer al Jerusalem dels anys 90, un moment en què hi havia atacs suïcides constantment. La línia de bus que agafava per anar a l'escola, per exemple, va ser objectiu d'atemptats en moltes ocasions. Vaig complir la primera fase del meu servei al sud del Líban. Allà no vaig tenir cap debat moral. Tenia denou anys i m'ho vaig prendre com una cosa que podria fer interessant el meu servei. A més, hi ha una gran diferència entre Cisjordània i el Líban: al sud del Líban, controlàvem una part de territori i no persones. Al Líban, no havíem de fer controls a checkpoints ni irrompre a les cases de palestins en plena nit per fer detencions. L'any 2000 em van enviar, com a tinent, a Nablus, al nord de Cisjordània. Aquella va ser la primera vegada que em vaig adonar de què significa l'ocupació.

Vas prendre consciència política?

Mai vaig fer una anàlisi política de la meua experiència. Simplement, em vaig adonar que no em sentia bé amb el que feia. Havíem de controlar la població palestina i fer de la seva vida un camí miserable. I així va néixer la idea de fundar Breaking the silence: els ciutadans israelians no saben què està passant realment als territoris ocupats. Et dono un exemple molt clar: molts israelians creuen que només hi han checkpoints a la frontera entre Cisjordània i Israel.

En passar per un checkpoint, veus com els soldats humilien els palestins per mantenir-los apagats, sense capacitat de reacció...

En essència, el checkpoint és humiliant. Soldats que no tenen ni 20 anys decideixen diàriament si persones que els doblen l'edat poden anar a treballar o no. Crec que la majoria d'ells intenten fer la seva feina el millor que poden, però el problema és la política militar aplicada per l'Estat. L'objectiu de Breaking the silence és,

fonamentalment, informar sobre eixa situació, denunciar-la i intentar educar el soldat i fer reflexionar la societat israeliana. Malaauradament, sembla que, per la societat israeliana, la veu d'un soldat té més credibilitat que la d'un palestí.

A què creus que responen estes polítiques?

No crec que el problema sigui militar, sinó polític, d'aquella estratègia política que decideix mantindre els assentaments als territoris palestins. Nosaltres no tenim la solució política, però almenys informem del fet que la situació a Cisjordània i Gaza està lluny de ser de color de rosa. I això frustra aquells que creuen que no cal negociar amb els palestins i que tot està en ordre. El problema és que hi ha un lobby molt potent que intenta fer-nos creure que la situació als territoris ocupats és la millor possible. Eixa força és molt més gran que la nostra i, a més, es paga amb els nostres impostos.

“Des de 1967, cap pacifista israelià no ha estat ferit o assassinat per palestins”

També us ataquen dient que sou una organització d'extrema esquerra...

I jo els replico sempre: què té de dolent, ser d'extrema esquerra? Tot i així, durant l'última operació militar a la Franja de Gaza, vam recopilar molts testimonis dels soldats que van participar-hi, que encara serveixen a l'exèrcit i que fins i tot donaven suport a l'ofensiva i, per tant, estan lluny de ser d'extrema esquerra. Jo vaig lluitar per Israel al sud del Líban, no he de provar el meu patriotisme a ningú. És molt injust que un país que t'envia a lluitar a territoris estrangers no sigui capaç d'escoltar les teves opinions crítiques quan tornes del combat.

Els soldats que van oferir el seu testimoni pel vostre projecte han patit represàlies?

Molts d'ells van decidir mantindre el seu anonim. Primer, perquè molts

ANDREU JEREZ

encara són soldats i és il·legal parlar sobre les operacions militars en què has participat; segon, perquè de vegades reben pressions dels seus superiors perquè no parlin. Aquest va ser el cas de l'última operació de Gaza. L'exèrcit funciona com una mena de secta: els soldats accepten no parlar del que van veure o fer, tot ha de quedar dins de la unitat militar. El nostre objectiu no és millorar l'exèrcit, sinó informar la ciutadania—que paga la institució militar amb els impostos—, més si tenim en compte que l'exèrcit israelià no pot ser investigat de forma externa. D'aquesta manera, és molt difícil aconseguir informació veraç i objectiva sobre tot el que hi passa.

Després de treballar en el projecte Breaking the silence, et sents aïllat socialment?

No, en absolut. S'ha de tenir en compte que el percentatge de soldats israelians que han entrat en combat és molt petit, potser el 10% de tot l'exèrcit. Per tant, jo sóc part de la minoria d'una minoria. D'altra banda, considero que, en general, els ciutadans jueus israelians tenen un dret de llibertat d'opinió ampli. Sempre que siguis jueu, és clar. Però les coses estan canviant.

Amb aquest tipus de governs com l'actual, les coses estan empitjorant: el Ministeri d'Exteriors, per exemple, està intentant tallar el finançament que rebem de països europeus. Som una organització democràtica i oberta. Potser el problema és aquest.

Heu tingut problemes durant els vostres tours informatius als territoris ocupats?

Des de 1967, cap activista pacifista israelià no ha estat ferit o assassinat per palestins. Sempre han estat ferits per trets de l'exèrcit o d'altres civils israelians. Quan jo vaig a Cisjordània, els palestins saben qui sóc i què és el que faig.

Quina és la teua opinió sobre la situació actual del conflicte?

Fonamentalment, crec que la comunicació entre les parts s'està agreujant a causa del sistema de separació, de l'aixecament del mur, de l'enduriment dels checkpoints. Això està creant més estereotips a ambdues parts. Tot i això, si no fos optimista sobre la pau, no faria el que estic fent. Aquest conflicte té arrels molt profundes i caldran molts anys per aconseguir la pau. Però crec que és possible i treballa per això.

. LA COLUMNA

La neu de l'Hereu

Jaume Barrull i Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

En quarts de vuit del matí quan en Basté de RAC 1, (m'agrada més en Bassas, però el tripartit va exiliar-lo als Estats Units per posar-hi un socialista de pro, amb perdó de la Neus Bonet, que provocava somnolència. Segurament hi ha certs lectors de la **Directa, alguns fins i tot subscriptors, que consideren qualsevol comunicador de masses un altaveu del sistema; però jo em deixo arrossegat una mica pel corrent i d'aquesta manera em puc permetre beure vi mirant-lo a contrallum per fer-me el pedant i escoltar una ràdio del grup Godó). Doncs això, mentre em feia el suc de taronja sento que s'ha filtrat la intenció de l'Ajuntament de Barcelona de presentar la seva candidatura als Jocs Olímpics d'Hivern del 2022. La primera reacció va ser considerar que en Basté s'havia precipitat, que això era una mala passada d'algun càrrec de confiança menyspreat i disposat a cobrar-se la humiliació amb una notícia estúpida. Sincerament, dubtava entre el càrrec citat o un periodista acomiadat i amb prou contactes com per fer publicar una història tan extravagant. Era ridícul, però l'home insistia que a les deu del matí hi havia convocada una roda de premsa. El que no s'especificava era si l'Hereu hi arribaria esquiçant per les Rambles, amb raquetes des de la Catedral o amb trineu per la Via Laietana. Només imaginar-lo amb la marca esblanqueida de les ulleres de sol i les galtes cremades ja m'agafa esgarripança.

Suposo que això és la globalització i la sensació que els diners poden aconseguir-ho tot

Suposo que això és la globalització i la sensació que els diners poden aconseguir-ho tot. Sí, és cert que al Palau Sant Jordi hi han fet proves de patinatge sobre gel i fa quatre dies surfejavem sobre neu artificial a l'Estadi Olímpic, però arrossegat mig país en un projecte com aquest em sembla poc edificant. És clar que probablement aquesta sigui una part important del tema, l'edificació en punts tradicionalment problemàtics de les comarques pirinenques. I com que certa infraestructura s'ha de fer per presentar candidatura, i feina feta no fa destorb... si al final no arriben enllac ja tenen fets els apartaments i els canons de neu de mentida.

A Lleida capital, per si un cas i qui sap si amb molta vista, van batejar l'estació de trens com a Lleida-Pirineus.